

АНТЪНИ БРУНО ЛОША КРЪВ

Част 2 от „Майк Тоци и Кътбърт Гибънс“

Превод от английски: Стефан Величков, 1992

chitanka.info

1.

Оранжевият фолксваген-бръмбар изплува от утринната мъгла и затрополи по старите неравни дъски на обруления от времето пристан, следван наблизно от черен кадилак „Де Вил“, модел 1960, той пък следван от представителен сив мерцедес SEL-лимузина — малка риба, голяма риба, по-голяма риба. Бръмбарът спря на няколко стъпки от края на пристана, кадилакът — на пет-шест метра зад него, а лимузината — с почти опрян нос до остриите като саби опашни перки на кадилака. Те останаха така, с работещи двигатели — въздушно охлажданият мотор на фолксвагена хъркаше и цвърчеше, кадилакът боботеше ниско, а мерцедесът надаваше едва доловимо, но настоятелно съскане.

Кацуми Нагаи — човекът зад волана на кадилака — изключи мотора, изморено прокара пръсти през косата си и просна ръце върху кормилото. Беше прекалено рано за такава гадост. Погледна над седалките от напукана черна кожа към широкия гръб на Маширо, който се беше навел и събуваше обувките и чорапите си. Маширо нави стегнато чорапите и ги пъкна в черните обувки, които пък натика под седалката. Нагаи се загледа в него. След толкова години Маширо все още го караше да се замисля. Наведеният безизразен мъж се пресегна за сабята, която лежеше на задната седалка, и я сложи в скута си. Той обърна очи към Нагаи в очакване на заповед от своя шеф. Нагаи се взря в дългата извита катана — основното оръжие на самурая, — после погледна Маширо в очите и кимна уморено. Мъжът наведе глава отривисто и почтително, след което слезе от колата. Докато Маширо заобикаляше покрай предницата, Нагаи се мъчеше да отгатне какво ли мисли, или дали мисли изобщо.

Нагаи го наблюдаваше как изважда сабята и поставя черната кожена кания на предния капак. След това Маширо отиде до фолксвагена с изправен гръб, сабята — сведена отстрани до тялото му, и заповяда на двамата вътре да изгасят мотора и излязат.

Двойката не помръдна. Нагаи се пресегна към жабката и извади малкия автоматичен пистолет, който държеше постоянно там. Той натисна бутона за отваряне на прозореца откъм своята страна, показва лявата си ръка навън и стреля над фолксвагена. Звукът от изстрела се понесе над реката — рязък гърмеж в глухия студен въздух. Момичето пак започна да хлипа. Той виждаше как главата ѝ се поклаща нагоре-надолу. Облегна лакътя си на вратата с насочен към тях пистолет така, че да го виждат.

— По-бързо — извика Маширо на японски със силно изразен осакски акцент.

Двамата млади японци започнаха да се измъкват с неохота, като дребни животинки, принудени да напуснат временното си укритие. Те застанаха пред Маширо, който ги наблюдаваше без омраза и без съчувствие. Момичето държеше длан върху устата си. Маширо рязко вдигна сабята като копие и заби върха ѝ в гниещия край на най-близката греда. Тя остана да блести там в мрака на сивото утро, леко поклащаща се, непоколебима и вещаеща смърт също като притежателя ѝ.

„Моето вярно чудовище“ — си мислеше Нагаи.

Нагаи хвърли поглед в огледалото за обратно виждане. Чувстваше се бавен и тежък. Слезе от колата и се запъти към задната врата на лимузината. Огледа се в потъмненото ѝ стъкло, очаквайки го да се отвори. Лицето му изглеждаше много тъжно и изпито, а косата му вече се беше прошарила. Искаше му се да прилича повече на своя слуга Маширо — силен и с каменно лице, страшен. А Маширо даже беше с две години по-възрастен от него. Когато автоматичното задно стъкло започна да се плъзга надолу, той промени изражението си и се опита да изглежда достатъчно строг пред шефа си.

— Добро утро, Нагаи — каза старият мъж на задната седалка, без да вдига поглед. Той внимателно чоплеше капака на картонена чаша с кафе, като я държеше встрани от тъмния хонконгски копирен костюм.

— Добро утро, г-н Хамабучи — отвърна Нагаи с почтително кимване. Изведнъж го връхлетя споменът как сервира утринния чай на Хамабучи, когато живееше в къщата на боса в Токио. Това беше част от чиракуването му, което трябваше да го научи да се подчинява на

боса безпрекословно, като на баща. Беше доста отдавна. Някаква тъпа болка започна да пулсира в задната част на главата му, щом се замисли за посоката, в която се обърна животът му, и за обстоятелството, че ако навремето в Япония не беше постъпил така вироглаво, вероятно сега щеше да има доста добро положение като притежател на собствен нощен бар на Гинза^[1]. Само че не се получи. Всеки си плаща за грешките.

Старецът духна над димящото кафе, вирайки се през оцветеното предно стъкло към треперещата двойка, изправена пред Маширо. Челото му беше сбърчено, погледът любопитен, сякаш ги изследваше. Нагаи познаваше този поглед. Той беше прелюдия към проповед в стил „Хамабучи“. Старецът отпи бавно и внимателно.

„Моля те, гледай да свършиш днес по някое време“ — мислеше си Нагаи.

Хамабучи внезапно го погледна в очите. Започва се.

— За тяхната изгубена чест ли плаче момичето, Нагаи, или за нещастната им съдба? — попита Хамабучи с едва забележимата си усмивка — жест, който си беше изработил и оттренирал преди години. Веднъж сподели, че американците харесвали подобни ориенталски номера.

Нагаи отново погледна двойката. Момичето хлипаше тихо върху рамото на приятеля си, а младежът се опитваше без успех да погледне Маширо в лицето. Не чувстваше състрадание към тях. Сключили са договор и са го нарушили. Всеки трябва да си плаща за грешките.

— Склонен съм да мисля, че тя плаче за изгубената им чест. — Нагаи знаеше какви отговори се очакват от него.

Хамабучи спусна чашката в скута си, поклащайки почти недоволно глава.

— Не, не мисля така. Напоследък само старите хора държат на достойнството. Такива като мен и г-н Антонели.

Пак се започва с познатите приказки за окупацията и черния пазар в Кобе, за хитрия американски ефрейтор, който знаел правилата на играта — големия Антонели.

— Аз държа на моята чест — каза Нагаи натъртено с надежда да го прекъсне. — Искам да бъде възстановена.

— Зная, зная. — Хамабучи отпи нова глътка. — Обещанието ми още е в сила. Ако успееш тук, в Америка, всичко ще бъде наред.

Нагаи кимна тактично, опитвайки се да задържи избледняващата мислена картина с образите на трите му деца някъде в Япония. Сладката Хацу вече е на единадесет, сигурно скоро ще започне да се интересува от момчетата. Кенджи е на осем — трябва да е станал голям палавник. А бебето ще тръгне на училище тази година. Невероятно.

— Каж ми, Нагаи, какви са отношенията ти с д'Урсо?

— Какво?

— Д'Урсо. Как работите с него? Питам, защото ми прави впечатление на човек лоялен според интереса, човек, който мисли по свой начин, ако разбираш какво искам да кажа. Не съм предполагал, че нашите приятели от мафията позволяват подобна индивидуалност в редиците си.

Нагаи се питаше дали това не беше някакво двусмислено подмятане, отнасящо се и до него. Вероятно.

— Д'Урсо е едно арогантно копеле, но си изпълнява задълженията. Досега не сме имали неприятности със законите и, за наша радост, поръчките му надвишават доставките ни.

Старецът го погледна изпод вежди:

— А ти изпълняваш ли си задълженията?

Той кимна утвърдително:

— Всички доставки дойдоха навреме и съгласно изискванията им. Броят на непослушните и избягалите е минимален благодарение на Маширо и новите помощници, които ни изпратихте. Само четирима през последния месец, включително тези двамата. — Той погледна с усмивка към своя човек, застанал неподвижно пред ужасената двойка в края на пристана. — Плаши ги повече от смъртта.

— А, да... самураят. Годзо Маширо, нали? — измърмори Хамабучи, като се почесваше по веждата. — Чувам, че е много предан.

— Няма по-добър.

— Дано никога не те разочарова. — Хамабучи вдигна поглед към него.

Нагаи постави ръката с пистолета върху покрива на лимузината и се взря в мястото, където трябваше да се намира последната фаланга на малкия му пръст. Да, да, напомни ми още веднъж!

Хамабучи си издуха носа в хартиена салфетка, смачка я на топка и я пусна в торбичката.

— Е, хайде да оставим това. Явно се справяш успешно тук. Много добре, Нагаи.

— Благодаря, господин Хамабучи. — А кога, по дяволите, ще мога да се върна в Япония, старче?

Нагаи видя как лицето на стария изчезва зад затварящия се затъмнен прозорец и лимузината потегля плавно обратно към мъглата на брега. Хамабучи — човекът от черната мъгла. Идва и си отива без предупреждение, никой никога не знае на кой континент ще бъде утре. Нагаи отдавна беше разбрал, че е безсмислено да следи движението на боса. „Искам винаги да действате така, сякаш съм на три крачки зад вас — често казваше старият на хората си. — Откъде да знаете, може и наистина да съм там.“

Нагаи се отдръпна от лимузината и видя в тъмното предно стъкло на мерцедеса отражението на изгряващото слънце, надничашо между небостъргачите на Уолстрийт отгатык реката. Той извърна очи от отблясъка и ги насочи към Маширо, който го гледаше. Нагаи кимна към него и направи жест с пистолета, докато се връщаше към колата си. Чувстваше се много изморен. Време беше да свършват с това.

Маширо се поклони на своя господар, обърна се към двойката и ги раздели. И двамата гледаха с крайчеца на очите си към лъскавата сабя, докато Маширо се отдръпваше крачка назад и заемаше позиция срещу младежа. Нагаи чуваше как отдалечаващата се лимузина вие на заден ход.

Внезапният силен удар — след като Маширо се завъртя на един крак и изстреля другия нависоко, стоварвайки го отстрани върху врата на младежа — не произведе никакъв звук, доколкото Нагаи можеше да каже. Неволният стон, излязъл от безсилните устни, и тупването на вече безжизненото тяло, удрящо се в дъските, дойдоха половин секунда по-късно. Само жертвата може да чуе краткото изпращяване на раздробяващите се прешлени, му беше казал някога Маширо. Почти никаква болка. Нагаи поклати глава. Какво значение имаше? Като ще се мре, да се мре.

Нагаи наблюдаваше момичето, осъзнаващо жестоката истина за случилото се, докато се навеждаше към тялото на своя любим, надвесена над него, без да го докосва, с изписан ужас на лицето, с разперени пръсти, с отворена, но безгласна уста. Приличаше на човек, готвещ се да улови снаряд. Нагаи се замисли за дъщеря си. Закри очи

от слънцето и се обърна към величествените очертания на Манхатън. Договорите трябва да се уважават, скъпа.

Падащото върху кея тяло на момичето произведе глухо тупване. Маширо незабавно изтърколи трупа на момчето върху нейния, поставяйки ги лице към лице. Главата му — приютена върху шията ѝ, тя — отправила взор в небето, с отворена уста, сякаш всеки момент ще достигне оргазъм. После Маширо се пресегна за лъскавата катана. Нагаи извърна поглед. Не мислеше, че стомахът му ще го понесе.

Вместо това той се загледа в сребристите вълни на Хъдзън и отпусна съзнанието си. Тогава чу рязкото изсвистяване на острието, почувства вибрацията от удара по дъските под краката си, но не се обърна. Съсредоточи се върху нежния приспивен ромон на реката, обтичащ гредите под него, и отново закопня по дома си.

Малко по-късно започна да чува кръвта. Равномерните капки, които бързо преминаха на тежък неритмичен плясък от срещата на кръвта с водата. Той погледна надолу. Тъмна ивица постепенно се изнизваше изпод сянката на пристана — плаващо петно върху тихата кафяво-зелена вода. Обърна се към Маширо, който старателно бършеше сабята. Самураят му се поклони. На Нагаи му се стори, че видя нещо като усмивка. Може би... а може би не.

Не издържа и погледна. Тъмнорозови вътрешности се разливаха край телата. Лицето на момичето беше опръскано с кръв. Нагаи се извърна и посегна към вратата на колата.

— Махай ги, Маширо. Побързай.

— Хай.

[1] Гинза — квартал в центъра на Токио, известен с многобройните си заведения за развлечения, хазарт и проституция. — Б.пр. ↑

2.

Полицаят с леководолазния костюм дръпна няколко пъти силно въжето и заплува към катера. Увисна се с едната ръка на планшира, а с другата даде знак на краниста да вдига. Макарите на крана започнаха да се въртят бавно, опъвайки хлабавото въже. Тогава двигателят изръмжа и секунда по-късно над мазната вода се появи хромирана броня. Въпреки че теглеха бавно, водата, изтласквана от малката кола, създаде достатъчно вълнение да разклати полицейския катер. Кранистът — човек с червено лице, сива коса, ирландско зелено кепе с детелина на върха — остави оранжевия фолксваген да виси на няколко стъпки от водата и да се отцеди. Хората от транспортното управление щъкаха нервно наоколо. Фериботи се натрупваха непрекъснато през целия следобед, принудени да работят с един пристан по-малко, което пък изнервяше жителите на Стейтън Айлънд.

Гибънз вдигна поглед към тълпата, налягала по парапета на ферибота от съседния пристан — всички изпънали като ластик вратове, за да видят фолксвагена, всичките изнервени от закъснението. Гибънз побутна шапката си назад и погледна косо към тях с оголени зъби. Свали шапката и приглади онова, което беше останало от косата му. Какво, по дяволите и за бога, искат срещу билет от двадесет и пет цента?

Гибънз застана встрани и присви очи към отражението на слънцето в остатъците от предното стъкло на бръмбара. Пак си сложи слънчевите очила. Сиромашкото лято беше в стихията си, но Гибънз не обръщаше внимание на жегата. Винаги ходеше със сако, закопчана яка и стегната вратовръзка. Това бе старо правило във ФБР от времето на Дж. Едгар^[1] и Гибънз го беше спазвал толкова дълго, че просто се бе превърнало в навик. Стилът на обличане в Бюрото беше станал малко по-свободен оттогава насам и никъде не се казваше, че един специален агент не бива да си разкопчава яката, ако е притеснен, само че на Гибънз това никога не му беше хрумвало.

— Лейтенант Елъм! Лейтенант! — Официалният представител на транспортните власти се мъчеше да привлече вниманието на дежурния офицер иззад поставената, от полицията бариера от жълта лента, а Елъм правеше най-разумното при тези обстоятелства — игнорираше досадника.

— Лейтенант! От кметството ме увериха, че ще можем да използваме пристана в най-скоро време. — Този започваше да играе по нервите на Елъм, което изглеждаше доста самонадеяно за човек с вид на пиколо. Тайрън Елъм беше два метра висок и някога играеше баскетбол в отбор от Мичиган, може би отбора на щата Мичиган, Гибънз не можеше да си спомни. Май че игра един сезон и като професионалист. Винаги напомняше на Гибънз за Уилис Рийд — онзи, дето играеше център в Никс, когато нийоркчани знаеха как да побеждават. Никой не можеше да забива като Рийд и все още никой не може. Сто и двадесет килограма неподправена заплаха. Елъм имаше същия вид. Далеч от типа, с който повечето бели хора биха желали да спорят.

Елъм беше подпрял крак върху бронята на една патрулна кола и почукваше с химикалка по опърпания тефтер върху коляното си, докато разговаряше с униформен сержант. Даваше си вид, че си върши полицейската работа, но в действителност само се молеше този дребен жабок от транспортното да изчезне, преди да го е грабнал и запратил във водата.

Пиколото обаче не се отказваше. Разкопча сакото на униформата си, промъкна се под лентата и прекоси полицейската линия. Този наистина беше смелчага.

— Лейтенант, вече започна малко да ми омръзва вашето грубо...

Елъм се обърна и го простреля с такъв поглед, че го накара да млъкне *toute de suite*^[2]. Това беше един от онези бавни, пронизващи погледи, типични за комодските варани, когато подушат месо. Гибънз си го спомняше от документалното филмче за гигантските месоядни гуцери от Малайзия, което беше гледал по „Канал 13“. Точно така изглеждаше Елъм сега. Гибънз се ухили като крокодил.

Елъм се изправи и погледна право надолу към белезите от присаждане на коса върху много рехавия скалп на пиколото.

— Господин Шапиро — каза той със заплашително спокойствие, — вече ви беше обяснено, че това не е в правата на полицията и че не

можем да сторим нищо до пристигането на федералните власти.

— Но...

— Никакво но, господин Шапиро. Извършено е престъпление от компетентията на федералната полиция и мое задължение е да не допускам никого на местопроизшествието до идването на ФБР. Това е положението. Carisce^[3], господин Шапиро?

Гибънз счете, че е дошъл моментът да се намеси:

— Гибънз, ФБР — изрече той, докато отиваше към тях и размаха картата си. — Кой е дежурният тук?

— Аз — отвърна Елъм.

— А вие кой сте? — попита Гибънз и тикна злобната си физиономия на ацтекско божество в лицето на Шапиро.

— Адисън Шапиро, заместник-началник на транспортното управление, отговарящ за водните пътища...

— Разрешили ли сте му да стои тук? — Гибънз запита Елъм.

— Не.

— Преминаването през полицейска бариера и навлизането в мястото на престъпление срещу федералния закон е нарушение на федералния закон. Моля, напуснете! — Гибънз посочи към жълтата лента с палец.

Шапиро незабавно изприпка под нея и се опита да се защити оттам, но Гибънз го загърби и престана да му обръща внимание.

— Това, че влизането в района на престъпление срещу федералния закон е нарушение на федералния закон, вярно ли е? — попита Елъм и пак подпря огромния си крак на бронята.

— Вероятно — отвърна Гибънз и насочи вниманието си към отцеждащия се фолксваген. — И така, какво е това? Дневният улов?

Елъм се ухили, показвайки разтворените си предни зъби:

— Каквото и да е, Гиб, твоето си е.

Гибънз скръсти ръце и поклати глава:

— Значи вече не разследвате убийства? Как беше това, дето го казваха в лошото старо време — „мързеливи и трудно подвижни“?

— Не е нужно да ми доказваш що за расистко копеле си, Гиб. Вече знам.

Гибънз пусна една захаросана усмивка:

— И ти ми харесваш, Елъм. А сега ми кажи защо съм тук.

Елъм прелисти няколко страници от тефтера:

— Около два следобед на 911 започнаха да се получават обаждания за нещо плаващо в пристанището. Само покривът и част от предното стъкло се показваха над повърхността. Една жена рече, че това е умрял кит.

— Оранжев кит?

— Някаква тъпа блондинка — сви рамене Елъм.

— Е, кой е расистът?

Елъм извъртя очи към Гибънз, обърна нова страница и продължи:

— Пристанищната полиция реагира и изпратиха водолаз да проучи. Той докладва, че вратите са заключени и че на предните седалки има две тела.

Елъм отново погледна Гибънз в очакване на реакция, но той му отвърна с каменна физиономия. Предпочиташе първо да чуе подробностите. Елъм продължи с доклада:

— Убиецът очевидно не е знаел, че бръмбарите са херметически. Не вярвам да е искал това нещо да изплава. Момчетата от пристанищната го извлякоха до този пристан. Казаха, че ще е по-лесно да го извадят оттук. Не знам. Рекоха, че не е проблем да го изкарат преди пиковия час. Обаче още щом започнаха да го вдигат над водата, предната ос се скъса. Дръпнали са го много рязко, така ми каза кранистът. Предното стъкло някак си се разби, като удари водата, и тогава колата започна да потъва. Уведомиха ме, че при това положение може и цяла нощ да вадят тази проклетия. Казах им да действат и да измъкнат телата.

— Това пък, по дяволите, защо си го направил?

— Не исках рибите да започнат да ги ядат.

Гибънз изсумтя през смях и поклати глава:

— Акули?

— Човече, в Ню Йорк всичко е възможно.

— Продължавай, харесва ми. Първо изтърсват това гъзоболие на ФБР и после ми казваш, че сте прецакали всички улики, които би могло да открием. Лаборантите от Вашингтон ще ти изпратят цветя за този номер, Елъм.

— Отделът разреши да се извадят телата. Взимайте си ги и тях.

— Точно така, прехвърлете топката! Големи сте майстори. — Гибънз намести слънчевите си очила. — И още не ми е ясно защо ни

повикахте. Това не е престъпление от федерално значение.

— Дръж си панталоните. Стигнах и до това. — Лейтенант Елъм прехвърли още една страница. — Ако погледнеш по-отблизо, Гиб, ще видиш, че номерата на колата са от Джърси. Доплавала е до Манхатън от Джърси, където вероятно е станало убийството, а това означава, че са засегнати два щата, и както знаеш, това пък означава, че си е чисто твоя работа, Гиб. — Елъм направи кръгче с палеца и показалеца около окото си и разтреса рамене от смях.

— Проверихте ли водата в мотора? Можете ли да докажете, че тя е от Джърси?

Лейтенантът само сви рамене — не ми е работа.

— Добре де, аз съм тук — каза Гибънз — и мога да свърша тази работа вместо вас. Къде са сега труповете?

Усмивката на Елъм изведнъж изчезна при споменаването на труповете.

— Медицинските експерти направиха предварителен оглед и ги откараха в моргата преди малко.

— И?

— Грозна работа. — Елъм издиша дълбоко и погледна в бележките си, преди да продължи. — Жертвите са от мъжки и женски пол. И двамата — азиатци. Точната причина за смъртта не е известна засега — Елъм вдигна очи от тефтера, — но ако ги беше видял, нямаше да се затрудниш.

Гибънз погледна с присвити очи към Елъм.

— Какво искаш да кажеш?

Елъм се почеса по ухото:

— Бяха срязани наполовина. Точно през средата. Но не са кълцани, разбираш ли, по начина, по който би го сторил някой в желанието си да натика жена си в торби за боклук и да я изпрати на буницето. Тези разрези бяха различни. Бяха... по-чисти.

Гибънз се опита да си представи за какво става дума, но всичко, което успя да измисли, бяха големите пържоли в месарския хладилник на супермаркета.

— Какво означава „по-чисти“?

— От това, което видях, личеше, че убиецът направо се е опитал да разсече жертвите наполовина. Прорезът в мъжа е от лявата страна. Пресякъл е гръбнака. На жената беше отдясно, не чак толкова дълбок,

но почти. Голям зор видяха момчетата от моргата да ги извадят от колата, без да се разпаднат. Медицинският експерт каза, че не би се изненадал, ако някои органи са се изгубили във водата. Толкова големи са разрезите. Но както казах, озадачаващото тук е, че са много чисти, прецизни, Гиб. Никакви признаци на търкане или кълцане не видях. Бих казал — като пържоли. Никога не съм виждал тяло с такива рани. Гладки, дълбоки разрези.

Гибънз си свали очилата и зачака стомахът му да се успокои. Усещаше на гърлото си това, което беше обядвал — шкембе.

— Пържоли, а? Искаш да кажеш, че трябва да проверя всеки хладнокръвен касапин в Джърси?

Елъм поклати бавно глава:

— Ти си дебелокожо магаре. Подобни гадости вече не ти правят впечатление. Виждал си всичко това и преди, така ли?

— Какво очакваш да направя? Да си извадя носната кърпичка и да поплача малко? Състраданието към жертвите не влизаше в дължностната характеристика, когато постъпвах в Бюрото. Изпитвам съжаление в други моменти. Работата ми е да откривам чудовищата, които вършат подобни гадости, за да не могат да ги повторят. Разбра ли ме? — Каменно твърда болка се изви като змия в корема му. Копелдак.

Елъм се изправи, пъкна ръка в джоба си и погледна ветерана агент:

— Вече ги няма такива като тебе... слава богу.

Гибънз се намръщи:

— Хич не ме четкай, Елъм. Натресохте ни случая и се отървахте от главоболието. Радвайте се.

— Много ми се ще да видя годишната ти служебна атестация. Какво вписва шефът ти под „Характер“? Сприхав?

Гибънз не си направи труд да отговори. Той се вторачи в оранжевия фолксваген, увиснал на въжето като голяма риба, налапала въдицата, и се опитваше да си представи какъв вид оръжие или друго средство биха могли да направят тези „пържоли“, чудеше се що за болно съзнание би измислило нещо подобно, чудеше се защо, по дяволите, един убиец ще си създава толкова затруднения, след като целта му е да убие жертвите. Ако, разбира се, приемем, че това е единствената му цел.

— Имаше ли някакви други белези по телата?

— Не открихме — поклати глава Елъм.

— Някаква представа за самоличността им?

— Нямахме документи, портфейли, пари, ключове. Само незначителни дреболии.

— Проверихте ли в списъка на изчезналите лица?

— Не. Не е наша работа, приятелю. Оправяй се.

Гибънз поклати глава и заби поглед в земята.

— Олеква ми на сърцето, като гледам колко рязко се е подобрило отношението на нюйоркската полиция към Бюрото. Не можеш да очакваш от ченге да наруши спокойствието си и да помогне на следовател. Неписано правило във всеки полицейски участък от единия океан до другия: прекарвай федералните при всеки удобен случай.

Моторът на крана изрева и започна бавно да издига фолксвагена над повърхността на водата. Когато най-сетне поставиха бръмбара на колелата му, Гибънз извади бележник и отиде да поогледа. Първото, което направи, беше да запише регистрационния номер. Погледна през страничния прозорец откъм шофьорската врата и разгледа предните, а после и задните седалки.

Видя отражението на Елъм да се мерзелее в стъклото.

— И какво виждаш, Гиб?

— Мокра кола, лейтенанте.

Елъм сви устни и кимна:

— Ей това е проницателен коментар, какъвто може да се очаква от опитен следователски гений. Сега разбирам защо ФБР те извика на работа след пенсионирането.

— Кой казва, че са ме извикали? — Той обиколи откъм дясната седалка и погледна вътре.

Елъм тикна ръце в джобовете и изправи глава:

— Знаеш как става, Гиб. Носят се слухове.

Гибънз откъсна празен лист от тефтера и го използва да отвори колата така, че да не прибави собствените си отпечатьци върху дръжката.

— И какви са слуховете? Информирай ме.

— Че Бюрото е трябвало да те извика, за да откриете един от вашите в манхатънското управление, който минал на другата страна.

Гибънз мушна главата си в колата и хвърли поглед под таблото, после побутна скоростния лост. Както и предполагаше, не беше на скорост. Трупове не се вкарват сами в реката. Били са бутнати.

— Както чувам, Гиб, този чудак започнал да разстрелва всички, които трябвало да се явят пред съда — случаи, разкрити от него, преди да превърти. Прокурор, съд и екзекутор в един човек.

— Това по телевизията ли си го гледал, Елъм? — намръщи се Гибънз изпод таблото. Откъде, мамка му, знаеше за Тоци?

— Та както чух, ти си знаел нещо за този тип — как е прещракал и така нататък. Решили, че ти си единственият, който може да го озапти, преди да направи повече поразии. Така ли е наистина, Гиб?

В областното управление имаше няколко души, които биха могли да посъберат откъслечната информация и да решат, че Тоци е минал на другата страна, макар Айвърс да твърдеше със сигурност, че е държал случая под похлупак. Но би могъл да е и самият Айвърс. Може би скъпият ни главен специален агент се е похвалил пред няколко свои колеги от полицията, преиначавайки малко историята, та да заприлича на истински заговор срещу неговия пост. Напълно в характера на този задник.

— Хайде, Гиб, можеш да ми кажеш. Ти си Великият бял ловец на ренегати, нали?

Гибънз се изправи и погледна към Елъм над покрива на фолксвагена:

— Не знам за какво говориш, обаче историята е добра. Трябва да напишеш книга.

Елъм само се усмихна и показа ред бели зъби:

— Точно така ще направя, Гиб.

— Хей, Елъм, може ли да те попитам нещо?

— Какво?

— Ти играеше в Мичиган, нали така?

— Щата Мичиган. Играех като нападател и офанзивен център. Завършихме наравно с Индиана за шампионата на Голямата десетка, когато бях в първи курс. — Лейтенантът изглеждаше много горд с постиженията си.

— Не си ли играл и малко професионален баскетбол?

— Да, малко. Бях картотекиран в „Булите“, но изиграх само няколко мача с тях.

— Какво се случи?

— Искан да остана, но ме боляха колената.

— Болки в колената ли? — Той наблюдаваше туловището на Елъм — кръстът му беше почти наравно с покрива на бръмбара. Уилис Рийд имаше болки в колената, но не го спряха.

Гибънз се взираше в предната седалка на фолксвагена. Нямахте петна от кръв. Реката беше измила добре изкуствената тапицерия. Той затвори вратата и притисна ръка в болящия го корем. Питаше се дали убиецът не е някое дребно, ниско лайно.

[1] Джон Едгар Хувър — (1895–1972) — един от основателите и директор на ФБР от 1924 г. до края на живота му. — Б.пр. ↑

[2] Моментално (фр.). — Б.пр. ↑

[3] Разбрахте ли? (ит.). — Б.пр. ↑

3.

Джон д'Урсо наблюдаваше как шефът му — Кармине Антонели — бавно налива две чашки еспресо. Чудеше се как да подхване нещата с надеждата, че може би днес ще успее да го убеди. Идеята беше грандиозна — истинска златна мина. Разбра го още първата вечер миналото лято, когато Нагаи го заведе в онзи публичен дом на Шестдесет и шеста улица, който Хамабучи беше създал да обслужва само японски бизнесмени. От онази нощ насам не спираше да мисли за възможностите, перспективите, за фантастичните момичета.

Момичето, с което прекара нощта, беше невероятно. Самата Божия истина е, че той дори нямаше подобни намерения за тази вечер, но тя ги промени много бързо. Сякаш имаше малка ръчичка и на онова място. Никога не си е представял, че някое от тези скромни, тихи малки същества може да бъде толкова секси, толкова сговорчиво, толкова невъобразимо добро. И доколкото му беше известно, всичките са такива — ходещи фантазии, до една! Без всякакво съмнение той трябва да има такива японски момичета, които да работят за него. Нужно е само да получи разрешението на господин Антонели. Това е всичко, което иска. Антонели е упорит стар негодник, но понякога може да се разбереш с него. Ако у стария пръч е останало достатъчно, за да го направи с някоя от онези японски професионалистки, ще се съгласи като нищо. Наистина Антонели вече му отказа, но би могъл да промени мнението на стареца, ако изиграе картите си правилно. Изиграва ги както трябва и този път може да се съгласи. Така де, защо не?

— Хубав костюм, Джон — каза Антонели, без да вдига очи. — Блестящ. — Той побутна чашка с чинийка пред д'Урсо.

Д'Урсо знаеше какво иска да каже старецът. Не обичаше блясъка. Никога не го е обичал. Трябва да поддържаш „скромнен вид“ — винаги казва „скромнен вид“. Все проклетият „скромнен вид“. Костюм за три бона от лъскава италианска коприна, ушит по поръчка, и той нарича това „блестящ“. Исусе!

Антонели съсредоточено потри тънкото лимоново резенче по ръба на чашата с еспресо. Костеливите му сбръчкани ръце напомняха на д'Урсо за ръцете на злата царица от „Снежанка и седемте джуджета“, превърнала се във вещица. Имаха я вкъщи на видеозапис и дъщеря му я гледаше непрекъснато. Ръцете на стареца бяха досущ като на злата вещица, когато подава отровната ябълка на Снежанка.

Д'Урсо зачака старият саро ди сарі^[1] да заговори пръв. Считаше се за крайно неуважение да притесняваш шефа дори ако сенилното старо копеле се мотае цяла седмица с разбъркването на малка лъжичка захар в проклетото си еспресо. Д'Урсо насочи поглед към Винсент — седнал на бара и тихо отпиващ от своето еспресо. Винсент го стрелна с кръвожадни очи като на разярена горила. Винсент, разбира се, няма да се съгласи, че старият е вече твърде стар, за да ръководи фамилията. И защо ли му трябва? Старият иска да го направи свой помощник. Бодигардът Винсент, проклетият шофьор на стареца, за бога! Винсент, който ръководеше най-мръсната банда в Бруклин. И сега старият иска да го направи помощник-шеф. Невероятно!

Антонели се пресегна за фъстъчена бисквита от чинийката пред него и я разчупи на две. Отхапа и задъвка бавно и замислено, после отпи от чашката със златист ръб. Д'Урсо изпитваше чувството, че е попаднал в някакъв скапан старчески дом. Той отправи поглед през прозореца към пълзящите по „Мълбери стрийт“ коли, след това го фокусира върху обърнатите букви на стъклената витрина — начупения позлатен надпис „СПОРТЕН КЛУБ «КАМПАНИЯ» САМО ЗА ЧЛЕНУВАЩИ“. Мразеше да идва тук, да се кланя и пълзи пред стареца, да трупа голям актив, като му дава неговия дял, без проклетият да си е мръднал пръста. Исусе, последния път, когато Антонели дойде в Джърси, Никсън още беше президент. Защо, по дяволите, трябваше да идва тук и да дава на Антонели цели петдесет процента, оставяйки за себе си някакви вышливи десет, като се приспаднат разходите? Добър въпрос. Д'Урсо продължи да мълчи и отпи от еспресото, което засядаше на гърлото му като отрова. Ненавиждаше еспресото и го пиеше само когато беше тук — от уважение.

— И така — каза Антонели и изтърси бисквитени трохи от смешно широките ревери на тъмния си костюм, — как вървят работите с нашите японски приятели?

Той вдигна поглед за първи път и д'Урсо се стресна от бистрите му сини очи. Твърдите подозрителни очи на стария винаги го смуцаваха. Просто не се връзваха с целия му вид.

— Много добре, господин Антонели, много добре — чу се да отговаря мазно на Антонели и начинът, по който звучеше, му стана противен. В дъното на гърлото му се промъкна гаден вкус, когато се протягаше за дипломатическото куфарче до краката му на пода и го подаваше на стареца. Четиристотин шестдесет и осем хиляди долара свежо изпрани в Атлантик сити за неговата собствена сметка. И за какво?

Антонели взе куфарчето и го подаде на Винсент, който го отвори на бара и започна да брои пачките.

— Миналата седмица видях Хамабучи — каза Антонели. — Сега, след като печалбите са започнали да идват, е много по-доволен. Никога не е харесвал идеята да чака, докато започнем да печелим и тогава да му платим за стоката.

Стока ли? Господи, та те са роби. Защо просто не ги наричаш роби?

— Хамабучи се съмнява. Казва, че още не вижда хората в Америка да използват принудителен труд. — Антонели го гледаше в очите, без да мигне.

— Но... нашите клиенти не са осведомени, че тези хора са роби. — Старецът прекрасно знаеше това. Просто изпитва удоволствие да те накара да му разкажеш цялата операция, та да е сигурен, че ти е ясно какво в крайна сметка правиш. Колкото да ти посрита топките. — Даваме робите под наем на различни работодатели, главно фабрики, но също така и за къщна работа — прислужници, готвачи, гувернантки...

— Какво?

— Гувернантки. Разбирате ли, детегледачки, живеещи при клиентите. Много са модерни напоследък. Жена ми се оправя с тях...

Антонели притвори очи и кимна към д'Урсо да продължава, което накара стомаха на д'Урсо да се свие. Третираше го като малко дете.

— Имаме все пак две фалшиви агенции за работни места, плюс тази история на жена ми с гувернантките. Както вече казах, клиентите ни не знаят, че за тях работят роби. Дори и не предполагат, понеже получават услуга на намалена цена. Вероятно някои от тях подозират,

че не всичко е по каноните, но не желаят да се задълбочават, понеже им е на сметка. Всичко, което казват, е, че имаме изключителен персонал. Наши автобуси откарват сутрин робите, събират ги в края на работния ден и шефовете не се интересуват от нищо извън това.

Старецът се усмихна снизходително и кимна:

— Точно това казах на Хамабучи, Джон.

Д'Урсо стисна зъби. Как би цапардосал по муцуната този покровителствен дъртак. Забеляза, че Винсент го гледа над цветните си очила. Винсент, който по всяко време носи два пицова.

Антонели взе втората половина от бисквитата и за известно време я задържа в устата си.

— Знаеш ли, Джон, попитах Хамабучи защо тези японски деца изобщо се съгласяват на такава налудничава сделка. Осемнадесет, деветнадесетгодишни да се продават за три години тежка работа срещу едно пътуване до Америка. Може би щях да ги разбера, ако страната им беше някое от онези мръсни и бедни места, но Япония не е бедна страна. „Сега вие, японците, имате всичко — казах на Хамабучи. — Тогава защо го правят?“

Д'Урсо знаеше защо, но знаеше и че ще трябва да го чуе пак. От уважение.

— Какво каза той, господин Антонели?

— Там, в Япония, си побъркват децата. Знаеш ли, че трябва да решават тестове, за да влязат в детската градина? Представяш ли си?

Помисли си дали да не спомене на стареца, че и тук, в Ню Йорк, богатите деца се явяват на изпити, за да посещават луксозните забавачници, но реши да не си прави труда. Антонели беше информиран, но обичаше да се прави на невеж стар глупак от старата родина.

— Тези деца в Япония правят тестове за всичко и ако не ги издържат, свършено е с тях. Направо стават куку. Хамабучи ми каза, че много от тези деца ходят на училище по десет часа на ден, шест-седем дни в седмицата. Но защо? Попитах го, а той ми отвърна, че всички те искат да получат добра работа в „Панасоник“, „Сони“, „Тойота“ и другите големи компании, които имат там, а единственият път към някаква ръководна длъжност е да учиш в един от най-добрите колежи. Обаче, ако не получат фантастични оценки на тези глупави тестове, всичко свършва с приемане във второкласно училище, което им

осигурява що-годе добра работа с що-годе добра заплата в страна, където една гнусна чаша кафе в закувалня струва пет долара. Ето защо тези деца се съгласяват да се продадат на бандата на Хамабучи.

— Фугукай — кимна д'Урсо. Искаше само да даде знак на стария, че все още го слуша.

— Точно така, Фугукай. Това са деца, които не са взели приемните изпити за колежа. Те се чувстват отчаяни, Джон. Не знаят накъде да хванат. Точно тук се намесват хората на Хамабучи — прилъгват ги, казват им, че все още имат шанс, възможност да възстановят своята чест, което при тези хора е страшно важно. Фугукай им обещава пътуване до Америка, страната на неограничените възможности. Ако са съгласни на тригодишно обучение по време на работа — точно така го наричат, — те могат да получат място, превоз и влизане в Америка. Тези деца са така депресирани, че се съгласяват просто ей така — старецът щракна с пръсти, но д'Урсо не чу нищо.

Д'Урсо реши, че е дошъл моментът да покаже колко е умен:

— И най-хубавото в цялата тази работа е, че не сме задължени да уважаваме първоначалното им споразумение с Фугукай. Те са наши, докогато ние пожелаем. Можем да използваме труда на тези хора двадесет, тридесет, четиридесет години. Изплащаме си задълженията на Хамабучи за три, а след това прибираме грубо от осемнадесет до двадесет бона годишно за всеки един. В момента имаме хиляда и двеста в страната и още хиляда и осемстотин поръчани... — Д'Урсо извади писалка и започна да пресмята върху салфетката си. — Три хиляди роби, умножени по осемнадесет бона, прави... петдесет и четири милиона годишно в продължение на четиридесет години. Не е крайно зле. — А защо не ми даваш по-свестен дял, скапан дърт мошенико.

Антонели залепи на пръста си едно фъстъчено зрънце, отронило се от някоя бисквита, и го пхна в устата си. Д'Урсо го наблюдаваше как дъвче замислен, загледан през прозореца. Започваше да вали. Старецът беше станал непроницаем като проклетите японци.

— Не вярвам всички да са послушни. Тези деца не са кукли. Сигурно имате проблеми с някои от тях, едва ли върви съвсем гладко.

Стомахът на д'Урсо пак се сви. Изведнъж си спомни за онзи свещеник, който винаги го разпитваше в изповедалнята през детските

му години, онзи, дето не му вярваше за нищо и винаги мислеше, че крие някакъв голям смъртен грях.

— Биячите на Хамабучи, се грижат за това.

— Има ли достатъчно якудзи^[2] тук, за да държат под действителен контрол всички тези хлапета? — Антонели имаше скептичен вид.

— Преброили сме поне сто, но с тези момчета от якудза е трудно да се ориентираш. Повечето от тях не говорят и се появяват само когато са необходими. Странни са в това отношение. — Той спря, за да обмисли това, което щеше да каже. — Поставял съм скрити камери по доковете и в някои фабрики — просто за да имаме информация за якудзите.

— Това не ми харесва, Джон — намръщи се Антонели. — Говори за недоверие. Хамабучи ми е стар приятел, помагали сме си много след войната. Той не би позволил на хората си да ни шпионират.

Как ли не!

— Повече никакво следене. Отървете се от този видеобоклук.

Д'Урсо сведе очи и кимна:

— Окей! — Да, само стой, та гледай.

— Да се върнем на първоначалния ми въпрос. Хората на Хамабучи държат ли тези хлапета в пътя?

— Определено да. Всъщност само онези, които вършат черната работа във фабриките, ни създават неприятности, но якудзите незабавно ги наказват строго. Никакви предупреждения. Още щом някое хлапе започне да се оплаква или да се размотава, набиват го до побъркване. Плюс тях и дясната ръка на Нагаи — Маширо. Не знам какво има у него, но само трябва да се покаже, и хоп — робите стават мушички. Виждал съм го. Изпитват ужас от него. Вероятно е специализиран в откриването на бегълци, но досега сме имали само няколко. — Реши да не казва на стареца за двамата, които Маширо залови вчера. Питаше се дали Антонели знае какво е задължителното наказание на неговия стар приятел Хамабучи за бегълците. Ужасно разхищение на добра стока според него.

— Е, радвам се да чуя, че нещата вървят добре. Чудесно, Джон. — В гласа на Антонели се долавяше нотка, която означаваше, че срещата е приключила и той трябва да си тръгва.

— Още нещо, г-н Антонели. — Той пое дълбоко дъх, изпълнен с надежди: — Мислил ли сте пак по моето предложение за бордей от висша класа в Атлантик сити? Имам предвид едно добро място недалеч от казината. Идеята ми беше да го направим нещо като заведение с гейши, разбирате ли? Всички момичета ще носят кимона. Знаете ли, много от децата имат доста приятна външност и действително не бива да ги пилеем по гледане на бебета и подобни неща. Както чувам, тези момичета наистина знаят какво правят. Повечето мъже никога не са го правили с ориенталска кучка и на много от тях им е интересно. Мисля, че бихме могли да се разплатим...

— Не.

— Но...

— Казах не и точка! — Старецът удари с длан по масата и Винсент се размърда на стола, поставяйки краката си на пода, в случай че се наложи да направи нещо. — Казах ти и преди, че е много рисковано, много очевидно. Освен това Хамабучи задържа красивите момичета за собственото си заведение тук, в града.

— Но, господин Антонели, можем да се разплатим с...

— Не си глупак, Джон. Помисли. Ченгетата също ходят в публични домове. Ами ако някое от момичетата се разприказва пред когото не трябва? Тогава какво?

— Можем да ги контролираме...

— Как? Ще си легнеш в кревата с тях, за да си сигурен, че няма да се разбърят? — Очите на стареца гледаха бясно.

Ръцете на д'Урсо трепереха под масата. Така беше ядосан, че хапеше бузите си отвътре. Мамка ти, дъртак такъв! Мамка ти! Моят публичен дом вече работи. Вече месец и половина въртим бизнеса, шибан дърт пръдльо.

— Разбрахме ли се, Джон? — Антонели се наведе над масата и наклони глава като добър дядо. За кого се имаше? Татко Джебето?

Той погледна към Винсент:

— Да, господин Антонели, разбирам.

Винсент се поотпусна.

— Окей, добре! Продължавайте да работите. — Антонели го отправяше.

Д'Урсо стана. Старият не го гледаше, за разлика от Винсент.

— Не се ядосвай, Джон — каза Винсент. С други думи — изчезвай. Д'Урсо закопча сакото си и се запъти към вратата, като мереше крачките си, за да не изглежда, че се втурва навън. Кълнеше се пред Бога, че ако имаше в себе си пищов, щеше да го направи още сега. Лукарели го беше сторил — продължаваше да си мисли. Направи го и се отърва. Наистина преди двадесет години, но го направи.

Небето беше сиво и валеше студен дъжд. Той крачеше бързо и преценяваше шансовете си, докато отиваше към колата. Колко ли сари^[3] бяха наистина лоялни към Антонели? Освен Винсент колко от тях биха започнали да се бият? Доста, наистина. Все пак Лукарели очисти Джо Кокосовия орех, а дотогава не бяха много онези, които обичаха Лукарели. Започнаха да го уважават след това. Убиваш боса и заемаш мястото му. Ето какво трябва да направиш.

Той влезе в черния мерцедес 420 SEL и погледна към шурей си Боби Франчоне, седнал зад волана и зает с нареждане на патрони в пълнителя на малкия автоматичен пистолет, който му беше дал съвсем наскоро.

— К'во правиш бе, глупак? С пишката ли си играеш или какво? Покрий това шибано нещо, преди да е минало някое ченге.

Боби отметна глава, за да махне кичура внимателно накъдрена и намазана с гел коса от очите си — същия глупаво изглеждащ кичур, върху който работеше най-старателно всяка сутрин, за да виси точно там.

— Кофти събрание, а?

Повече не можеше да се издържа. Удари по облегалката толкова силно, че колата се залюля. Дъждът стоеше на капки по предното стъкло и разкривяваше света навън.

— Управлявам две агенции за продажби на коли, строителна компания, три нощни бара по крайбрежието и седем кръчми, а той се отнася с мен като с нищожество. Кълна се в Христос, Боби, той ме принуждава. Ще се наложи да го направя. Не е честно да ме третира така. Той ме спъва, Боби. Няма друг начин трябва да си отиде.

Боби тикна пистолета в джоба си, погледна косата си в огледалото за обратно виждане и пусна онази своя малка мръсна усмивчица, която беше научил в затвора:

— Винаги съм ти казвал, че трябва да го направиш, Джон. — Той завъртя ключа на стартера и вкара огромната кола в потока на

движението.

Д'Урсо се взря в профила на Боби. Ръцете му трепереха, сърцето му бумтеше.

Да... Трябва да го направя.

[1] Капо ди капи — върховен шеф на мафията (ит.). — Б.пр. ↑

[2] Якудза — название на японската мафия, дяляща се на много кланове, един от които е Фугукай. — Б.пр. ↑

[3] Капо — глава, шеф на банда в мафията (ит.). — Б.пр. ↑

4.

Тоци зарея поглед през задния прозорец на празния апартамент към купчината строителни отпадъци в двора. Едно куче с крастав вид и дълга сплъстена козина пикаеше върху отчупено парче дъска. Отломки от алуминиеви тръби лъщяха на яркото октомврийско слънце. От окастреното дърво, чиито корени надигаха паянтовата ограда, бяха започнали да падат жълти листа върху купчината. В няколко задни двора от двете страни имаше подобни купчини боклук — останки от неотдавнашни ремонти. Префокусирайки погледа си, той видя своето отражение в стъклото — тъмни, дълбоки очи в четвъртито, тъжно лице. Чудеше се дали някога ще дойдат да очистят боклука.

— Какъв казахте, че е наемът? — попита той, като още гледаше през прозореца.

— Осемстотин и петдесет. Това не включва отоплението и топлата вода — отвърна госпожа Карлсон, агент по недвижими имоти. Беше с голям задник, изпъкнали очила, рубинено червило и имаше лошия навик да се навежда над рамото му и да кърши ръце. Самият Чарли Чан^[1] в женски дрехи.

— Доста е стръмно — каза той. — „Адамс стрийт“ май не е най-големият шик в Хобокен.

Тя се усмихна мазно и оголи щръкналите си зъби, като пренебрегна неговата забележка:

— Споменах ли ви, че Франк Синатра някога е живял в тази сграда? Може да е било и в този апартамент, ще трябва да проверя.

Тоци беше огледал седем апартамента в Хобокен през тази седмица и в пет от тях му бяха казали, че е живял Синатра. Синеокият май наистина се е навъртал тук.

— Хобокен е много привлекателен квартал — започна госпожа Карлсон със същия тон, който Тоци беше чувал от всеки агент по недвижими имоти, с когото вече беше разговарял. — Кой не иска да живее тук? Съвсем близо е до Манхатън, но се чувствате много

приятно. Не мислите ли, че е като европейско село? Хубави малки магазинчета, пекарни, зеленчукови магазини...

Тоци се замисли колко ли села в Европа имат грил-закусвални, студия за четвърт милион долара, рокклуб, където Брус Спрингстийн заснема клиповете си, и процент на пожарите, няколко пъти по-висок от средния за страната. В Хобокен го имаше всичко това, та и повече.

Той се върна в предната част на апартамента, където слънчевата светлина се отразяваше в наскоро лъснатия дъсчен под. Жилището не притежаваше излъчването на Стария свят, каквото имаха някои от другите, които беше разглеждал. Обаче мраморните камини и раклите в ъглите струват пари, а той би искал да си плаща редовно наема, особено докато е под гаранция. Този път на Айвърс няма да са му нужни кой знае какви мотиви, за да го затвори като лайно в консерва след това приключение с изкръшкването. Разбира се, не би могъл да се забърка в голяма каша на сегашната си служба — заточен зад едно бюро в архивата да работи, представете си, за онази мижитурка библиотекаря Хейес, който беше прекалено срамежлив или глупав, или каквото и да е, за да дойде и каже какво трябва да се свърши. Това превръщаше дните на Тоци в много дълги, отегчителни игри на отгатване.

„Не се притеснявай, намери си жилище — беше му казал Айвърс. — И си опичай акъла“ — заръча му с отвратителната си покровителствена усмивка. Би било смешно, ако не беше толкова сериозно. До немного отдавна всичко, което притежаваше, се събираше в един куфар — костюм, няколко ризи, джинси, няколко комплекта бельо, малко чорапи, чифт маратонки, едни ботуши, автоматичен 9-милиметров пистолет, един специален — калибър 38, един от калибър 44, плюс три кутийки патрони. И толкова. Неколцина специалисти от мафията се бяха погрижили за останалата част от материалната му собственост, докато тършуваха из апартамента на починалата му леля, където се криеше. Чувстваше се потиснат винаги щом се сетеше за това. В крайна сметка все пак беше много по-добре да се върнеш при стадото, отколкото да стоиш при вълците.

Тоци огледа жилището. Беше чисто, с ново оборудване и бели стени. Би могъл да го пообзаведе, да го направи приятен дом. Все пак трудно се връзваше с обстоятелството, че почти всичко, което притежава, е чисто ново. Може би избра Хобокен, понеже му

напомняше малко за махалата, в която беше израснал — квартала Вейлсбърг в Нюарк.

— Фирмата ни е съставила една брошурка със списъка на всички местни магазини, ресторанти, услуги, училища, културни изяви... — Госпожа Карлсон отвори папката си върху плота, разделящ кухнята от всекидневната, и зарови в книгата. Тоци не ѝ обърна внимание. Той наблюдаваше през предния прозорец едно момиче от испано-американски произход, на тийнейджърска възраст, с жилав вид, облечено в протрито черно кожено яке, което седеше на площадката пред входа на отсрещната жилищна сграда и си играеше с едно бебе. Детето се учеше да ходи, правеше колебливи крачки по напукания тротоар, движеше се като Франкенщайн в неудобните си бели обувчици с връзки, от типа, които хората обичаха да бронзират, когато той беше дете. Малчуганът се смееше с голяма, лигава беззъба уста. Момичето също се смееше. Тя грабна детето в ръцете си и го прегърна силно. Лицето ѝ грейше в неподправена радост. Тоци се усмихна.

— Заповядайте — каза госпожа Карлсон и затропа по голия под с подкованите си токчета, за да даде брошурата на Тоци. — Може да ви бъде много полезна, когато...

Точно в този момент сигнализиращият апарат на Тоци се задейства и му изкара акъла. Беше задължително да го носи, но никога не е очаквал, че някой от управлението ще го потърси. Сигурно наистина имат проблем. Може на Хейес да са му свършили големите кламери.

— Извинете, този телефон включен ли е?

— Ами... не знам дали предишният наемател... но не мисля, че...

— Не се тревожете, ще се обадя за тяхна сметка. — Тоци откачи слушалката на белия стенен телефон в кухнята. Имаше сигнал.

— Между другото, господин Тоци, забравих да ви попитам с какво се препитавате.

Тоци заби поглед в голата стена за секунда и започна да измисля някаква лъжа.

— Работя във ФБР — каза той бързо, като се надяваше, че не е доловила колебанието му, и добави: — В информационната служба. Отговарям за информационната система на Манхатънското управление.

— О... разбирам.

Инстинктивно се изплаши, че може да е забелязала издатината под лявата му мишница. Само че издатина нямаше. Напоследък не носеше оръжие. По нареждане на Айвърс.

Той набра централата на управлението, като изиска разговор за тяхна сметка и се представи на телефонистката, която го прехвърли към друга линия.

— Тоци — чу се небрежно саркастичен глас. Обикновено си беше такъв.

Изненада се да чуе Гибънз от другата страна. Почти не бе виждал стария си партньор през последните два месеца. Не беше тайна, че Айвърс го държеше на разстояние.

— Как е, Гиб? Съжаляваш ли вече, че се отказа от пенсията?

— Ти съжаляваш ли, че се върна?

— Не.

— Ще съжаляваш. Имам лоши новини за теб.

Тоци долови крокодилския смях в гласа му. Ухили се в очакване:

— Какви?

— Връщаш се на оперативна работа. С мен.

— Какви ги дрънкаш?

— Тази сутрин си поприказвахме с Айвърс. Уредих всичко. Изпитателният ти срок е отменен.

— Стига с тия лай... — Тоци изведнъж си спомни, че госпожа Карлсон е точно зад него. — Обяснявай.

— Няма нищо за обясняване. В момента не ни стигат хората, нюйоркското полицейско управление неочаквано ни прехвърли случая с онези убийства, а никой тук не ще да работи с мен.

Тоци изкашля смеха си в слушалката.

— Сега вече стигаме до истинската причина.

— Хей, на Айвърс му го казах направо. Ако не ми дадеш един поне наполовина свестен партньор, отивам да си гледам пенсията. Викам му — дай ми Тоци или изчезвам. Само това. Веднага омекна. Тоя задник няма гръбнак.

През тридесетте си години стаж в Бюрото Гибънз рядко е имал партньор, изтърпял го повече от три дни, с изключение на Тоци, който работи с него шест години до пенсионирането му. Тоци въздъхна. Приятно беше да те търсят.

Тоци погледна госпожа Карлсон, която беше до предния прозорец и се правеше, че не слуша.

— Мислех, че Айвърс е категорично против връщането ми на оперативна работа. Какво го е накарало да промени решението си?

— Кой знае? Макар че, ако ме питаш, адски разбира от характери. Първо, че ме послуша, и, второ, че пуска хахо като теб да излезе на улицата. Само си размърдай задника насам към пет. Айвърс иска да си поприказвате, преди да те изпрати по задачата.

— Ах, да? Пригответе ли ми е суха храна?

— Да, има и курабийки. Даже може да те дари с една голяма целувка, преди да те е натирал по пътя — отвърна озъбено Гибънс. — Пет часа в кабинета му — ясно ли е, тарикат?

— Чух те.

— Ще ти разкажа случая, когато дойдеш тук. Съвсем като за Шерлок Холмс. Точно каквото обичаш.

— Защо не ми кажеш нещо предварително още сега? Не издържам от напрежение.

— Никакво търпение нямаш, Тоци. Там ти е целият проблем. Обзалагам се даже, че се изпразваш предварително.

— Как не. В тази област нямам проблеми. Само ми трябва някоя да го направим.

— Да, сигурно.

— Е, ще ми кажеш ли или какво?

Гибънс изрази досадата си с дълга въздишка по телефона. Напоследък му се налагаше да работи доста усърдно, за да запази репутацията си на гадно копеле. Боже опази някой да си помисли, че накрая с приближаването на златната му възраст е станал сговорчив. Не му се щеше да се разнесе приказка, че е омекнал.

— Окей, Тоци, слушай. Един фолксваген бръмбар е изплавал вчера с прилива и се е намъкнал във фериботния пристан на Стейтън Айлънд, Южен Манхатън, с два трупа вътре. Телата бяха почти пресечени през средата.

Първото, което хрумна на Тоци, беше един фокусник, прерязващ с трион жена наполовина. След това си представи бъркотията от кръв и вътрешности и спря да диша за момент.

— Колата имаше номера от Джърси — продължи Гибънс. — Ето как полицията успя да ни го натресе. Проверих номерата в пътната

полиция и както си знаех, колата е била открадната. Собственикът е информирал полицията в Кърни през нощта на миналата събота — десет часа преди предполагаемия час на смъртта.

— Заподозрян ли е собственикът?

— Не, алибито му се потвърди. Бил е на събрание на шахклуба в селото същата вечер. Свидетели потвърждават, че е стоял там поне до десет и половина. Негов приятел от клуба го откарал вкъщи. Колата му, фолксвагенът, я нямало, на паркинга, когато е отишъл там.

— Защо не е излязъл със своята кола?

— Казва, че я използвал само за пазар. Човекът е пенсиониран учител по математика, някакъв дърт пръдльо. Не е нашият човек. Сигурен съм.

— Пенсиониран дърт пръдльо, а? — Тоци се изкикоти през носа.

— Млъкни и слушай, ако обичаш, Тоци! Убиецът определено не е ракетен конструктор. Затворил е всички прозорци на колата, преди да я натика в реката. Бръмбарите са херметически. Те плават. Мислех си, че всеки го знае. Господи, даже ми се струва, че така ги рекламираха.

— Вероятно той не е всеки.

— Очевидно не е. Не на всеки му стиска да накълца два трупа като коледни пуйки, после да ги напъха в кола и да ги засили в реката.

— Доста красноречиво го каза, Гиб.

— Благодаря. Току-що получих копие от бюлетина на медицинската експертиза. Точно пред мен е. Едната от жертвите е срязана отдясно, другата — отляво. Първоначално мислехме, че е направено с два удара, но експертът твърди, че ударът е бил един и е нанесен след смъртта. Мисли, че са били поставени един върху друг или дори да са държани изправени, обърнати лице в лице, когато е направено. Попреживяй малко над това!

— Звучи ми като някакъв ритуал — понижи гласа си той, докато се обръщаше към госпожа Карлсон. — Проверихте ли варианта да е диaboличен култ?

По линията настана тишина.

— Гиб? Там ли си още?

— Диaboличен култ, а? Защо бях сигурен, че ще кажеш това? Може да са го направили друидите^[2]. Как мислиш?

— Е, хайде, стига де.

— Пет минути след като си чул за случая, и вече пускаш една от теориите си за „Зоната на здрача“. Сигурен бях, че ще ти хареса, Шерлок.

— Нямам теории или мнения, преди да видя становището на лабораториите.

— И когато го видиш, започваш да ми блъскаш топките с тия глупости за култовете.

Тоци изпъна жицата и погледна през антрето. Госпожа Карлсон надничаше иззад килера.

— Ще се видим по-късно, Гиб. Задържам една заета дама.

— Охо? Звучи интересно.

— Агент по недвижими имоти.

— Добре ли изглежда?

— Много любезна личност.

— Лошо. Какво става? Още ли не си намерил жилище? Тази дама от агенцията — с апартамента ли върви?

— Надявам се не, по дяволите — измърмори Тоци. — Голямо главоболие е това търсене на апартамент. Просто ми се иска да приключа с този проблем.

— Тогава наеми някакво жилище, за бога, каквото и да е. Всичко, което ти е нужно, са три стаи и легло. Ако е чисто, направо го взимай. Не си Чаровният принц^[3] и не ти е нужен Бъкингамският дворец.

— Оценявам съвета. Ще се видим в пет. Да не забравя — благодаря ти.

— За какво?

— Че пак ме връщаш в действие.

— А, тогава няма за какво. Ще се видим по-късно. — Гибънз затвори телефона.

Тоци се усмихваше, докато поставяше слушалката на стойката. После отиде до прозореца. Невръстното майче още танцуваше с момченцето.

Чу как тежките стъпки на Чарли Чан се приближават през хола зад него. Майчето захвърли фасата си на улицата и гушна плътно бебето, като го завря под разкопчаното кожено яке.

— Всичко наред ли е, господин Тоци? — попита госпожа Карлсон.

— Чудесно, чудесно. — Тогава си спомни, че я беше излъгал. — Дребен проблем със софтуера^[4]. — Мъртвото месо е меко... поне докато настъпи Rigor mortis^[5].

— Какво ви е мнението?

— Колко казахте, че е наемът?

Бебето извиваше гръбчето си, завираше лице в гънките на тенис-фланелката на майка си и се смееше до пръсване.

— Осемстотин и петдесет. Без отоплението и топлата вода.

Знаеше, че едва ли ще намери нещо по-евтино и поне толкова чисто. А и му беше писнало да търси. Сега само искаше да се върне на работа — истинска работа.

— Мисля, че ще го наема — каза накрая и кимна със свити устни.

— Радвам се за вас — изтананика тя с добре трениран ентузиазъм. — Доволна съм, че го харесавате, господин Тоци. Има само едно нещо, което трябва да направим, преди да изготвя договора. Хазяинът иска да знае кои са наемателите и предпочита семейни. Понеже самият той живее в сградата, а апартаментите в нея са по-малко от пет, има законното право да подбира наемателите и да ги одобрява или отхвърля по собствена преценка. Но, сигурна съм, проблеми няма да има. Убедена съм, че има и госпожа Тоци?

— О... Да, разбира се. — Ръцете му, по които нямаше пръстени, замръзнаха в джобовете. — Не успя да дойде днес. Бизнес.

— Разбирам. Сигурно сте ДДБД — усмихна се тя с всичките си зъби.

— Моля?

— Двоен доход без деца — ДДБД. Не сте ли го чували досега?

Тоци поклати глава и се усмихна насила. Кучка.

— Моля да ми простите. Само изразът е такъв, нямах зъл умисъл.

— Нищо подобно не виждам. — Зла кучка.

— Нали съпругата ви не е адвокат? Г-н Халбасян не дава под наем на адвокати.

— Не, не е адвокат. — Ей това е зла кучка.

— Добре. Днес ще се свържа с него и ще уредим да се срещнете всички. Става ли?

— Разбира се, чудесно! — Майка му стара!

Той погледна назад през прозореца към непълнолетната майка и се замисли за възможността, но веднага се отказа от идеята. Тя никога нямаше да мине за ДДБД.

Майка му стара!

[1] Детектив, литературен герой на писателя Ърл Дер Бигърс. — Б.пр. ↑

[2] Друиди — същества с изкуствен интелект от фантастичната литература и кино (например филмът „Бенджи, Закс и Звездният принц“). — Б.пр. ↑

[3] Prince Charming — Чаровният принц — закачлив прякор на принц Чарлз. — Б.пр. ↑

[4] Думата soft се съдържа в софтуер, т.е. променливата програма на компютъра. Основното ѝ значение е „мек“. — Б.пр. ↑

[5] Rigor mortis (лат.) — вкочаняване на трупа. — Б.пр. ↑

5.

Нагаи не харесваше начина, по който се държеше д'Урсо. Не можеше да каже точно какво, но нещо не беше в ред. Прекалено сговорчив, спокоен, не така арогантен. И много се усмихваше, като се има предвид за какво са се събрали. Нещо е намислил. Нагаи погледна към Маширо, търсейки мнението му, но сега самураят бе зает с разглеждане на ръката си. Разбираемо е. Никога преди не го е праил. Американците могат просто да кажат „съжалявам“. При нас не е толкова лесно.

— Вземи, използвай това! — Боби Франчоне хвърли един брой на „Пост“ върху шкафа до мръсната мивка. — И гледай да не опръскаш всичко наоколо с кръв.

Нагаи вдигна вестника и погледна заглавието „БРЪМБАР НА СМЪРТТА НАМЕРЕН В ПРИСТАНИЩЕТО“. Под заглавието имаше снимка на фолксвагена, увиснал на въже над водата. Много хитро, Боби.

Маширо се отдръпна встрани, докато Нагаи му разстилаше вестника върху стария плот от линолеум. Самураят постави малък лъскав нож върху вестника и застана в предишната поза, хванал едната длан в другата като малко животинче. Нагаи се загледа в дебелиите му месести пръсти. Напомняха му за пипалата на морска звезда. Единственият мрачен прозорец и мъждукащата крушка, увиснала на тавана в неприветливата задна стая, излъчваха тревожна светлина, вещаеща буря. Беше прекалено уместна.

— Съвсем съм объркан — каза Франчоне и посочи към малкия нож с десетинасантиметрово острие. — Необходимо ли е всичко това?

— Такъв е обичаят в якудза — каза спокойно д'Урсо.

— Нали така, Нагаи?

Нагаи кимна:

— Нарича се юбицуме. Когато някой направи сериозна грешка, по традиция трябва да я изкупи така. — Той вдигна дясната си ръка и показа собствените си осакатени малък и безименен пръст.

— Както ние чупим крака — каза д'Урсо на шурей си.

Франчоне рязко сгъна вестника и посочи заглавието.

— За първокласен гаф като този скапанякът би имал голям късмет, ако още диша, когато приключим с него. Ако беше някой от нашите хора, вече щеше да е мъртъв.

„Защо, по дяволите, трябваше д'Урсо да влачи този малък глупак със себе си, където и да отиде?“ — питаше се Нагаи.

— Откъде можеше Маширо да знае, че колата, открадната от тези хлапета, ще плава? Плаваща кола. Кой е чувал за подобна глупост?

— Това не е оправдание. Би трябвало да знаете. Сега сигурно всички ченгета са пощурели. И защо, по дяволите, е трябвало да ги разсечете така? Усложнения от този род не са ни нужни сега. Ако питате мен, вие сте подвижни улики.

Нагаи погледна към ръката на Маширо.

— А за това какво ще кажеш?

— Я се погледнете, за бога! Поставете се в нашето положение. Длъжни сме да ви закрияме от закона, нали? Но вие спокойно можете да си окачите табелки на вратовете, направо биете на очи. Повечето якудзи се обличат като чичо ми Нундио с тези крещящи спортни якета и отвратителни шапки. После — тези шантави татуировки, които всичките имате по телата си, та даже и по пишките... и тази история с пръстите — той посочи към ръката на Маширо. — Ако само хванат някого от вас, ще ви депортират за нула време. Сами се издавате.

— Достатъчно, Боби — каза д'Урсо.

Нагаи кротко сви рамене. Той издърпа маншетите на синята си риза и под тях се показаха ръкавите на якето му от акулова кожа.

— Вие си имате ваши традиции, ние имаме наши.

— Да се разкарваш наоколо в стар черен кадилак с перки? И това ли е традиция? Тази кола прилича на проклетия Батмобил^[1]. По този начин ли не се набивате в очите на хората.

Нагаи гледаше хлапака и се чудеше защо ли изобщо разговаря с такъв идиот.

— Тази кола беше собственост на Хамабучи. Той ми я подари. Няма да е почтено от моя страна, ако я зарежа.

Франчоне вдигна ръце:

— Ох, за бога, само това може да се чуе от вас. Не може да се изсереш, понеже е непочтено. Ега ти! Според мен това е само удобно извинение да не правиш неща, които не желаеш.

Маширо шумно и дълбоко пое дъх и вдигна ножа. Очите на Франчоне се изцъклиха, като го видя в ръцете на Маширо. Нагаи положи усилие, за да се изсмее непринудено:

— Сигурно ви тежи, Боби, че трябва да разчитате на влечуги с дръпнати очи като нас, за да въртите търговията с роби.

Пръстът на Франчоне щръкна пред лицето на Нагаи като автоматичен нож:

— Не се прави на умник, Нагаи. Нужни сме ви да купуваме робите точно колкото вие сте ни нужни да ги доставите тук. Затова си трай!

— Тогава кажи ми къде другаде можете да намерите роби в толкова количество? Роби, които моите хора държат в подчинение за вас.

— Не си придавай тежест пред мен, приятелю. Имаш хора, ама друг път. Много добре знам, че нямаш нищо тук, Нагаи. Съвсем нищо.

— Имам предостатъчно хора тук. Повече, отколкото мислиш.

Франчоне се изсмя в лицето му:

— Ти нямаш. Хамабучи има хора. Те слушат него, а не теб. Само Мишмош слуша теб.

Сърцето на Нагаи започна да блъска. Гърлото му пресъхна.

— Не знаеш какво приказваш.

— О, зная. Знаем всичко за теб, Нагаи. Знаем също, че и в Япония нямаш никакви приятели, защото си се осрал тотално. Ти си аутсайдер във Фугукай, понеже си се опитал да очистиш Хамабучи и да завладееш фамилията. Но си се провалил, нали? И вместо да те напердаши, както си му е редът, Хамабучи те държи около себе си като кученце на верижка. Прав ли съм, или не съм прав, Нагаи? Идването ти тук е твоето наказание, нали?

Нагаи гледаше втренчено в очите на Франчоне, обзет от желание да грабне ножа от Маширо и да пререже гърлото на малкия негодник. Думите на Хамабучи започнаха да звънтят някъде от миналото: „Сега, след като си изгонил предателството от своето съзнание, може да се разчита, че няма да се опиташ пак. Щом си разбрал недостатъците си, вярвам, че твоята лоялност към мен ще бъде още по-силна. Изкупи

грешката си в Америка, Нагаи. Работи за мен там и, обещавам ти, твоята чест ще бъде възстановена.“

Но кога, по дяволите? Кога?

Франчоне погледна към д'Урсо и се изсмя:

— Няма какво да каже. Знае, че съм прав.

— Млъквай, Боби, и иди, застани там! — д'Урсо се вмъкна между тях. Той постави ръката си върху рамото на Нагаи и го отмести настрани. Нагаи потръпна от докосването.

— Не се сърди на Боби. Лесно се пали. Не знае какво приказва.

— Той знае прекалено много за човек, който не разбира за какво приказва.

Д'Урсо кимна в знак на извинение.

— Да, зная, но вината е моя. Антонели ми разказа. Не биваше да споменавам нищо пред Боби.

На Нагаи му стана топло. Знаеха прекалено много. Самият той беше казал прекалено много.

— Слушай — почти прошепна д'Урсо, — искам да говоря с теб за нещо. Мога да взема повече роби, много повече. Колкото можеш да доставиш, особено жени.

— Новата доставка се очаква следващия четвъртък...

— Не, не, не, тези вече са разпределени. Искам да завиша поръчката. Доставете ги колкото можете по-скоро. Ако имаш желание да уговорим нова единична цена, още сега ще направя едра поръчка. Две хиляди роби, половината жени. Но доставката трябва да не е по-късно от осем седмици. Можеш ли да го направиш?

Нагаи го зяпна:

— Хамабучи и Антонели правят сделките, д'Урсо. Не ние.

Д'Урсо сбръчка чело и се усмихна:

— Забрави за тях. Говоря за нещо между нас двамата. Имам някои планове, за които все още не мога да говоря, но определено искам да те включа, Нагаи. Ти си много способен човек. Оцених това твое качество още в самото начало, но ми се струва, че Хамабучи ти пречи, а това не отговаря на моите разбирания.

— Какви са твоите разбирания?

— Ами, както го виждам, цялата тази история с робите се движи благодарение на теб и на мен. Работим доста добре двамата и мисля, че

можем да работим още по-добре при положение, че сме независими, ако се сещаш какво имам предвид.

— Сигурно се шегуваш — изсмя се Нагаи.

— Не, не се шегувам. Защо са ни, по дяволите, тези скапани шефове? Ние вършим всичката работа, а те взимат цялата печалба. За нас не остава нищо. Знаеш цифрите, не е нужно да ти казвам. Ако заработим самостоятелно, след три години ще имаме повече пари от тях двамата, взети заедно.

Нагаи поклати глава:

— Никога няма да успеем да изведем една доставка сами от Япония. Хамабучи ще я блокира.

— А кой казва, че трябва да взимаме японски хлапацы? Веднъж ми спомена, че имаш връзки във Филипините. Купувал си момичета оттам, за да работят като проститутки по баровете на Хамабучи в Токио. Нали така ми беше казал? Ще започнем да внасяме филипински дечица. Можеш да го уредиш, нали?

Нагаи издаде напред долната си устна и сви рамене, докато го обмисляше.

— Теоретически можем... но на практика ще ни очистят за една седмица, ако се опитаме да ги прескочим.

Д'Урсо се усмихна и поклати глава:

— Не и ако се държиш за мен. Имам сили зад себе си. На Антонели вече не му е до борби, прекалено стар е. Ще вдигне шум, но в действителност вече няма хора, с които да се изправи срещу мен. Докато си тук с мен, ще те защитаваме от хората на Хамабучи. Гарантирам ти. Ей, а между другото имаш и Маширо за охрана. Той няма да те изостави заради Хамабучи, нали?

— Не, но...

— Хай! — Прекъсвайки ги, Маширо внезапно излезе от трансa. Нагаи се обърна към своя слуга. Това е важно събитие и той трябваше да го види. Маширо си беше окачил хавлия отпред и опрял в шкафа корем, пригладил вестника. Той постави ножа върху малкия пръст на ръката, която бе гушнал одеде, сякаш се канеше да нареже морков. Гледаше към Нагаи в очакване на сигнал.

— Помисли за това, Нагаи — прошепна д'Урсо в ухото му, — само помисли.

Нагаи пое дъх и се опита да се концентрира върху Маширо, макар че продължаваше да мисли върху казаното от д'Урсо преди малко. Това беше лудост. Не искаше да живее завинаги тук дори и ако успее да получи дела на Хамабучи от печалбите. Все пак с толкова пари можеше да уреди и идването на децата си тук, да ги отвлече, ако е необходимо. Тъкмо няма да има разпавии с проклетата им майка. С тези пари може да се направи много...

Нисък, ръмжащ стон се дочу откъм Маширо и Нагаи се стресна, чувствайки се виновен, че не е внимавал в такъв решителен момент от живота на самурая.

— Хай — каза той, опитвайки се да повтори заплашителното изръмжаване на Маширо. Самураят погледна през рамото си. Добър слуга е Маширо. Не беше виновен и въпреки това пое отговорността. Той срещна нетрепващия взор на Маширо и кимна едва забележимо.

Без колебание Маширо се наведе над дланта си. Раменете му се повдигнаха два пъти. Не е лесно да прережеш ставата, Нагаи знаеше това. Кръвта бързо поля вестника и започна да се стича по гънката към мивката. Маширо стисна основата на кървящия пръст, за да ограничи кръвоизлива. В същото време Нагаи взе ножа и го избърса в хавлията. После извади от джоба си запалка БИК и постави острието над високия оранжев пламък.

— Майка му стара — изсъска Франчоне. Хубаво беше да видиш хулиганчето така пребледняло. — Какво ще правите с това? — Франчоне кимна с глава към отрязаното парче от пръста върху напоения с кръв вестник. Джавкаше като куче на верижка.

Нагаи се усмихна, наблюдавайки подскачащия пламък:

— Маширо го предлага на теб. Като символ на разкаяние за грешката му.

Франчоне се намръщи:

— Разкарайте това чудо на майната си.

— Можеш да си направиш обица от него — изсмя се Нагаи.

Хулиганчето докосна златната игличка в ухото си:

— Много смешно, Нагаи! Пуснете го с водата в тоалетната и се погрижете да отплава.

— Може аз да го задържа. — Нагаи подаде ножа на Маширо, който незабавно притисна плоската му част към раната, за да я обгори на нажежения метал. Нагаи извади от джоба си пластмасова кутийка за

фотографски филми и пусна вътре окървавения отрязък от пръста. Неприятна миризма на изгоряло месо изпълни малката стая, а Маширо поиска на японски от господаря си огън, за да довърши стерилизацията. Нагаи забеляза, че на Франчоне му прилява. Той подаде запалката и разклати кутийката от филма, та на малкото гаменче да му призлее още повече, обаче кухото дрънчене, произведено от пръста, го натъжи. Напомни му за звука от малкото барабанче на онова рунтаво бяло механично мече, което бе подарил на първата си дъщеря Хацу толкова отдавна.

След като Маширо приключи с работата по пръста си, той изтри старателно церемониалния нож с хавлията и го върна на Нагаи.

Франчоне клатеше глава в недоумение:

— Направо си си таковал майката, Мишмош. Сега разбирам защо робите толкова се страхуват от тебе. — Той пак постави ръката си на обичата. — Как е станал толкова жесток, Нагаи? В школа по борба сумо ли е ходил или какво?

Нагаи не удостои с внимание въпроса, но Маширо го попита на японски дали да отговори на гаменчето. Нагаи сви рамене и кимна. Струваше ли си труда? Той е един малоумен американец и не би могъл да разбере.

— Едно време, някога — започна Маширо на слабия си английски — аз бях началник — не голям шеф, не малък шеф, среден шеф. Но мой живот ми омръзва. В моята душа нищо, когато бил началник. В компания всеки мисли как да прави по-голям пай. Аз знае един човек се убил, понеже компания не иска негова идея за часовник в кола. Това не добре. Това не Маширо. Човек трябва да служи на своя душа, не компания. Аз съм самурай. Това моя душа. Аз трябва да служи на един господар — един господар, който се интересува повече от часовник в кола. Маширо не може да бъде ронин.

— Това какво е? — попита Франчоне.

Нагаи изчака, докато обмисляше струва ли си усилието да се обяснява на този боклук.

— Ронин е скитащ воин, самурай, изгубил господаря си.

Маширо кимна енергично:

— Нагаи-сан е мой господар. Той казва мене прави това, аз изпълнявам. Той най-добре знае.

Нагаи си спомни първия път, когато видя Маширо. Беше едно дъждовно утро преди три-четири години. Излизаше от къщата си и почти се спъна в този странен човек, коленичил пред прага му с глава наведена до цимента. Много почитателно и тържествено непознатият се представи като потомък на самурая Ямашита, който служел при великия военачалник Нагаи от Кинки в ранния период на шогуната Токугава. Той реши, че човекът е превъртял. Обаче Маширо продължи да го нарича „господарю“, като твърдеше, че старият военачалник Нагаи е бил негов прароднина, а той сега е дошъл да възстановят традицията на техните деди. Нагаи се изсмя и му припомни, че това име е много разпространено, обаче Маширо беше сигурен в произхода, макар никога да не каза откъде знае това. Маширо обясни, че е минал през големи перипетии, докато го открие, за да може да предложи услугите си. Нагаи го гледеше втрещено и изведнъж му хрумна, че този странник може да е част от изменчивата му съдба. Това се бе случило по-малко от седмица след като се опита да убие Хамабучи, в периода, когато очакваше да се срещне със смъртта заради своята глупост. Беше съвсем сам. Никой от Фугукай не желаше да разговаря с него, от страх жена му избяга с децата в къщата на майка си. При нормални обстоятелства би казал на непознатия, че е откачен, и щеше да го изхвърли от имота си, но тогава му беше нужен приятел. Някой, който да му прави компания, докато очаква отмъщението на Хамабучи. Той покани Маширо вътре и му направи чай. Ето така се започна.

— Чакай, чакай — каза Франчоне, измъквайки го от спомените. — Мишмош е имал законна работа и я е зарязал, за да се хване с якудзите?

— Много по-сериозно е от това, но ти не би го разбрал. — Я изчезвай.

— Това е свързано с честта, Боби — рече д'Урсо, като гледаше спокойно към Нагаи.

— Да, чест — протръби Маширо. — Днес повече чест да си якудза. В бизнес няма чест. Нагаи-сан се бори за нещо по-голямо от заплата. Нагаи-сан е „даймио“ — военачалник по наследство. Система днес лоша. Големи заводи прави много пари. Стар начин по-добър. Ние успеем — смее се на система. Това хубаво.

Франчоне се обърна към д'Урсо:

— Нищо не разбирам.

— Това, което иска да каже, Боби, е, че е по-добре да си добър якудза, отколкото да лижеш задника на някоя компания. Маширо разпознава една глупост още като я види, а всички тези големи компании са глупост. Потънали са в излишество и консумативност. Маширо държи на по-високи ценности от това. Има ли нещо такова, Нагаи?

Нагаи се взря в д'Урсо. Удивително. По свой начин д'Урсо разбираше. Удивително!

Маширо отново кимаше и се усмихваше на д'Урсо:

— Да, да. По-добре да си самурай за Нагаи, отколкото насекомо за „Тойота“, да.

Франчоне сви рамене:

— Щом така мислиш. Я ми кажи нещо, Мишмош. Ще се отрази ли този пръст на каратисткия ти удар?

Маширо изглеждаше озадачен и Нагаи преведе. Самураят погледна Франчоне и се усмихна загадъчно. Нагаи се изхили на обърканото изражение върху лицето на гаменчето. Нека се чуди.

— Къде е братовчед ми?

Нагаи престана да се смее. Всички извъртяха глави към вратата, откъдето идваше гласът. Настоятелният въпрос на японски увисна във въздуха.

Това беше един от робите на д'Урсо, хлапе, облечено в голяма за него, изцапана бяла работна престилка, с една от тези смешни книжни шапки на главата си. Той застана до вратата и ги огледа, след това рязко се поклони на четиримата поотделно и се обърна на японски към Нагаи и Маширо:

— Казвам се Такаюки. Братовчед ми излезе да търси приятелката си преди няколко дни и още не се е върнал. Разказват се слухове, че сте ги убили. Искам да знам вярно ли е. — Той застана твърдо в очакване на отговор.

— Какво, по дяволите, иска този? — Лицето на д'Урсо беше намръщено.

— Искам да знам какво е станало с братовчед ми, господин д'Урсо. — Хлапето говореше перфектен английски. — Няма го от събота. Не е справедливо да се отнасяте така с нас. Не това очаквахме, когато се записвахме за програмата, преди да дойдем.

Такаюки... да. Нагаи знаеше кое е това хлапе. Влюбеното паленце, което помагаше на Рейко в уроците ѝ по английски след училище. Спомни си я да казва, че той говори английски съвсем като американец. Нагаи често си мислеше, че трябва да благодари на малкото лайно за това, че му е обучил такъв ефикасен шпионин. Рейко... Ако някога д'Урсо разбере за нея...

Тогавя Нагаи срещна очите на Маширо и кимна отсечено. Нетърпеливият самурай отвърна със същия жест и се обърна към хлапето. Широкият гръб на Маширо закри лицето на роба от погледа му.

— Постарай се всички останали да разберат — нареди Нагаи. — Изплаши ги, та да им дойде акълът.

Маширо се движеше бързо, размахвайки широките си бедра в дълги плавни крачки. Той застана лице в лице срещу Такаюки в неподвижно очакване. Момчето го погледна сърдито и отново започна да задава въпроса си на японски, но беше рязко прекъснат, когато Маширо го тресна по челото със собствената си глава. Той го избута през вратата и бързо го последва. Нагаи се усмихна. Знаеше, че Маширо ще се справи.

Нагаи чуваше от коридора как момчето се опитва да протестира, но всичките му молби бяха пресечени. После се чу жестока тупурдия, когато момчето бе хвърлено надолу по късите стълби, водещи към това задно крило. После настана моментна тишина. Нагаи си представи как цялата фабрика изстива при внезапното пристигане на Маширо с хлапето. Когато и да се появеше, те замръзваха. Той всяваше в душите им ужас, подобен на дълга, тежка зима. До задната стая долиташе шум от влачене на крака по плочките на пода и от блъскащото се тяло на младия Такаюки в металните вани, докато ударите на Маширо си вършеха работата. След това пак тишина, последвана от тих, надигащ се стон от болка. Нагаи погледна д'Урсо и се усмихна.

— Вече ще бъде добро момче.

Д'Урсо също се усмихна:

— Сигурен съм, че ще бъде. Слушай, трябва спешно да се погрижа за една работа в моето представителство на „Хонда“, но обещавай ми, че ще обмислиш каквото ти казах.

— Ще ти се обадя — кимна Нагаи.

Франчоне отново изглеждаше объркан, когато последва шурей си във вратата. Останал сам, Нагаи се загледа в сивата светлина, влизаща през мръсния прозорец, опитвайки се да потуши изкушението от направеното предложение. Но в Америка всичко бе възможно.

Тогава Маширо се появи отново и закри вратата с широкия си силует. Той стискаше окървавената си ръка. Почернелият остатък от пръста кървеше.

— Ножа и запалката, моля.

Нагаи кимна и бръкна в джоба си. Да... всичко беше възможно.

[1] Батмобил — автомобилът на едноименния герой от популярния анимационен филм „Батман“. — Б.пр. ↑

6.

Гибънз смучеше карамелен бонбон и разглеждаше Тоци, който бе седнал на стола до него. Коляното на Тоци подскачаше, докато той шареше с очи по бюрото на Айвърс и се опитваше да чете вестниците, разпръснати наопаки отгоре. Изглеждаше неспокоен. Напоследък все така изглеждаше.

Главният специален агент Брант Айвърс седеше зад прекалено голямото си махагоново бюро, с кацнали на носа му очила с половин стъкла, докато четеше доклада в ръката си. Може и така да му се струваше, но Гибънз би се закълел, че Айвърс беше започнал да посивява по слепоочията. Сивият оттенък, съчетан с цивилния тъмносин костюм и бялата риза, му придаваше почти бащински вид. Нещо като кръстосана порода между Теди Кенеди и Ози Нелсън. В интерес на истината поведението на Айвърс бе станало съвсем бащинско, откакто дойде Тоци. Гибънз хвърли поглед към снимката на тримата синове на Айвърс върху бюрото. Децата те състаряват, Брант. Гибънз се усмихна подличко.

Айвърс надзърна над очилата си, погледна Гибънз и после спря скептичния си взор върху Тоци. Това беше още един от оттренираните му жестове, който би трябвало да означава нещо. Глупости. Ако нямаш доверие в Тоци, защо, по дяволите, се согласи изобщо да участва в това разследване, задник такъв? Хайде, започвай.

Айвърс изпусна дълга, примирена въздишка и поклати глава. Гибънз го чакаше да каже нещо, но той продължаваше да клати глава.

— Е, каква е историята, Брант?

Айвърс му се намръщи и пак се загледа в Тоци.

— Не е много обещаваща, Бърт.

Гибънз праметна няколко пъти карамелчето върху езика си. Той мразеше първото си име — Кътбърт, както и всяка вариация върху него, но рядко казваше някому повече от веднъж, че предпочита да го наричат с фамилното му име. Ако наистина го познавате, то тогава

знаете, че не бива да го наричате със собственото. По този начин познаваше кои са истинските му приятели.

— Какво е становището на лабораторията за двата трупа? — попита Тоци.

Гибънз му беше казал само да слуша и мълчи, но Тоци го лазеха мравки, когато слуша. Никога не слушаше. Започвай да тракаш като пицов, глупако. Точно това чака Айвърс — повод да те натика обратно в архивата. Ама че гений.

Айвърс пак погледна Гибънз. Изглежда, нямаше желание да се обръща директно към Тоци. Откъде да знаеш — може и да хапе.

— Доколкото съм запознат, и двамата знаете, че труповите, намерени във фолксвагена, са на мъж и жена. Костният анализ определя, че са на около двадесет години. Съдейки по чертите на лицата, считат, че двамата са били или корейци, или японци, но това е само предположение. Не намерихме регистрирано обаждане за изчезнали лица, съвпадащо с техните описания. Компютърът не разпозна отпечатъците от пръстите им, затова можем да заключим, че са чужденци. Ще се опитаме да издействаме от корейските и японските власти проверка на отпечатъците, но основавайки се на досегашния си опит, от Вашингтон ми казаха, че сътрудничеството в международни разследвания не е на много преден план в програмите им там, на Изток.

— Разрезите ли са били причина за смъртта? — попита Тоци.

Айвърс поклати глава и зарови внимателно из страниците на доклада, докато намери онова, което търсеше. Явно още не му се щеше да погледне Тоци. Вероятно не можеше да забрави, че тези двамата го бяха накарали да преглътне изпражненията съвсем неотдавна, като го принудиха да вземе отново Тоци на работа. Кой знае? Може би Айвърс още се чудеше на себе си.

— Раздробените вратни прешлени на двете жертви свидетелстват за силен удар с някакъв тежък предмет. Раните по торсовете са нанесени след умъртвяването.

Тоци издаде напред долната си устна и зарея поглед през прозореца. Гибънз познаваше позата. Той вече сглобяваше една от забележителните си теории. Гибънз се кълнеше в Бога, че ще го изрита в зъбите, ако пак измъкне дяволските култове.

— Споменава ли лабораторията нещо специфично по отношение на раните? — Карамелчето издрънча в кътниците му.

— Казват, че раните са причинени от дълго, едностранно, режещо като бръснач острие. Най-вероятно някакво извито острие. Нашите хора потвърждават мнението на медицинския експерт, че и двете рани са нанесени с един удар. Айвърс рязко пое въздух. Гибънз знаеше, че това е само за ефект. При Айвърс всичко беше така. — Една от техниките в лабораторията е добавила собствена бележка. Тя мисли, че е възможно оръжието да е било... катана, не знам как се произнася. Японска самурайска сабя. Има десетки търговци на принадлежности за бойните изкуства в страната, които ги продават с пощенски поръчки. От Вашингтон ще ни изготвят списък.

Гибънз премести карамелчето от другата страна на устата си:

— Съвпада ли начинът на извършване с някой, който имаме вече регистриран? — Освен Джек Изкормвача.

Айвърс поклати глава:

— Компютърът избълва сума обезобразявания, настъпили след смъртта. Конкретно обаче — нищо подобно.

Тоци захапа долната си устна и погледна към Гибънз:

— Може би това е някаква ритуална история?

— Чудесно, Тоци. Продължавай, покажи му, че си се върнал в приказния свят.

Най-после Айвърс погледна Тоци в очите. Той свали очилата си и ги задържа в двете ръце:

— Имаме предвид това, Майк. Правят се проучвания в тази насока. — Той отново си сложи очилата.

Исусе!

— Ами ударите, които са им счупили вратовете? — попита Тоци. — Някаква идея какво е било оръжието?

— Не е била нарушена целостта на кожата по вратовете и на двамата. Би могло да е някое от следните неща: кол, гумена палка, какъвто и да е заоблен метален предмет, може би нещо, увито в парцал.

Гибънз ставаше нетърпелив:

— Не са ли открили нещо друго? Нещо в колата?

— Колата е била съвсем чиста, струва ми се — каза Айвърс, като проверяваше доклада, за да се увери. — Но са открили някои интересни неща в дрехите. По кадифените панталони, които е носел

мъжът, са намерени синтетични влакна, които са идентични с мокетите на някои японски коли, произведени сега.

— Тези влакна не са ли били от бръмбара? — попита Гибънз.

— Не. Фолксвагенът не е имал мокет. Фирмата не го е влагала в този стар модел. — Айвърс обърна страницата. — Имало е очевидни следи от пилешка кръв по панталоните му.

— Сатанински култ — каза незабавно Тоци. — Те принасят в жертва пилета.

Гибънз заби поглед в партньора си и силно стисна карамеления бонбон.

— В джоба на панталона на жената — продължи да чете доклада Айвърс — е намерена малка ножичка. Ето тази — Айвърс им показва черно-бяла снимка, осем на десет, на по-изхабена ножичка — къса, със заострени върхове и големи като заешко ухо дръжки. — От лабораторията казват, че точно този модел ножици се използва обикновено за кастрене на бонзай. Тази е била произведена в Япония.

Коляното на Тоци вече подскачаше из целия кабинет. Копнееше да си тръгне. Гибънз схруска последните отломчици от карамеления бонбон.

Айвърс си свали очилата и ги хвърли върху доклада:

— В основни линии това е, което имаме.

— Не е съвсем нищо — каза Тоци. — Ще ни трябва списък на всички коли, които имат такива мокети. Ножичката като че не пасва. Единият от нас ще трябва да поразгледа тук-там, да отиде в някое магазинче, където се продава бонзай, и да види можем ли да се закачим за нещо. Може би този вид ножици се използват и за друго. Култовият аспект също трябва да се провери. Ако няма регистрирано нищо подобно, ще надникна в онази окултистка книжарница на Деветнадесета улица да видя дали нещо няма да ми щракне. Междувременно...

— Задръж, Тоци. — Айвърс не изглеждаше очарован. — Има няколко въпроса, които трябва да разясним още тук, преди да захванем каквото и да е.

Гибънз се усмихна доволно. Казах ли ти да си затваряш човката, тарикатче?

— Не съм особено въодушевен от идеята да предприемаш самостоятелни действия, Тоци. Тъй като този случай не е приоритетен,

считам за най-добре ти и Гибънз да работите по него само заедно. Разбираш ли какво искам да кажа?

— Хей, Айвърс, чакай малко. Не си зарязах пенсията, за да ставам бавачка на този тук.

— Не искам да ставаш бавачка на никого, Бърт. Просто мисля, че Тоци трябва да се върне в практиката постепенно.

Тоци го погледна в очите:

— Защо?

Айвърс моментално впери поглед в него:

— Защото Бюрото не ръкопляска на индивидуалните действия, Тоци, а ти май имаш такива наклонности. Това, че потулихме онази история, не означава, че е забравена. Ако възнамеряваш да останеш специален агент, трябва отново да заработиш по правилата на ФБР.

— Казах ти, че се връщам в стадото. — Тоци се усмихваше пресилено, като полагаше огромно старание да не каже на главния да ходи да се шиба.

— Нека само ти припомня някои от основните. Всички операции на ФБР трябва да отговарят на три изисквания, преди да бъде атакуван заподозрян престъпник: числено превъзходство, по-добро оръжие и елемент на изненада. Тук работим като колектив, Тоци. Запомни това.

Тоци прокара език покрай бузата си, преди да отговори:

— Добре.

— Наредил съм на Джими долу да не ти дава никакво оборудване без писменото ми разрешение. Никакви прибързани решения за подслушване или каквото и да е. Искам да знам какво правиш още преди да си го направил.

— Ще те държа много информиран.

— И още нещо, Тоци. Оставяй личния си арсенал вкъщи. В случай че си забравил — служебното оръжие на специалния агент е револвер „Магнум 357“. Ако имаш намерение да останеш специален агент, ще носиш такъв револвер. Разбрахме ли се?

— Да. — Тоци вече вреше.

Гибънз потриваше краищата на устните си и наблюдаваше развитието на тази малка драма. Направо беше жестоко от страна на Айвърс да приказва така за пистолетите. Тоци беше много придирчив при избора на оръжие и никога не се е чувствал удобно с един вид пистолет. Винаги казваше, че чака някой да направи идеалния пищов

— затова ги сменяше толкова често. „Магнум 357“ не му харесваше. Казваше, че е много шумен, и беше прав. Гибънз внезапно се сети за своя верен 38-калибров „Ескалибур“^[1] в кобура под мишницата му.

Сега Айвърс се обърна към Гибънз:

— Имаш ли нещо да добавиш, Бърт?

— Не. — Гибънз стана да си тръгва. — Не ги обичам тези подробни инструкции, Айвърс.

— Добре тогава. Можете, да вземете копия на тези доклади от помощничката ми. И помнете — искам да ме уведомявате за всичко. Ежедневно.

Гибънз кимна, Тоци стана от стола и закрачи по скъпия виненочервен дебел килим.

— Да, сър — каза Тоци, — ще ви държим в течение.

— Постарай се.

Гибънз излезе пръв.

— Мамка му — измърмори Тоци под носа си, докато хващаше дръжката на вратата.

Гибънз забеляза грозния израз върху лицето на Тоци, когато тежката врата политна обратно. Той я хвана, преди тя да се тресне, и я затвори с леко изщракване.

Гибънз изцеди последните няколко капки бира от бутилката в чашата си. Тоци беше седнал странично в другия край на сепарето и гледаше към бара. Той въртеше бутилката „Ролинг Рок“ разсеяно върху масата. На бара беше седнало едно зашеметяващо парче с дълга, права руса коса и невероятни крака, което споделяше с джафкащите си приятелки кана леденостуден коктейл „Сини маргаритки“. Гибънз беше сигурен, че Тоци я съблича с поглед, мръсното му копеле. Същото правеше и той.

— Ще го послушаш ли? — попита Гибънз, зазяпан в краката на блондинката. — Говоря за магнума.

— Не.

— Ще ти скъса топките, ако разбере.

— Няма да разбере. — Тоци отпи голяма глътка. Очите му не се откъсваха от момичето. Наистина беше приятно да видиш миниполите отново на мода.

— Ами ако се наложи да стреляш и след това балистичната експертиза открие неразрешен куршум?

Тоци сви рамене.

— Ще му кажа нещо.

Едно от кутретата допълни чашата на блондинката и разля малко на пода. Русокосата се поразмърда на стола и кръстоса крака, предлагайки на погледите им красиво дълго бедро. Гибънз се питаше какъв ли вкус имат „сините маргаритки“. Чувстваше, че сигурно няма да му харесат. Направо беше изненадан, че ги правят тук, в „Старият чим“. Изненадан беше, че има такива момичета тук. Никога не е имало.

— Защо не отидеш там и не поговориш с нея? — попита той.

— Мисля да го направя — отвърна Тоци. Приличаше на хипнотизиран. — Имам нужда от жена.

Гибънз се изсмя:

— Кой няма?

Тоци отпи още една едра глътка:

— Трябва ми съпруга.

— Какво?

— Не казвам да се ожения. Просто някоя да се представи за моя жена. Нали ти казах за онзи апартамент в Хобокен? Трябва да се срещна със собственика. Дава го под наем само на семейни и аз казах на посредничката, че съм женен. Трябва ми съпруга за петък.

— Аха. — Гибънз наблюдаваше как русокосата прокара пръсти през косите си. Ноктите ѝ бяха дълги и лилави, а на едното си ухо носеше обица от три гривни. — Откажи се. Опитай някоя от приятелките ѝ. Повече приличат на съпруги. Тя не.

— Хм... имам предчувствие, че няма да повярва на историята ми. Ще си помисли, че това е покана.

— Не е лоша покана.

— Да... Обаче, ако си хазяин, ще дадеш ли жилище на жена, която изглежда така?

— Ако и аз живея в сградата, сигурно.

— Не знам... — Тоци пак отпи. — Не мисля така.

Гибънз изгълта каквото беше останало в чашата му.

— Е, как вървят нещата? Ти, а... нормално ли се възстановяваш? — Не знаеше точно как да се изрази, без Тоци да го възприеме като въпрос на психиатър към пациент. Тоци едва се беше измъкнал от едно доста лабилно състояние все пак. Та човекът беше минал в

нелегалност, трябваше да се озърта през две минути, преследван денонощно отвсякъде — сигурно се е отразило по някакъв начин на психиката му.

— Да, пооправям се — каза Тоци, — но се чувствам много неестествено. Всичко, което имам сега, е ново. Страшно неестествено. Разбира се, предполагам, че не може да се очаква голям избор, след като си ограничил живота си до три пицова и куфар с мръсно пране.

Гибънз потри носа си и направи гримаса. Сега Тоци щеше да се разкисне и да заплаче над бирата си. Това го ядеше като червей отвътре. Той се пресегна за втората си бутилка „Ролинг Рок“, наклони чашата и започна да налива. Винаги си поръчваше бирите по две наведнъж. Спестяваше си чакането, докато го обслужат.

Тоци изведнъж отмести очите си от русокосата и погледна Гибънз:

— Кажи как са нещата с Лорейн. — Зададе въпроса с такава нота в гласа си, която явно показваше, че вече знае — затова не се опитвай да лъжеш. — Обаждах ѝ се онази вечер. Здравата е разсърдена, че си решил да се върнеш на работа.

Гибънз упорито гледаше русокосата. Какъв беше той? Проклет агент на Лорейн? Какво си въобразява Тоци? Че може да му блъска топките само защото ѝ е братовчед? По дяволите. Той и Лорейн бяха едно цяло много преди да научи за съществуването на Тоци. Разбира се, имали са спречквания. Сериозни спречквания. Но това изобщо не влиза в работата на Тоци.

— Казва, че е бясна, понеже си взел „едностранно решение“. Точно така го рече. Обидена е, че поне не си го обсъдил с нея предварително.

— Не сме женени, Тоц. — Гибънз отпи от бирата. — Не е нужно да обяснявам каквото и да е някому. Включително и на теб.

— Но защо просто не си поговорил с нея? Знаеш, да ѝ обясниш своята позиция. Тя ще разбере... евентуално.

В този момент русокосата си изпусна портмонето. Тя стана от столчето, за да го вдигне, наведе се от кръста и си показа дупето на тълпата. Половината от мъжете в залата полетяха към рая.

— Само поговори с нея, Гиб. Това е всичко. Само поговори.

Гибънз го погледна втрещено:

— Гледай си шибаната работа, Тоци.

— Знаех, че ще ме разбереш — кимна Тоци.

Когато Гибънз се обърна назад, русокосата се беше запътила към вратата. Язык.

[1] Ескалибур — мечът на крал Артур, с който е раздавал правосъдие. — Б.пр. ↑

7.

Неспокойни пламъци се стрелваха от високите комини на нефтената рафинерия и облизваха черното нощно небе над предградията Елизабет и Линден. В далечината стотици, може би хиляди голи крушки очертаваха контурите на обърканата мрежа от тръби под тези горящи свещи. По-наблизо ревът на кацащите реактивни самолети караше профилираната алуминиева врата да вибрира в ръката му, а червените и зелени светлини на излитащи машини изпълваха небето с изкуствени звезди. Мразовит вятър предвещаваха слана. Това напомни на Нагаи за родината му.

Нагаи затвори вратата на склада и спусна резето. Зеленикавите флуоресцентни лампи го накараха да примижи, докато се движеше из лабиринта от пътеки, оформени между палети с подредени нависоко кашони консервирани храни. Плодов коктейл „Дел Монте“, свинско с боб „Кембълз“, сладки краставички „Хайнц“, царевица със сметана, шоколадов сироп „Хършиз“, едро нарязан бял тон. Замисли се дали това място все още е сигурно. Беше го подбрал много внимателно, но фамилията на Антонели контролираше Източен Нюарк, а хората на Хамабучи се движеха като сенки. Вероятно бяха могли да го открият досега. Надяваше се, че не са. Маширо имаше нужда от собствено дожо^[1].

Когато заобиколи един куп от лещени супи „Прогресо“, той видя самурая да пренася два сгъваеми метални стола в центъра на своето кътче. Той се спря и наблюдаваше как Маширо разгъва столовете един до друг, после донесе стъклен буркан с нещо, което не успя добре да разпознае, заедно с бяла порцеланова купа за ориз и ги постави върху единия стол. Нагаи забеляза белия футон^[2] в едно ъгълче върху сивия циментов под и котлона в съседство до старинния сандък за оръжия от черешово дърво. Нищо друго, що се отнася до удобства. Така го искаше Маширо. Едно усамотено място за тренировки е рай за самурая. Всяка сутрин той събира нещата и ги скрива в багажника на колата си и отново ги нареждаше вечерта, все едно си устройва бивак.

Той забеляза, че Маширо вече беше окачил на стената бронята на своя прародител, както правеше винаги преди тренировка. Тя го вдъхновяваше. Нагаи наблюдаваше как самураят си сваля обувките и чорапите и се запита колко ли е студен бетонният под. Животът на Маширо беше прост и целенасочен. Нагаи му завиждаше в известен смисъл.

Накрая Маширо удостои присъствието на господаря си с кратък поклон, после отиде за своята катана, положена върху футона, и я плъзна под черния пояс, пристягащ бялото горнище на неговото „ги“^[3]. След това постави късия меч вакидзаши така, че да стои напърно на корема му. Когато се приготви, той погледна господаря си и кимна. Нагаи отвърна на поздрава и се запъти към сгъваемите столове, върху които намери купата и буркана с малки черни черешки. Седна на свободния стол, отвори буркана и изсипа черешите в купата. Изглеждаха неоновочервени под луминесцентните лампи. Той пъхна една в устата си и веднага му се прииска да имаше и уиски.

— Готов ли си? — запита той Маширо на японски.

Самураят кимна и изтегли сабята си на два-три пръста от ножницата. Тъмна кора покриваше остатъка от малкия пръст на дясната му ръка. Нагаи видя металния отблясък на извадената от Маширо част от сабята. Това беше мястото, където острието се съединява с дръжката и където бяха гравирани древните йероглифи: „Съсече наведнъж четири тела — в ръцете на Ямашита от Кинки.“ Той знаеше, че Маширо се надява да прибави подобен свой надпис някой ден.

Нагаи хвана една черешка за дръжката, повъртя я за момент между пръстите си и после рязко я захвърли към Маширо. Самураят моментално изтегли сабята и нанесе удар с трудно проследимо движение. Нагаи видя едната половинка от черешата на няколко стъпки от крака на Маширо. Другата половина беше изчезнала някъде.

— Много добре — каза Нагаи.

Маширо постави обратно катаната в черната кожена ножница:

— Моля, продължавайте — каза той на японски. Целта му беше съвършенството, а не похвалите. Нагаи се прекланяше пред дисциплината му. Мислеше си дали да каже на Маширо за предложението на д'Урсо — цял ден разсъждаваше върху него и още не можеше да реши дали този ход щеше да е разумен или не. Чудеше

се как би реагирал Маширо на това. Щеше ли да следва желанията на господаря си, без да ги подлага на съмнение? Или би изгубил уважението на самурая, защото е изменил на своя господар?

Нагаи избра нова череша и я хвърли така, че да опише висока дъга. Тя започна да пада далече пред Маширо, но самураят се втурна бързо напред и острието изсвистя отдясно наляво, разсичайки целта на две.

— Не те ли притеснява пръстът? Не личи да е повлиял на умението ти.

— Уча се да го компенсирам — отвърна Маширо. — Отслабената ръка трябва да ми напомня за моята грешка.

Нагаи кимна замислено. Маширо живееше като в книгите. Все пак сигурно имаше някакво недоволство. Нагаи с положителност негодуваше срещу Хамабучи всеки път, когато го наказваха.

— Съжалявам, Маширо, но трябваше да се направи.

Маширо гледаше озадачено:

— Защо се извинявате? Такъв е законът на якудза. Така трябва да бъде. Това е всичко.

Нагаи хвърли още една череша, все едно изстрелваше топче за игра с палеца и показалеца си. Тя полетя направо към лицето на Маширо. Сабята застана над главата на самурая, след малко полетя надолу и посрещна черешата точно пред носа му. Двете половинки паднаха право в краката му.

Маширо пхна сабята в ножницата:

— Изглежда, това ви притеснява, господарю. Толкова ли дълго живеете в Америка, та забравяте нашите обичаи?

Нагаи премятеше друга череша между пръстите си и наблюдаваше самурая. Маширо го разбираше. Той можеше да разговаря с Маширо. В крайна сметка и двамата бяха изгнаници.

— Може и да съм бил твърде дълго тук — каза най-после Нагаи. — Но животът тук е добър. Започва да ми харесва. В много отношения ми харесва повече, отколкото у дома. — Той погледна въртящата се в ръката му череша. — Но ако толкова ми харесва, защо постоянно мисля за връщане? Дали е само за да бъда отново с децата си? Или наистина има нещо друго?

— Вашето объркване е мъгла, която ще се разсее. Вашата цел е да видите пак Япония, да бъдете при децата си и най-важното — да

завоювате отново достойното си място във Фугукай. — Изречени на японски, думите на Маширо бяха грубо красноречиви. Той говореше с абсолютна увереност. Нагаи би искал и той да притежава такава увереност.

— Да... предполагам. — Той постави черешата на езика си, откъсна ѝ дръжката и я запремята покрай бузата си.

— Обаче се притеснявате за Рейко — продължи Маширо. — Бихте искали да вземете тази жена с вас в Япония.

Нагаи кимна. Маширо го познаваше твърде добре.

— Да живея достойно в Япония с Рейко, с децата си... Това ще бъде рай. — Започваше да прилича на глупава мечта.

Маширо поклати глава:

— Няма рай. Само борба.

— Победата е рай.

Маширо се намръщи и отметна глава, обмисляйки твърдението.

— Да... може да се каже.

Нагаи взе по една череша във всяка ръка и внезапно ги хвърли отдолу към самурая. Маширо изписа насечена осмица с острието, разрязвайки и двете. Една неправилна половинка се търкулна и се удари в острия черен връх на обувката от крокодилска кожа, която носеше Нагаи.

— А ти, Маширо? Искаш ли да се върнеш в Япония?

— Ако вие желаете това.

— Но не ти се иска много — усмихна се Нагаи.

Маширо поклати глава:

— Не, тук е по-добре за мен. Оттатък ме търсят под дърво и камък. Ако се върна, отново ще бъда преследвано животно. — Той вдигна поглед към бронята на стената. — Предпочитам да не повтарям съдбата на Ямашита.

Нагаи се загледа в конструкцията на древната броня — мънички, потъмнели медни плочки, здраво навързани в сложна плетеница от тъмозелени, кафяви и черни кожени ивици. Той знаеше историята за прародителя на Маширо, който е носел тази броня — Ямашита, незаконния син на най-прочутия самурай в Япония Мусаши Маямото. Поне така твърдеше Маширо, понеже се предполага, че Мусаши не е имал деца. Според Маширо господарят на Ямашита — Нагаи — загинал в битка и всичките му самураи били принудени да станат

ронин — скитащи воители, обречени на живот в постоянно движение и мародерство поради безпризорния им статут. Независимо от репутацията му на страшен майстор на сабята Ямашита умрял като селянин в резултат на най-обикновена вендата. Прерязали му гърлото, докато оправял някаква жена. Убиецът бил нинджа, нает от китайски търговец на коприна, който загубил от Ямашита при игра на зарове любимия си кон. Много е непочтено да убиеш човек, когато прави любов, но това било типична тактика за нинджа според Маширо. Нагаи се питаше дали Маширо ще го счита за ронин, ако изостави Хамабучи заради д'Урсо. Дали самураите някога са преминавали на друга страна?

Нагаи взе още две череша и ги хвърли високо и надалече от двете страни на Маширо. Самураят изтегли дългата сабя с дясната ръка, късата в лявата и разпери ръце като хищна птица. Бързо се придвижи надясно, после отскочи наляво. Катаната разцепи едната череша, обаче вакидзаши само успя да отпрати другата през помещението към купчината кашони. Маширо се намръщи и измърмори нещо на себе си.

Нагаи сдъвка още една череша.

— Я ми кажи — заговори той, — какво мислиш за д'Урсо? Честно.

Маширо повдигна вежди:

— В какъв смисъл?

— Мога ли да му имам доверие?

— Досега му вярвахте.

— Тогава?

Маширо отпусна ръцете си върху дръжката на дългата сабя над колана му.

— Нещо ви тревожи. Какво? Какво е сторил д'Урсо?

Нагаи мислеше да му каже, но в последния момент промени решението си.

— Не е направил нищо конкретно. Само понякога имам лоши предчувствия. Постоянно се улавям, че искам да знам какво действително мисли. На повърхността изглежда чудесен, но като че ли постоянно има някакво досадно подводно течение, особено когато Франчоне е наоколо. Просто не се чувствам както трябва покрай тях.

Маширо се почеса по врата.

— Не разбирам много от чувства. Само действия.

Нагаи знаеше, че ще каже нещо такова. Много ми помогна.

— Струва ми се, че д'Урсо има някои големи идеи, които могат да разрушат сътрудничеството ни с мафията. Не бих позволил това да се случи.

— Какво значение има на кого продаваме нашите роби? — сви рамене Маширо.

— Хамабучи иска да правим бизнес с фамилията на Антонели. Знаеш колко държи на стария си приятел от дните след войната Антонели.

— Всичко е война, непрекъснато. Коя война?

— Тази, която изгубихме. — Умник. Така ли е говорил пращядо ти на господаря си? — Хамабучи ми го каза направо. Ако партньорството ни с фамилията на Антонели се разпадне, ще бъда виновен аз. Вече каза предостатъчно. Ще изгуби твърде много пари. — Тогава Нагаи вдигна разтворената си длан да покаже двата отрязани пръста на Маширо. — Още един пръст няма да го задоволи, ако тази сделка се провали. Аз вече съм практически заточен. Единственото наказание, което остава, е...

— Смърт. — Маширо поклати глава като кон. На чия страна беше в крайна сметка, по дяволите?

Тогава самураят падна на колене и се поклони на своя господар.

— Каквото и да става, аз ще бъда до вас. Имате моята клетва.

Нагаи се усмихна уморено, Маширо беше сигурен човек, а и много силен. Но какво от това, той беше само един, а можеха ли мафиотите на д'Урсо със сигурност да го предпазят от отмъщението на Хамабучи? Едва ли, ако всички са като онзи шут Франчоне.

— Хамабучи има много хора наоколо, които ни следят — каза той. — При нас имаше шестдесет, но знам, че са повече. Хората от нашия екип, тези, за които се предполага, че изпълняват наши заповеди, на практика получават нареждания направо от него. Знам го. Живея с убийци навсякъде около мен. — Нагаи хвърли нова череша в устата си, а после я изплю. Защо ли, по дяволите, ядеше тези боклуци?

Маширо се изправи на крака и с жест на главата посочи към купата с череша. Нищо ли не чу, да го вземат дяволите? Нагаи грабна с отвращение цяла шепа череша и ги захвърли по него.

Маширо извади и двете саби. Бляскаща стомана го заобиколи като зловеща мъгла. Приличаше на някаква страшна машина-човек за разфасоване на хранителни продукти, разхвърляща летящи неоновочервени точки във всички посоки. Последното посичане направи с късата сабя. Една половинка от череша литна нагоре във въздуха. Когато започна да пада, той я улови с плоската страна на сабята.

— Няма да има проблеми с д'Урсо и никакви неприятности с Хамабучи. Ще бъдете щастлив. На това съм се посветил. Моля ви, не се тревожете. — Той отметна сабята нагоре и хвърли черешата в устата си. Поклони се, усмихна се и започна да дъвче.

Нагаи се усмихна насила. Ами ако си промени мнението и се отметне? Вероятно Маширо наистина е армия от един човек. Мусаши Маямото очевидно е бил. Ако Маширо успее да запази живота му достатъчно дълго, за да се укрепи тук с д'Урсо, може и да се получи нещо в крайна сметка. Осъществимо е. Нагаи взе още една череша от кутията и я натика в устата си. Животът наистина може да бъде хубав в края на краищата.

[1] Място за тренировки. — Б.пр. ↑

[2] Постелка за спане. — Б.пр. ↑

[3] Екип за тренировка. — Б.пр. ↑

8.

Часът беше почти седем, когато влакчето, тръгващо от Световния търговски център, навлезе шумно в спирка Хобокен. Вагонът на Тоци беше претъпкан. Множество куфарчета от говежда кожа, шлифери, рогови очила, крака в чорапогащници и бели маратонки „Рийбок“ — и всичките искаха да слязат тук. Докато чакаше ред да се измъкне през оградените серпантини, Тоци си мислеше дали Хобокен беше наистина най-подходящото място за него. Той се изкачи заедно с тълпата по стълбите до тротоара и пресече павираната улица. Докато се приближаваше към отсрещния бордюр, той видя отражението си в стъклената витрина на един украсен с папрати бар. Светлосивият костюм и черните италиански мокасини бяха съвсем нови, още не бяха улегнали по него. Огледа се добре и малко се разочарова от това, което видя. Не изглеждаше много различен от тълпата. Може би там му беше мястото.

Беше обещал на дамата в „Елижън Фийлдз — Недвижими имоти“ да бъде там в седем, но си мислеше, че може да потърси и друг апартамент, защото нямаше начин да го одобрят за онзи на „Адамс стрийт“, който му беше показала госпожа Карлсон. Никакъв шанс без съпруга. Мислеше да отиде на срещата с наемодателя в петък и да им каже, че съпругата му е починала внезапно — тумор в мозъка или нещо такова. Може би хазяинът щеше да го съжали и да го вземе, но реши, че това е много глупаво. Всичко беше глупаво.

Цял ден се опитваше да направи някаква връзка между труповите в „Бръмбарът на смъртта“, култовите убийства и сабите и не успя да измисли абсолютно нищо. Беше позабравил колко изтощително може да бъде понякога ровенето из компютърните файлове и съпоставянето на различни варианти, да прекараш дълги часове, опитвайки да подредиш фактите, та да заработят в желаната посока, и накрая да откриеш, че това, което си считал за брилянтна теория, не струва пукната пара. Дълбоките разрези в двата трупа не съвпадаха с нищо от регистрираните в базата данни на Националния информационен

център по престъпността. Лабораториите продължаваха да твърдят, че разрезите са направени едновременно с един удар, а в компютъра нямаше нищо подобно. На Тоци му беше трудно да го възприеме, когато го чу за първи път, и все още се съмняваше. Беше физически невъзможно. Медицинският експерт сигурно е сгрешил.

Ставаше студено, вятърът започваше да хапе. Тоци пхна ръце в джобовете и му се прииска да си беше облякъл шубата, но после се сети, че вече няма такава шуба. Трябваше да си купи нова. Мамка му. А беше хубава шуба.

Докато вървеше по „Уошингтън стрийт“, той забеляза нарисувания върху картон тиквен фенер, залепен на витрината на доста модерен ресторант с италиански деликатеси. Непосредствено до вратата имаше цял рафт със специалитети от „паста“, а до него — хладилна витрина с най-различни замразени подправки. В семейството му казваха макарони, не „паста“, а „подправки“ беше сос. Не си падаше много по тези нови заведения, специализирали се по разните варианти с домати и печурки. Харесваха му по-старите местенца по страничните улици, където можеш да си поръчаш голям сандвич от питка с шунка и сладки червени чушки, където ти правят питката в кухнята на заведението, където можеш да заложиш десетачка на някой кон, ако те познават. Честно казано, харесваше му този тип заведения, които се харесваха и на тарикатчетата. Само че той не беше тарикат. Беше от федералните.

„Елижън Фийлдз — Недвижими имоти“ се намираше в следващия блок. Тоци крачеше енергично, с нетърпение да влезе и избяга от студа, с нетърпение да си намери жилище. Точно тогава в погледа му попадна малка табелка, написана на ръка и закачена над един вход: „Хобокенско кооперативно училище по самоотбрана“. Под думите имаше изписана купчина японски или китайски йероглифи. Тоци отстъпи до бордюра и погледна към втория етаж над цветарския магазин. Всички прозорци светеха ярко. Успя да види няколко фигури с бели униформи, които се движеха насам-натам. Веднага се сети за двойката убити и за силните удари по вратовете, които са ги умъртвили. Погледна нататък по улицата към кантората на „Елижън Фийлдз — Недвижими имоти“. Можеше да почака. Това е по-важно. Той отвори вратата и се изкачи горе.

В малката, евтино обзаведена чакалня нямаше никой, затова той напъха глава в студиото. Беше голяма зала, почти колкото цялата дължина на сградата, с белеща се боя по тавана и ярко осветление. Дървеният под беше почти изцяло покрит с големи сини тепихи, а върху тях имаше десетина или малко повече души, главно мъже, четири жени с горе-долу еднакъв брой бели, оранжеви, сини и кафяви пояси. Бяха разпределени по двойки и упражняваха някаква хватка, която включваше хвърляне на нападател, хванал те за гърлото откъм гърба. Учителят — сенсей, както си спомни Тоци — беше човек с кротък вид, червеникавокафява брада и започнала да се отдръпва нагоре по челото му коса. Той кръстосваше между двойките и ги наблюдаваше, спираше ги често, за да коригира грешките им. Беше облякъл нещо, което приличаше на дълга плисирана черна пола-панталон върху белия си екип „ги“. Тоци беше учил малко карате в Куантико като част от обучението му във ФБР — силно опростен вариант, специално пригоден за полицейски нужди. Помнеше, че неговият сенсей носеше само черен пояс. Тези поли-панталони бяха нещо ново за него.

Като погледа малко как сенсеят инструктира учениците, бързо разбра, че това не е карате, освен ако не е някой от по-непознатите му стилове. Съмняваше се обаче, понеже изобщо не приличаше на карате. Нямаше удари с ръце и крака. Всички изглеждаха много спокойни и отпуснати. Щом се разделяха за упражнение, започващият атаката неизбежно губеше, завършвайки обикновено проснат по гръб или политнал с главата напред над тепиха. Кафявите пояси и особено някои от сините влагаха съвсем малко усилие, когато хвърляха съперника си. Беше почти нереално. На Тоци му стана интересно. Стоеше облегнат на вратата и гледаше, когато сенсеят обяви края на упражнението по тази техника. Партньорите спряха, поклониха се един на друг и после бързо коленичиха в редица с лице към своя учител.

Тогава сенсеят извика най-едрия от групата — едно черно момче с фигура на четирикрилен гардероб. Подаде Му дървен меч и обяви японското име на техниката, която ще демонстрира. После се разделиха, като черното момче държеше меча с две ръце. Изведнъж той вдигна главата си и нападна, сякаш искаше да разреже сенсея от горе до долу. Тоци би се заклел, че този ще пръсне главата на учителя си, но сенсеят просто отстъпи встрани, сграбчи дръжката на меча над

големите ръце на негъра, разлюля ги нагоре-надолу веднъж и праметна бабанката с главата напред. Да го вземат дяволите! Подът се разтресе, когато черният се просна върху тепиха. Сенсеят стоеше спокойно с дървения меч в ръка. Тоци се шашна. Това приличаше на епизод от филм за кунгфу. Когато негърът се изправи на крака, сенсеят отново му връчи меча. Направиха това движение още няколко пъти. Черният нападнаше с повече злоба всеки път и всеки път се удряше по-силно в тепиха. На Тоци му се струваше почти нереално.

— Шомен-учи Кокю-наге — изрече сенсеят. — Познато е също и като хвърляне „парен чук“. Този път в движение, за демонстрация — добави той с лека усмивка.

Сенсеят кимна на своя партньор, после се обърна и побягна, преследван наблизо от негъра. Тоци се изненада, че той бягаше, вместо да застане и да се отбранява. Нямаше съмнение, че негърът ще го настигне, като се има предвид дължината на крачката му. Обаче и сенсеят беше бърз, та черният трябваше да положи усилие да го догони на удобно за нанасяне на удар разстояние. Внезапно сенсеят промени посоката. Негърът го последва, но когато стигнаха средата на тепиха, сенсеят се обърна и застана с лице към нападателя, налитащ върху него с пълна сила. Мечът се стовари с остро свистене. Той отстъпи встрани и сграбчи дръжката, направи същото едва забележимо помпащо движение с ръце и горкият негър сега наистина летеше. Тоци потрепери. Този път черният се изтресе върху тепиха със страхотна сила. Не бързаше да стане. Сенсеят стоеше там спокоен и изправен с меч в ръка.

Когато негърът се приготви, сенсеят му върна меча и повториха техниката бавно, като той обясняваше тънкостите на групата. Накрая двамата с негъра коленичиха и се поклониха един на друг.

— Шомен-учи Кокю-наге — каза той. — Упражнявайте се в две редици. Без да се гоните, моля. — Няколко души се изсмяха.

Тоци беше заинтригуван. Никога преди не е виждал подобно нещо. Приличаше на номер, но той имаше чувството, че не е. Остана до края на урока.

Когато урокът свърши, той изчака учениците да се разпръснат, преди да отиде при сенсея, който беше свалил странната си пола-панталон и беше зает със сгъването ѝ върху тепиха. Изглежда, беше доста сложна работа.

— Здравсти — каза той и клекна, за да слезе до нивото на погледа на сенсея.

Човекът заби поглед в обувките му:

— Не с обувки върху тепиха, моля ви.

Тоци незабавно стана и си свали мокасините засрамен. Трябваше да бъде по-предвидлив.

— Съжалявам. Кажете ми, това, което правехте тук, не беше карате, нали?

Сенсеят поглади плисетата на панталона и поклати глава.

— Курсовете по карате за възрастни са в четвъртък и събота.

Отговорът му не беше неприязнен, но притежаваше нещо от онази любезна уклончивост, характерна за много хора през шестдесетте години. Задаваш въпрос, той ти отговаря, но ти се струва, че не си получил никаква информация.

— И какъв беше този курс? — трябваше да попита Тоци.

— Айкидо.

— Айкидо — кимна Тоци. Беше чувал за това, но не знаеше нищо за него. — Кажете, какво е айкидо?

Сенсеят спря и вдигна поглед към него. Той като че ли преценяваше Тоци, опитвайки се да определи какъв тип отговор може да възприеме.

— Айкидо е японско бойно изкуство. Базира се на влизането в хармония със силата на една атака и обръщане инерцията на нападателя срещу самия него.

Тоци кимна отново:

— Хареса ми онази хватка, която направихте с едрото момче. Онова с меча.

Сенсеят се усмихна и продължи да скатава панталона си, приглаждайки гънките надолу от колана, преди да ги скатае.

— Шомен-учи Кокю-наге? — Той погледна нагоре към Тоци. — В движение?

— Да, в движение. Май сериозно трябва да се напънеш, за да хвърлиш някой толкова голям. Направихте го да изглежда много лесно.

— Това е едно от нещата, към които се стремим — минимално усилие.

— Искате да кажете, че беше лесно?

— Не беше трудно — сви той рамене.

По-трудно, отколкото да се разговаря с теб?

— Вижте, казвам се Майк Тоци. — Той извади легитимацията си и му я показа. — Специален агент във Федералното бюро за разследване. — Той се спря за секунда, осъзнавайки внезапно, че за първи път изпълнява тази процедура, откакто се беше завърнал. — Бих искал да задам няколко въпроса. За бойните изкуства по принцип. Впрочем вие не сте обект на това разследване, така че не се притеснявайте.

— Не съм се притеснил. — Сенсеят вдигна черния панталон, вече сгънат в прибран вързоп, и се изправи. Протегна ръката си към Тоци. — Нийл Чейни.

Тоци премести мокасините в другата ръка и се здрависа. Застанал редом до него, той забеляза колко дребен е в действителност Чейни. Изглеждаше някак по-голям, по-страшен, когато практикуваше айкидо.

— Разследвам двойно убийство, при което жертвите са починали от единичен удар във врата, повредил фатално гръбначния стълб. Изглежда, е извършено с някакъв тъп, тежък предмет, но на този етап не изключваме нищо. — Тоци не понасяше начина, по който говори. Приличаше на онези облечени в колосани яки и полиестерни костюми с жилетка ченгета, които не можеше да търпи. Замисли се дали все така ще се изразява. Искрено се надяваше, че няма. Съзнателно се опита да отпусне лицето си, преди да зададе въпроса. — Би ли могъл някой, който владее бойно изкуство като айкидо, да кажем, да извърши нещо подобно?

Чейни сви вежди, обмисляйки въпроса.

— Директен удар във врата? Не, не е айкидо.

— Защо не?

— Айкидо е чисто самоотбранително бойно изкуство. В айкидо никога не започваш атака. Реагираш, когато те атакуват, и използват агресивността на нападателя срещу самия него. Това, което описвате, повече прилича на контактно карате, таекуондо, у-шу — твърдите бойни изкуства. Някой добре владеец едно от тези изкуства вероятно би имал способността да убива.

— Но някой черен пояс в айкидо не би могъл да убива даже и да иска?

Чейни сви рамене.

— Зависи от ситуацията, но основната философия на айкидо е миролюбива, така че убийството не бива дори да присъствува в съзнанието на човека. Ако неизбежно трябва да се биеш, то целта е да неутрализираш противника. Да направиш нападателя безсилен с помощта на собствената му агресивност. Причиняването на болка не е в основата.

— Но айкидо може да причини болка.

— Може, но както казах — не това е основата.

— А каква е основата?

Чейни се усмихна:

— С двадесет и пет думи или по-малко? — Поклати глава и продължи да се усмихва. — Не е възможно да се предаде с думи. Вие търсите един хубав триредов енциклопедичен отговор. Не знам откъде да започна.

— Опитайте.

— Добре... нека просто кажем, че основата на айкидо не е в това как да сапунисаш другия, а как да построиш собственото си аз, така че да си способен винаги да се справиш с него. Тя е да се научиш как да стоиш спокойно и отпуснато, но все пак здраво дори и когато те нападнат. И това може да се приложи за всичко в живота, не само в борбата.

Тоци кимна. Не можеше да определи дали този беше фалшив или не. Всичко звучеше малко прекалено като Нова епоха. Но пък видя как Чейни обезоръжава огромния негър и го премята. Сигурно има нещо в тази работа.

Чейни се усмихна с разбиране:

— Май много-много не вярвате в това, нали? Наистина не е възможно да се обясни какво точно представлява айкидо. Трябва да го практикуваш, за да го разбереш. Ако се интересувате сериозно, заповядайте да погледате няколко урока. Наблизо ли живеете?

— А, да. Скоро ще се пренасям тук. — Надявам се.

— Добре. Даже може да ви хареса толкова, че да се запишете. Винаги можем да подхвърлим някой нов бял колан.

Тоци се замисли за момент. Идеята да бъде спокоен и отпуснат го привличаше. Не можеше да си спомни последния път, когато беше истински спокоен и отпуснат. Интригуваше го и идеята да противодействаш на нападение, като използваш инерцията на

нападателя против самия него. Беше участвал в много ръкопашни схватки през живота си и знаеше как понякога засилването ти за удар може да те вкара в голяма беля. Освен това, ако предположим, че убиецът от „Бръмбарът на смъртта“ наистина е някой специалист в бойните изкуства, нямаше да навреди, ако вникне в психическата му нагласа, което би могъл да постигне с няколко посещения в дожото на Чейни.

— Да, може би ще опитам — каза Тоци. — Кога са уроците ви?

— Събираме се в осем часа в понеделник и сряда и от четири в събота. Надявам се да се видим... — Чейни се удари с пръст по челото. — Извинете, как казахте, че е името ви?

— Майк.

— Добре, Майк. Ще се видим тук. — Чейни отиде до ръба на тепиха, поклони се, обу чифт жълти джапанки и се запъти към редица стари гардеробчета до задната стена.

Тоци погледна часовника си. Беше осем и двадесет. Мамка му! Замисли се дали дамата в „Елижън — Недвижими“ още го чака. Надяваше се да е там. Много се проточи това търсене на апартамент. Писна му да живее като катунар. Трябваше да намери свое жилище, и то скоро. Скочи в обувките си и се запъти към вратата.

Може би тази вечер — мислеше си, докато се спускаше по скърцащите стъпала. Може и да имам късмет, кой знае?

9.

Гибънз се колебаеше, докато наблюдаваше огромния товарен кораб, надвесил над ръба на пристана гигантското си петнисто сиво-зелено туловище, приличащо на динозавър. Какво, по дяволите, се очакваше да намери тук? Основанията за идването му на пристанището бяха нищожни, но Тоци настоя. Синтетичните влакна по кадифения панталон на убития младеж били от нов вид мокети, предлагани само в хондите и нисаните, произведени тази година. И какво от това? „А бе иди и провери“ — продължаваше да повтаря Тоци. „Вносители на азиатски автомобили“ — входната врата за всички японски автомобили в района. „Иди и провери“. За какво? „Не знам — вика Тоци и свива тъпо рамене като имигрант. — Поразгледай, надникни в няколко багажника, може да видиш нещо“. Гибънз се намръщи и поклати глава. Единственото нещо, което щеше да види тук, са колите. Ама че досадник беше този тип!

Корабът започна да се измъква тежко към залива с помощта на няколко буксира. Създаваше се илюзията, че се движи не той, а брегът — толкова беше огромен и тромав, гледан от такова близко разстояние. Гибънз го наблюдаваше през телената ограда, която заобикаляше безкрайния паркинг, претъпкан с чисто нови вносни коли, разтоварени преди съвсем малко от японския кораб. Той се взря в кърмата му, където беше написано „ХОНДА“ перпендикулярно на отвесен ред японски йероглифи. После огледа дългите редици от покриви на хонди. Мънички годзилки, родени току-що от търбуха на огромната мама-сан. Гибънз извади носната си кърпа и се изсекна. Е, вече съм тук — разсъждаваше той. — Щом е така, мога да вляза и да хвърля едно око. Доволен ли си, Тоци?

Той напъха ръцете си в джобовете на черния шлифер и се запъти към охраната пред входа на паркинга — черен младеж в униформа на наемен полицай, който го гледаше изпод вежди непрекъснато, откакто беше слязъл от колата. Докато Гибънз се приближаваше към кабинката

му, хлапакът си сложи чифт огледални очила. Гибънз се ухили и поклати глава.

— Не можете да влезете тук, сър — извика пазачът, преди още Гибънз да е дошъл наблизко до будката. — Вход само за служители.

Гибънз кимна и продължи да върви.

— Казах, не можете да влезете — пак кресна пазачът.

Гибънз не му обръщаше внимание и крачеше направо към будката. Хлапакът постави заплашително ръка върху кобура на пистолета си, обаче кобурът беше закопчан. Много бързо ще извадиш пицова от затворен кобур, умнико.

— Кой е началникът тук? — попита Гибънз.

— Тук не се продават коли. Не може да влезете.

Лицето на Гибънз беше като от камък, докато се взираше в огледалните очила на младежа. Оттам го гледаха две зли ацтекски божества.

— Не желая да купувам кола. Вземи телефона и повикай този, който отговаря за това място.

— Съжالياвам, сър, но не можете...

— Намали тона, не сме на строева подготовка, приятелче! Чувам те. Просто вземи телефона и кажи на началника си, че е дошъл да го види един специален агент от ФБР.

Лицето на хлапака замръзна. Ноздрите му се разшириха и повдигнаха очилата. Не му се вярваше.

Гибънз извади легитимацията си и я мушна пред лицето на младежа.

— Това прави ли те по-щастлив?

Хлапакът дълго се взира в нея.

— Това не е порнографска книга, умнико.

— Какво?

— Няма значение.

Гибънз тръгна да заобикаля повдигащата се врата на жълти и черни ивици.

— Хей, върнете се веднага тук! Казах ви, че не може да влизате.

Той изскочи от будката, но Гибънз се обърна и застана с ръце, заплашително пъхнати в джобовете на шлифера. Хлапакът още държеше кобура. Със същия успех можеше да се държи и за пишката.

— Не се напъвай, младежо. Аз ще кажа на шефа ти, че си направил голяма битка. Ще му кажа, че е било точно като Аламо.

— Като какво?

Гибънз се намръщи и се обърна отегчен. Всеки знаеше за проклетия Аламо^[1]. Ако не знаят, да научат.

Младежът се върна обратно в будката с явното желание да се обади, преди шефът му да е забелязал натрапника да се разхожда сам наоколо. Гибънз се запъти към зидания от бетонни блокчета бункер в далечния край на паркинга, близо до водата. Трябва да беше на поне четвърт миля от портала. Докато ходеше, той забеляза по осветителните стълбове въртящи се телевизионни камери, които наблюдаваха паркинга. Който и да беше в бункера, той вече знаеше за идването му.

Тогава някой излезе оттам и се запъти към него много забързано. Когато фигурата се приближи, Гибънз успя да определи, че това е мъж с голям корем и остатък от дебела пура в устата, който се мъчеше да се пребори с разстоянието. Начинът, по който бягаше, създаваше впечатлението, че се опитва да заобиколи огромното си шкембе, но това се оказваше досадно препятствие. Изглежда, не тичаше много често.

— Хей, хей, хей, какво става там, какво става? Какво мога да направя за вас, приятелю?

Онзи беше останал съвсем без въздух, задъхваше се през стискащите пурата зъби. Той разкопча ципа на зеленото подплатено с вата яке и разкри камилския си корем. Копчетата на кафявата му фланелена риза агонизираха, мъчейки се да останат на местата си. Беше истинска скица. Сигурно е зет на някого, който има влияние в профсъюза. Това е начинът този тип хора да получават такъв тип леки длъжности, което пък е начин да направят този тип шкембета.

Гибънз не каза нищо, само вдигна легитимацията си. Онзи я гледаше и мигаше. Държеше шкембето си като плажна топка и го масажираше с разтворени пръсти.

— Специален агент К. Гибсън — прочете на глас. — А К-то какво замества?

Гибънз го зяпна:

— Гибънз, не Гибсън, а за К-то не се притеснявайте. — Тъпанар.

— Окей, окей, окей. — Дебелакът сега се взираше и мигаше като откачен. — Та какво мога да направя за вас, г-н Гибсън? Какво мога да направя за вас?

Гибънз затвори очи. Не си струваше усилието.

— Искам да поразгледам наоколо.

— Ъхъ — настъпи дълга пауза. — Да разгледате за какво?

Гибънз го погледна втренчено. Още една дълга пауза.

— Нямам право да ви кажа, господин...

— Джанела. Джо, казвайте ми Джо. — Той се усмихна и потри шкембето си. Когато се усмихваше, очите му изчезваха някъде в дебелото лице. — Търсите нещо, а? И к'во търсите? Джими Хофа^[2]?

— Знаете ли къде е той?

— Не, не, разбира се, не. Беше само майтап. Майтап, знаете. — Джо изглеждаше нервен.

— Виж, Джо, хайде да ти обясня всичко, окей? Аз съм от ФБР, а ти не си. Това те поставя в неудобно положение, защото, ако не се разкараш от мен и не ме оставиш да си гледам работата, мога да те обвиня в създаване на пречки пред правосъдието и да те арестувам като заподозрян съучастник в каквото и да е онова, което разследвам и за което ти казах, че не мога да ти кажа. Така че ти ми блъскаш топките сега, обаче аз наистина ще изритам твоите по-късно. Разбрахме ли се?

Джо започна да кима като марионетка, тресейки главата и раменете си нагоре-надолу, докато казваше едно непрекъснато „ъхъ, ъхъ, ъхъ“. Гибънз искаше да го фрасне в окото, понеже знаеше, че този тлъст лигльо се опитва да го мотае.

— Вижте, господин Гибсън, вярвам, че сте това, за което се представяте, ама само да предположим, че не сте. Искам да кажа, че доколкото знам, можете да бъдете нещо като шпионин на някоя фирма, разбирате ли? Значи другите автомобилни компании непрекъснато се опитват да провалят конкуренцията. Правят малки дупчици по тръбите на спирачките, малко захар в резервоара, та да залепнат клапаните. Разбирате за какво приказвам, нали?

Гибънз искаше да препарира този тип по най-лошия начин, но беше достатъчно разумен да не го стори. Щяха да предявят такива обвинения срещу Бюрото, че да направят невалидни всички улики, които можеше да открие тук. Ох, къде са добрите стари времена,

когато Дж. Едгар командваше парада, когато законът не се изправяше на пътя на справедливостта. Той захапа език и бръкна за портфейла си, откъдето извади визитна картичка.

— Ето. Обади се на този номер. Това е управлението на ФБР в Манхатън. — Гибънз посочи към небостъргача на Световния търговски център, издигащ се над хоризонта. Джо изглеждаше от онзи тип хора, на които са им нужни нагледни средства. — Помоли ги за потвърждение.

Джо взе картичката и замига срещу нея.

— Хайде — изкомандва Гибънз, — обади се! Аз ще чакам тук. Побързай.

Джо пак започна да кима в своя стил „хъката-мъката“:

— Да, добре, окей. Ще го направя. Веднага се връщам. Само почакайте, господин Гибсън — малко по малко той се обърна и се запъти към бункера, разучавайки картичката.

Гибънз се потри по врата и погледна към будката на охраната. Не можеше да види главата на младежа, само краката му, подпрени на малкото гише. Вероятно дремеше. Този беше типичен Маршъл Дилън. Погледна обратно към бункера и видя как живата плажна топка пухти и пъшка, докато се справяше с разстоянието от четвърт миля, като притичва няколко крачки, после ходом, после пробягва още няколко и пак ходом. Гибънз погледна към забилата око в него видеокамера на стълба. Ще трябва да работи бързо.

Той бръкна в джоба на панталона и измъкна връзка ключовешперцове, които беше взел от управлението. Запъти се към най-близкия ред коли — модел „Акорд“ с четири врати — и бързо намери ключа за „Хонда“ във връзката. Той хвърли бърз поглед към краката в будката и дебелака в далечината. Бързо завъртя ключа в бравата на багажника на кафявочервен седан със съзнанието, че няма много време. Живата плажна топка щеше да се върне в бункера след минута. Гибънз си го представяше как се сгромолясва в скърцащ канцеларски стол до разпиляно метално бюро, вдига телефона и започва да набира номера, след това поглежда към паното от черно-бели монитори точно насреща му и вижда как нахалното ченге рови из багажниците.

Гибънз поразклати ключа и накрая успя да отвори багажника. Огледа го бързо, повдигна постелката и провери гнездото за резервната гума, веднага хлопна капака и се премести на следващата, този път

опушеносива кола. Знаеше, че това е незаконен обиск, но не му пукаше. Да издействаш разрешение беше направо гъзоболие — докато намериш съдия да го подпише, в девет от десет случая или това, което търсиш, вече не е там, или следствието те е отвяло в друга посока. Гибънз предпочиташе да пазарува на едно място.

— Мамка му!

Багажникът на опушеносивия „Акорд“ също беше празен. Той прескочи няколко коли от редицата и се захвана с една сребриста. Джо още не беше стигнал до бункера. Сега се опитваше да поддържа бърза крачка. Гибънз продължаваше да се вижда на мониторите — многобройни изображения от различен ъгъл. Май че трябваше да вземе разрешително.

Той отвори багажника и очите му се събраха, когато забеляза свит на топка спален чувал и една от онези шумящи найлонови торбички. Торбичката беше пълна. Той разрови набързо отгоре и намери опаковки от алуминиево фолио, найлон и целофан, както и няколко празни кутийки от кока-кола. Първоначално не забеляза нищо необикновено, понеже кутийките изглеждаха като съвсем нормални червено-бели опаковки от кока-кола. И тогава забеляза дребния страничен надпис върху едната. Беше с японски йероглифи.

Гибънз ухапа вътрешната страна на бузата си. Може би тези японски работници в автомобилното производство не са чак толкова идеални, както постоянно ги показват по телевизията. Сигурно и те се осират както всички останали по света, само че го правят в багажниците на колите.

И тогава вниманието му привлече нещо друго. Бял пластмасов маркуч, мушнат между стената и пода на багажника. Нямаше никакви крайници по него, а и не се забелязваше никакво очевидно предназначение. Разгледа го по-отблизо и му направи впечатление, че беше доста сдъвкан. Сграбчи маркуча и го бутна към другия му край. Движеше се свободно. Той затвори багажника наполовина, погледна през задното стъкло и отново раздвижи маркуча. Както и подозираше, другият край се скриваше и показваше от гънката на задната седалка.

Заобиколи откъм шофьорската врата и разгледа арматурата през прозореца. На таблото за регулиране на климата в купето лостът за вентилация беше поставен на положение „Приток отвън“. Направи си заслон с ръката над стъклото на съседната кола и видя, че лостът на

проветрението бе на позиция „Рециркулация“. Явно проветрението на сребрилата кола беше оставено отворено, за да има приток на свеж въздух към маркуча. Май някой беше прекарал известно време в багажника. Но наемите в Япония не са чак толкова високи!?

Гибънз се върна при багажника, изтегли маркуча, нави го около дланта си и го тикна в джоба на шлифера. Избра една кутийка от кока-кола, уви я с парче станиол, за да запази евентуалните отпечатъци, и я пъкна в другия си джоб. Затвори капака, пусна ключовете обратно в джоба на панталона и се върна на пътеката да чака Джо, като се питаше дали дебелият задник го е забелязал в монитора как завира глава в багажника на колата.

Вътре в бункера Джо се задъхваше, опитвайки се да овладее дишането си и показваше с ръка визитната картичка.

— Ф... БР — изграчи той. — Исусе...

Джон д'Урсо седеше подпрян на ръба на разхвърляното метално бюро и леко поглаждаше стоманеносивата коса по тила си, докато наблюдаваше мониторите. Имаше осем — два хоризонтални реда по четири, всеки показващ сто и осемдесет градусова панорама от коли, коли и още коли. Всички, с изключение на втория отдясно на горния ред. Този монитор беше фокусиран върху любопитния възрастен мъж с ужасно изглеждащия еднореден черен шлифер — същия, който току-що натика маркуч и кутийка от газирано питие в джобовете си.

Той погледна към костеливия якудза с отвратителното спортно яке, облегнат на стената, който също зяпаше монитора. Вече беше измъкнал пищова си.

— Задръж малко, братле — каза д'Урсо на младия главорез от якудза, като размаха длан пред погледа му и посочи да си остане на мястото. Якудзът присви очи до едва забележими резки и го погледна, стиснал пищова с две ръце. — Всичко е наред. Скривай ютията. — Д'Урсо изигра пантомима на прибиране на пистолет под сакото. Неохотно хлапакът прибра пищова. Якудзите не обичаха да получават нареждания от него.

— Господин д'Урсо, този казва, че е от ФБР. Исусе Христе, какво ще правим, господин д'Урсо? — Джо още дишаше тежко и пот се стичаше по лицето му.

— Я и ти се успокой, окей? — Д'Урсо се пресегна към командното табло и натисна един бутон. Камерата бързо превключи на

едър план, мониторът посивя и изгуби фокус, а шлиферът на Гибънз изпълни екрана. Д'Урсо върна малко и фокусира върху главата на Гибънз. Точно тогава той погледна нагоре и право в камерата.

— Много благодаря — каза д'Урсо с усмивка. Той погледна към видеоманетофона „Панасоник“ на рафта под мониторите и заоправя вратовръзката си, докато наблюдаваше как сините цифри на брояча нарастват.

— Даде ми това, господин д'Урсо. — Джо му показва визитната картичка. — Каза ми да се обадя в службата му и да се уверя, че не лъже. Какво да правя, господин д'Урсо?

Якудзът тръгна към вратата и пак беше извадил проклетия си пищов.

— Хей ти, казах ти да сядаш. — Д'Урсо поклати глава и измърмори към Джо: — Господи, тези проклетници трябва да ги връзваш със синджир.

Якудзът се върна на мястото си до стената и зяпна монитора със скръстени на гърди ръце, а дулото на пищова надничаше изпод мишницата му.

— Успокой се, преди да си получил още някой инфаркт, Джо.

Джо се потеше като свиня, а лицето му приличаше на зрял домат. Д'Урсо пъкна нокът между зъбите си, докато обмисляше. ФБР, а? И какво знае? Вероятно нищо. Може би много. Би било добре обаче, ако е хванал дирята на робите. Може да го извъртим така, че Антонели и Хамабучи да отнесат пердаха за това. Отървавам се от конкуренцията и си разчиствам пътя. Зависи за какво е дошъл този тип. Ще трябва да изчакам малко и да видя.

— Слушай, Джо. Вземи телефона и се обади на номера точно както ти е казал този. — Д'Урсо посочи към Гибънз на монитора. — Ако разбере, че не си се обадил, ще знае, че има нещо, и пак ще се върне. Обади им се и се прави на побеснял, бъди истински обиден. Действай с убеждението, че е накърнил правата ти. Разбираш ли ме? След обаждането се върни и му помагай. Бъди много любезен. Ако иска да разгледа някоя кола обаче, кажи му, че нямаш ключове и че не можеш да ги набавиш днес. Бъди учтив и просто му кажи да дойде пак утре. Кажи му, че утре може да види всичко, което иска. Окей? А сега се обади.

Джо изтри с ръкав лицето си и вдигна слушалката. Когато набра номера, д'Урсо вдигна картичката и прочете името.

— Господин К. Гибънз, а? — Той погледна към монитора и видя възрастния да се оглежда наоколо. — Какво търсите, господин Гибънз? Какво е това, което търсите?

Джо се беше свързал и се оплакваше, че го тормози някакъв тип, който твърди, че е агент на ФБР. Настояваше да знае дали този „Гибсън“ не е фалшив и за какво, по дяволите, става въпрос в крайна сметка. Д'Урсо се усмихна и кимна окуражаващо. Джо беше доста убедителен.

Д'Урсо погледна към видеото, после към якудза, за да се увери, че стои кротко. Хлапакът не беше мръднал, но пистолетът още надничаше под мишницата му. В сянката приличаше на змийска глава. Погледна нагоре към Гибънз, който сега си щракаше кокалчетата на пръстите. Поглади косата на врата си. Обмисляше различни варианти, мислеше усилено.

[1] Битката при Аламо — прочут епизод от американската история. През 1836 г. отряд американци е обкръжен от мексикански войски в мисията Аламо в Тексас (тогава все още на територията на Мексико). След ожесточена битка всички американци загиват. — Б.пр.

↑

[2] Американски синдикален лидер, свързан с мафията. — Б.пр.

↑

10.

Кабинетът на д'Урсо беше просторен, но Нагаи се чувстваше притеснен. Запали цигара, дръпна няколко пъти и после я постави в големия червен венециански пепелник върху масичката за кафе, изработена от хромирано желязо и тъмно стъкло. Чувстваше, че му се повдига. Какво ставаше с д'Урсо, по дяволите? Как е могъл да го допусне? Онзи от ФБР е бил там и той го е оставил просто да си отиде. Всеки път, когато Нагаи се сетеше, стомахът му се свиваше и започваше да се чувства още по-зле. Хамабучи няма да обвини д'Урсо за това, ще обвини него. Хлапето е било там, видяло е всичко, така че Хамабучи вероятно вече знае цялата история. Нагаи пое дълбоко въздух, за да не повърне. Тази проклетата миризма, идваща отдолу, никак не му помагаше. Долавяше стърженето на конвейерните ленти по пода на долния етаж и си представяше всичките тези дребни скелетчета как обикалят цеха като на парад. Пилешки изпражнения навън зад сградата, пилешка кръв и пилешки черва — навсякъде. Усети, че пребледнява. Той скръсти ръце на гърдите си, ощипа се по носа и продължи да седи съвсем неподвижно с очи, заковани в телевизора, наблюдавайки как човекът с черния шлифер отваря багажниците на колите. Гледаше записа вече за трети път. За какво, по дяволите, си е мислел д'Урсо, та е оставил този тип да си отиде? Така ли счита, че ще я карат, когато се отделят самостоятелно? Няма да стане!

Д'Урсо се беше облегал наляво върху сивия кадифен диван с преплетени пръсти върху коляното на праметнатия му крак. Франчоне седеше на страничната облегалка на дивана, надвесен над шурей си. Имаха вид, сякаш гледат някакъв скапан филм, все едно че не ги интересува. Какво можем да направим с една глупава касета? Хлапето е било готово да се погрижи още тогава, на място, но д'Урсо го е спрял. Тъп задник. Хлапакът не е трябвало да слуша д'Урсо, а да убие човека на ФБР. Но Хамабучи няма да вини това хлапе, което ми е изпратил, няма да обвини и хората на Антонели. Не, той ще обвини мен, а от това ще възникнат проблеми. Проклети да са всички!

Нагаи премести поглед към д'Урсо. Нула реакция. Какво, по дяволите, става с него? На екрана онзи от ФБР се почеса по главата, изтегна се, после погледна направо в камерата и сбръчка грозната си физиономия. Да го вземат дяволите. Той вече трябваше да е мъртъв. Мъртъв!

— Името му е К. Гибънз — каза д'Урсо. — Така пише на картичката му.

Д'Урсо му показва визитната картичка, която човекът от ФБР беше дал на дебелия Джо.

Нагаи разгледа картичката и после вдигна очи към д'Урсо.

— Още не мога да разбера защо не сте го убили. Имали сте възможност. Моят човек е бил готов, защо си го спрял? — Искаше му се да кресне на д'Урсо, но беше в такова състояние, че нямаше сили.

— Опитвах се да ти обясня, Нагаи, но ти не ме слушаш. Хрумна ми откачената идея, че можем да натопим Антонели — ФБР да го закове с тази история с робите, което ще отстрани конкуренцията, когато ние започнем, но после размислих. Няма да се получи. Прекалено пряко съм ангажиран. Ще ме прилапат далеч преди да стигнат до него. Идеята беше хубава, но напълно неосъществима.

— Тогава защо седим тук и гледаме телевизия? — Нагаи протегна ръка към петдесет и четири сантиметровия екран на сонито. — Да тръгваме да намерим този тип и да се отървем от него, преди да се е разприказвал.

Франчоне започна да се смее като клокочещ прегрял радиатор, а раменете му подскачаха нагоре-надолу:

— Хей, Нагаи, не знам как се справяте в Япония, но тук не можеш да стреляш по федералните агенти просто ей така. Да стреляш по ченгета въобще не е тарикатлък. Много се ядосват, когато гръмнеш някой от тях, и тогава започват да късат топки.

Господин Всезнайко. Глупаво хлапе. Ние не се страхуваме да стреляме по ченгета.

— Бих искал да застрелям теб, боклук такъв — измърмори Нагаи на японски.

Д'Урсо свали крака си и се наведе напред с обърнати нагоре длани:

— Знам, че си бесен, Нагаи, но чуй ме. Така или иначе не можехме да го очистим там.

— Защо не?

— Мислиш ли, че в службата на този тип не са знаели къде е? Ако не се появи ден-два, ще проследят движението му до паркинга. Тогава наистина щяхме да загазим.

— Ние и сега сме загазили! Твърдя, че щеше да е по-просто да го убием тогава. Ако някой дойде да го търси, онзи дебел задник Джо можеше да каже — да, приятелят им Гибънз е идвал, но си е отишъл. Само толкова. — Нагаи усещаше, че бузите му горят.

— Ти наистина не знаеш какво представляват тези хора, Нагаи. Мислиш, че ФБР просто ще си тръгне само защото някакъв лигав дебелак от паркинга им казва, че техният човек си е отишъл. Не е много вероятно.

Д'Урсо се усмихваше. За какво, дявол да го вземе?

В корема на Нагаи пропълзя спазъм. ФБР ще разкрие търговията с роби и Хамабучи ще обвини него. Д'Урсо продължава да говори колко добре ще си сътрудничат, но още нищо не са подготвили. Те не могат да го опазят от Хамабучи. Всичко трябва да върви гладко, преди да се отцепят от босовете си. Искаше да изчака възможност да измъкне децата си от Япония, преди да са направили своя ход. Нагаи пак усети това пристягащо чувство в дъното на гърлото. Сега вече той никога няма да види децата си. Хамабучи ще се погрижи за това. Във въображението му изникна снимката на Хацу, Кенджи и бебето, която държеше в портфейла си. Не... не може да допусне това... стига да е по силите му.

Д'Урсо се облегна и протегна ръце напред:

— Слушай, Нагаи, виждам, че много се притесняваш, но единственото, което можем да направим в момента, е да го забравим.

— Не те разбирам. Дори не се тревожиш.

— Естествено, че се тревожа, но не можем да действваме прибързано. Считааш, че този Гибънз е разбрал всичко за робите. Обаче какво има той? Парче маркуч и кутийка от кола. Какво е това? Нищо. Аз наистина не мисля, че имаме причина да се тревожим в момента. Ако се върне и започне да задава още въпроси, да сочи с пръст... е, тогава ще се наложи да съчиним нещо. — Той вдигна поглед към шурей си. — Нали, Боби?

Франчоне се усмихна самодоволно с полуприсвити очи:

— Не се притеснявай, Нагаи. Аз ще се погрижа за този Гибънз, ако се стигне дотам.

Очите на Нагаи се ококориха:

— Той? — посочи към малоумния шурей. — Не говориш сериозно, нали?

Франчоне веднага насочи пръст към него и започна да крещи:

— Хей виж, Нагаи, първо — замислял ли си се някога защо, по дяволите, това ченге беше на доковете? Някога да ти е хрумвало, че може да е заради онзи фолксваген, дето го намериха в реката? Може би това разследва? Ако ти и Мишмош се бяхте отървали от двата трупа, както му е редът, сега нямаше да сме в това положение. Вероятно вината е твоя този Гибънз да души наоколо.

— Да, може и да си прав. Възможно е да съм виновен. — Нагаи стана, отиде до видеото и извади касетата. — Ако грешката е моя, то аз ще я поправа. Както аз знам. Това е единственото достойно нещо, което мога да сторя. — Той тикна касетата като нож под носа на Франчоне.

— Ей, хайде седни, Нагаи — каза д'Урсо. — Ние ще се оправим с това. Недей...

— Не, не, не. Аз ще се погрижа. — Той се запъти към вратата с касетата в ръка.

Малоумният шурей се надигна да го спре, но той го бутна обратно на стола, докато минаваше покрай него. Гаденето се беше уталожило. Сега го заболя главата. Когато му дойде времето, Маширо ще се погрижи и за шурей. Д'Урсо не бива никога да разбере.

Франчоне изкрещя след него:

— Остави лентата тук. Чуваш ли ме, Нагаи? Казвам ти.

— Нагаи — извика д'Урсо, — върни се и седни. Не можем ли да обсъдим това като разумни хора?

Нагаи се поспря в коридора.

— Остави го да върви, Джон — чу да казва Франчоне. — Как мислиш, че ще открие този Гибънз? Ще позвъни във ФБР и ще попита за адреса му? Глупав кретен.

Нагаи чу подигравателния смях на Франчоне, докато се движеше към стълбището. Задник. Мисли си, че знае всичко. Ще види.

Миризмата беше непоносима, когато слезе на първия етаж. Комбинираният шум от тътренето на крака и този на машините, докато

робите трескаво пренасяха закланите пилета из кланицата, беше оглушителен. Усети, че пак започва да му се повдига. Докато крачеше бързо към задната врата, той погледна надясно и видя процесия от цели оскубани пилета, окачени на неръждаеми куки, да се потапят едно след друго в мътна вода. Зад бункера стоеше един роб и го гледаше с убийствен поглед. Половината от лицето му беше мораво от охлузвания, едното око подуто и затворено. Беше момчето, което нахлу в задната стая онзи ден — Такаюки, същият, когото Маширо напердаши. Нагло копеле.

— Какво си ме зяпнал? — озъби се Нагаи.

Такаюки продължаваше да мие вонящите пилета и да го гледа със здравето си око.

Нагаи не издържаше на миризмата. Обърна се и се втурна навън, преди да е започнал да повръща.

Маширо беше коленичил на бетонния под. Една свещ трептеше над гърба му, сабята беше затъкната в пояса. Нагаи разтри студените си ръце и надникна над рамото на самурая. Пред него имаше сложена легнала дъска, а буркан гроздово желе стоеше малко по-настрани. Тъмна ивица от желето беше разлята по дължина на дъската. Маширо, Маширо! Нагаи поклати глава. Самураят подлагаше на изпитание търпението си, както и точността си с катаната. Очакваше хлебарките съвсем спокоен и напълно неподвижен в студения сумрачен склад. Нагаи пристъпи по-близо и успя да различи разсечените тела на две хлебарки, залепнали в желето. Той знаеше, че Маширо може да издържи на това бдение с часове в безконечно очакване предпазливите насекоми да се почувстват в достатъчна безопасност, за да се втурнат пак навън и да лапнат сладката примамка.

Нагаи тихо седна настрани, върху кашон консервиран нарязан ананас „Доул“, и постави в скута си видеокамерата, която носеше със себе си. Две гладни буболечки опипваха ръбовете на дъската. Маширо беше като от камък. Хлебарките се качиха на дъската и спряха с трепкащи и въртящи се антени. Маширо се беше слял с тъмнината. Първата хлебарка намери желето, ослуша се и стъпи направо в него. Втората поспря за момент и после се втурна в сладкото. Нагазиха в

желето като сърни в поток. Внезапно сабята проблесна, после още веднъж. Още две разсечени тела се въргаляха върху дъската.

— Много добре — каза Нагаи на японски.

Маширо не се обърна.

— Никога не съм достатъчно добър — изръмжа меко той.

— За мен си достатъчно добър. Повече от достатъчно. —
Маширо трябваше да бъде. Той беше единственият, към когото можеше да се обърне сега.

Нагаи погледна във визьора на видеокамерата. Вътре беше човекът от ФБР. Като хлебарка в ковчег. Ех, ако това любопитно копеле наистина беше в ковчег, по дяволите. Той натисна бутона за връщане на кадъра и Гибънз започна да се движи насечено, втурвайки се назад към хондата, и зацъка около нея като буболечка. Той отиде до багажника, извади маркуча от джоба си и го пхна вътре. Нагаи превъртя лентата до мястото, където Гибънз използва ключовете си, за да отвори багажника.

— Маширо.

— Хай.

Маширо се изправи и се запъти към господаря си. Никакъв признак на схващане или болка в краката му, а беше с три години по-стар от него. Забележително.

— Ето, погледни тук. — Той чукна бутона за възпроизвеждане и подаде камерата на Маширо, който я пое и погледна във визьора. — Този човек е ченге, агент на федералните власти, ФБР.

Маширо кимна с камера, опряна в лицето, и с едно затворено око.

— Той изважда дихателен маркуч. Значи знае за робите?

— Вероятно подозира нещо.

Нагаи наблюдаваше как Маширо гледа лентата няколко секунди. Тогава Маширо пак започна да кима:

— Интересно...

— Какво?

— Този човек от ФБР не е много млад. Изненадващо.

Нагаи сви рамене и се замисли за Рейко. Какво означава стар? Какво означава млад?

— Защо ми показвате това? — попита Маширо.

— Запомни лицето му. Искам да направя нещо.

— Да го убия?

— Не. Според д'Урсо и гаменчето да убиваш ченгета, особено федерални, в Америка е лоша идея.

Маширо свали камерата и се намръщи:

— Неубедително извинение за страха, струва ми се.

— Може би — сви рамене Нагаи.

— Д'Урсо и хората му са длъжни да се грижат за полицията. Това е тяхната част от уговорката.

— Знам, знам, но той не иска да го направи. Казва, че ако го убиели, ще стане по-лошо за нас.

— Вярвате ли в това?

— Не съм убеден.

— Тогава защо да не убия този човек? Ей така, да проверим.

Нагаи се замисли:

— Може и да са прави, не знам. Те са в страната си, би трябвало да знаят.

— Тогава, ако не искате да убия този човек, защо ми показвате това? — Маширо беше толкова прям, толкова точен. Беше чудесен.

— Искам да намериш този агент на ФБР и да го нараниш по такъв начин, че да не може никога да свидетелствува пред съда за това, което е открил на доковете.

Маширо сви рамене:

— Мога да му отрежа езика.

— Не. Без ножове. С ръце. Можеш ли да му направиш нещо, което ще го обезвреди, без да го убива? Разбираш ли, нещо като невъзвратима кома.

Маширо кимна веднъж.

На Нагаи му беше неудобно, че се държи скептично, но той трябваше да знае какво е намислил Маширо. Трябваше да се увери, че ще свърши работа:

— Какво можеш да направиш?

Маширо вдигна ръката си в позиция за каратистки удар и погледна към своя господар. После, без да каже дума, отиде до задната стена на склада, където беше окачена бронята на неговия прадядо. Нагаи не беше я забелязал, когато влезе. Мержелееше се като призрак на трепкащата светлина от свещта. Маширо събра наръч дъски от пода — чист чам, дълъг около половин метър и сантиметър и половина

дебел, точно като онази дъска, на която беше разлял желето. Подреди ги върху две тухли от сгурия, като ги слагаше една по една.

— Десет — каза накрая, сочейки към малката купчинка.

Нагаи се приближи и Маширо зае стойка зад дъските с широко разтворени крака. Започна бавно да се прицелва с удрящата ръка, докосваше горната и пак вдигаше ръката, докосваше и вдигаше, докосваше и вдигаше, докато реши, че е готов:

— Хааиии!

Ръката му се стовари върху купчинката и... нищо не стана.

Паника проряза корема на Нагаи. Това беше първият път, когато вижда своя самурай да се провали. Страх го стисна за гушата.

— Какво...

Маширо спокойно вдигна пръст и се зае да разваля купчинката дъски една по една, разглеждайки всяка. Всичките бяха здрави, недокоснати. На Нагаи му призля.

Тогава Маширо вдигна най-долната. Беше така спукана, че единият ѝ край провисна под прав ъгъл спрямо другия. Трески стърчаха от пречупеното. Беше счупил най-долната, а оставил всички останали непокътнати. Как, по дяволите... Нагаи се почувства толкова облекчен, че се ухили до болка.

— Когато работех в „Тойота“, в отдела ми имаше едно младо тигърче, което правеше нахални маневри за шеметен напредък в кариерата. Издигаше се бързо и за нула време го видях над рамото си, протегнал ръце към службата, за която аз чаках ред. Шефът харесваше много този младеж. Имах лошото предчувствие, че ще ме изпреварят. Една вечер след работа го проследих до един бар и го наблюдавах как пие с младите си сътрудници. Когато отиде в тоалетната, аз го последвах. Беше застанал там и пикаеше, когато му нанесох същия този удар във врата. По някаква причина тогава още се страхувах да убивам. Можех лесно да го направя, но се страхувах. Не знам защо. Затова тренирах, премервах си ръката така, че ударът ми да се спира малко преди границите на смъртта. Онзи млад тигър се превърна в маруля. Доколкото знам, още лежи в една стая в жилището на родителите му и спи непробудно. Вече четири години. Никога няма да се оправи. Родителите му се наказват излишно, като го поддържат. По същия начин ще затворя устата на този от ФБР. Без убиване. Няма проблем.

Нагаи се усмихна. Гърлото толкова го болеше, че не можеше да приказва. Винаги е вярвал, че Маширо може да направи това за него. Маширо можеше да направи всичко. Всичко! На кого му е потрябвала шибаната мафия? На кого са му притрябвали шибаните главорези на Хамабучи? На кого са притрябвали всичките? Една сълза се плъзна от ъгълчето на окото на Нагаи, докато се смееше.

— Знаете ли къде мога да намеря този човек от ФБР? — попита Маширо.

Нагаи бръкна в джоба на сакото си.

— Нашият човек на доковете онзи ден е излязъл достатъчно умен да го проследи до дома му. Ето адреса. — Той му подаде късче хартия.

— Гиб-бонз — произнесе Маширо, взирайки се в листчето.

— Така се казва — Гибънз.

Маширо кимна загледан в адреса и замислен над задачата си. Той се поклони на Нагаи, после се завъртя на пета и направи поклон към тъмната ризница, висяща над тях.

— Ги-бонз... Хай.

Нагаи преглътна през твърдата буца в гърлото си, затвори очи и издиша. Сайонара^[1], Ги-бонз.

[1] Сайонара (яп.) — сбогом. — Б.пр. ↑

11.

Лорейн беше до печката и слагаше чайника. Гибънз я наблюдаваше от всекидневната. Като концентрира погледа си върху задните ѝ части, изведнъж си спомни за онази нокаутираща блондинка, която видяха в „Старият чим“ онзи ден с Тоци. Вярно, че онова момиче беше хубавица, и то каква, но нямаше нищо от това, което има Лорейн. Наистина. Лорейн все още имаше приятна фигура, а когато носеше косата си спусната — дълга, тъмна и лека, — тя бе ренесансов сън. Русокосата ще е направо щастлива, ако изглежда така добре на петдесет и една. Сега обаче косата на Лорейн беше вързана стегнато отзад. Още му беше много сърдита.

— Какво е това? — попита Лорейн, докато сваляше една кутия от кухненския шкаф, където обикновено стояха пакетчетата с чай „Липтън“. Гибънз дойде от всекидневната и погледна кутията в ръката ѝ. На предната страна имаше изобразен мандарински принц. Принцът имаше дълги усукани нокти и тънък извит мустак. Лорейн присви скептично очи:

— „Улонг“?

— Да, „Улонг“.

Луминесцентната лампа под шкафа бръмчеше тихичко.

— Но това е комунистически чай. Казвал си ми, че не купуваш комунистически продукти.

— Ти харесваш комунистически чай. Не е за мен, за теб е. — Той пусна последните мръсни чинии в мивката и се върна във всекидневната. Мамка му! Опитваше се само да бъде добър, като мислеше за разлика от друг път какво ѝ харесва. Тези проклети италианци са подозрителни за всичко.

Водата в чайника започна да къкри. Тя взе две чаши и направи чай за двамата — „Улонг“ за нея и „Липтън“ за него, после отрязва няколко филийки от хляба зукини, който беше донесла от къщи, и ги подреди в поднос. Още беше бясна, че се е върнал на работа. Каза, че иска поне да участва в „процеса на взимане на решения“. С една дума,

искаше да има вето. „Не си хлапак, за бога — напомняше му непрекъснато, — повече наистина не бива да си на оперативна работа. Прекалено опасно е. Не можеш да се сравняваш с Майкъл.“ Точно такива приятелски напомняния го караха да я прескача и да предпочита едностранните решения. Тя потопа пакетчетата с чай още няколко пъти и ги хвърли в мивката. Та затова сега се държеше студено с него.

Тя влезе в хола, крепейки подносчето със зукини върху чашата „Улонг“. Гибънз беше седнал на дивана и разглеждаше книгата, която му беше донесла — научно изследване върху функцията на центуриона в Римската империя между 450 година преди Христос и 350 година след Рождеството. Харесваше книги за Римската империя, но тя даде ясно да се разбере, че това не е предложение за примирие. Беше му обяснила, че това е безплатен екземпляр, изпратен от издателството по желание на автора — един мъхнат брамин от Бостън, който преподаваше сега в Калифорнийския университет и който всяка година на конгреса на Обществото за класическа и средновековна история носи някаква екзотична напитка с надеждата да я примами в хотела си. „Миналата година беше някаква зелена смес от района Арбуци в Италия, казваше се «Сент Ербе» — разправяше тя. — Поминалата година беше рядък испански арманяк.“ Имал приятна външност в известен смисъл, но не се е възползвала от настойчивите му покани. Това малко късче от академичния живот беше нейният начин да го дразни. Наблюдаваше я как поставя чая му върху масичката. Ако конгресът беше утре, на бас, че ще легне с този кретен за кутийка бира, само за да си отмъсти.

— И как върви случаят? — Гласът ѝ беше много мразовит. Много нехарактерен за нея.

Гибънз прелисти на съдържанието.

— Бавно. — Той не вдигна глава от страницата.

— Няма ли улики? — Още мраз.

— Нищо сериозно. Не искаш ли да излезем, на кино тази вечер?
— По-добре, отколкото да седиш в тази хладилна камера.

— Хич не ти се ходи на кино, нали?

Той вдигна очи към нея:

— На тебе ти се ходи.

— Не съм сигурна. Няма нищо, което да умирам да видя.

Не мога да те изпързаям, а?

— О, добре. — Той се съсредоточи върху книгата.

— Айвърс сигурно вече губи търпение. Не може да понася лоши отзиви в пресата, нали? Ти ми беше казал, не ако ритуалните убийства не се разкрият бързо, създават много лоша популярност на Бюрото.

Той я зяпна. Откога ти пука за лошата популярност на Бюрото?

— Кой е казал нещо за ритуални убийства?

— Ами начинът, по който убиецът ги е разрязал... много прилича на ритуал. Така казва Майкъл.

Той затвори книгата, подхвърли я на масичката и се пресегна за чая.

— Това беше вчерашната му теория. Сега се е запалил по каратисти убийци.

— От тона на гласа ти заключавам, че не си съгласен.

Гибънз поклати глава:

— Проблемът на Тоци е, че каквото и да влезе в главата му, излиза през устата. Утре ще е нещо друго.

Тя отчупи парче от хляба.

— Ако не изпробваш различни теории, как иначе ще разрешиш случая? Не трябва ли да обмислиш всяка възможност, без значение колко странна изглежда тя?

— Това е нормалният стил на Тоци. Той трябва да се помотае известно време със страницните неща, преди да се захване за работа.

— Ти не се ли мотаеш?

Той е погледна:

— Не.

— Никога?

— Хайде да отидем на кино! — надигна се той да става.

— Казах, че не искам да ходя. — Тя кръстоса ръце на гърдите си.

Гибънз въздъхна. Предчувстваше го.

— Защо не?

— Мислиш ли, че уличните хулигани наистина са способни на подобно клане? Или е била мафията? Винаги обичаш да обвиняваш мафията. Това пък е твоята мания. — Тя ставаше заядлива. — Обаче колко хора имат такива здрави стомаси, че да могат да направят подобни разрези, след това да вдигнат трупове и да ги поставят в

кола? Това трябва да е бил някой изключителен маниак. Дори професионалните убийци го правят чевръсто и изчезват бързо. Ти самият си ми казвал това.

— Ти какво, записки ли си водиш, докато казвам нещо?

— Е? Мислиш ли, че мафията е отговорна?

Гибънз сви рамене:

— Възможно е.

— Мислиш ли наистина, че убиецът е бил някой тип, действащ по нареждане на шефа си? Струва ми се, че е нужно да си адски изпълнителен, за да убиеш така. Не, грешиш. Не вярвам да е мафията. — Тя злорадстваше.

Гибънз поклати бавно глава:

— Кои са по-верни на шефовете си от мафиотите? Ще те пуснат през месомелачка и ще направят хамбургски салам, ако им нареди шефът. Жестоки са колкото си искат. Вярвай ми, виждал съм ги.

Тя го погледна в очите:

— Тогава защо, по дяволите, се върна към всичко това?

Играта на лунната светлина и сенките върху калдъръма преобразяваха алеята във възлеста броня върху гърдите на гигантски самурай. Маширо стоеше в сянката и чувстваше присъствието на своя прародител под краката си. Той преброи етажите на сградата отгатык пътя. В апартамента имаше запалени светлини. Смачка бележката с адреса и я захвърли настрани, после бръкна в джоба си за шепя сол. Той измърмори молитва до почитания Ямашита и разпръсна солта по калдъръма.

* * *

— Позволи ми да ти кажа нещо. — Гибънз беше на ръба на дивана, насочил пръста си към нея. — Това, че се върнах на работа, ти е трън в задника. Мислиш, че не съм съвсем в ред, понеже смяташ, че си падам по подобни жестоки гнусотии.

— А не си ли падаш?

— Не. Тоци може, но не аз.

— Не говорим за Майкъл.

— Знаеш ли, ти и братовчед ти сте от един дол дренки. Не можете да не раздухате нещата далеч над размерите им. Добре, запиши си това в бележките. Мотивите за едно убийство са почти винаги много прости. Омраза, алчност, отмъщение. Някой си вижда някой друг да драска новата му кола на паркинга и побеснява, смачква му главата с щангата.

— Да не искаш да ми кажеш, че тези две деца са били заклани на парчета, защото са надраскали колата на неподходящ човек?

— Не се дръж толкова глупаво, ако обичаш. Това, което се опитвам да изтъкна, е, че при разследване на едно убийство трябва да се съсредоточиш върху мотивацията на това убийство, а не как е било извършено. Ето така се разследва убийство на човек. Веднъж затънеш ли във всевъзможно несъществени дреболии, завършваш с това, че гониш собствената си опашка.

— Може би ти си този, който пропуска същественото. Тридесетгодишният ти стаж като специален агент не те прави непременно експерт по всички престъпления — минали, настоящи и бъдещи. Считаю, че мислиш твърде ограничено по този въпрос. Светът е неразбираем и от ден на ден става все по-неразбираем. Трябва да признаеш, че това не е обикновен убиец. Това е извършено от убиваща машина.

Гибънз ухапа горната си устна и примижа срещу нея. Започваше да му пари в гърдите.

— Сигурна ли си, че не искаш да отидем на кино?

— Да, сигурна съм.

Хайде, може някъде да въртят „Челюсти“.

* * *

Като поглеждаше от пожарната стълба надолу към калдъръмената алея, Маширо виждаше тялото на своя дивен роднина — гигантски воин, положен за оплакване, благороден в смъртта си. Той сведе главата си в знак на преклонение и след това изкачи следващото желязно стъпало, пристъпвайки внимателно. Взираше се в светещите прозорци три етажа по-нагоре и мислеше за младия тигър,

който му съперничеше в „Тойота“, спомни си за паренето по ръба на дланта си, докато гледаше младежа проснат на пода в тоалетната на онзи бар. Помисли за обещанието към господаря му Нагаи и се зае с мисията си.

— Никога не съм предполагала, че имаш толкова ограничено въображение — каза тя и поклати глава. — Наистина съм разочарована от теб. Държиш на най-прозаичните вероятности. Може този убиец да е психопат. Психопат, който мисли, че е... — окото ѝ попадна на книгата върху масичката — римски центурион, да кажем. Никога няма да ти хрумне това, нали?

— Ти съвсем се подмокри. Убийците психопати са съвсем друга история.

— Не, не, изслушай ме за момент. Да вземем някакъв индивид, добре изучил историята на древния Рим, някой, който изпитва истинско удоволствие да носи къс меч и гръдна броня. Но ето че един ден откача и благодарение на задълбочените си познания за римските походи започва да вярва, че е центурион. Обаче особеното при центурионите е, че те са живели само за армията, били са родени, за да получават заповеди. Значи какво още му трябва на нашия убиец, за да завърши пълното си превъплъщение в истински центурион? Един Цезар, нали? Сега да предположим, че някой изверг се намесва в живота му — някой, който решава, че може да използва това нещастно обезумяло същество за собствените си тъмни цели и се включва в играта, като му казва, че той е неговият генерал. Помисли за това!

— Мисля си как да те навия. Сега можем ли да сменим темата? — Той се опита да я обгърне с ръка.

— Не. — Тя отблъсна ръката му. — Ти не ме слушаш и това ти е целият проклет проблем. Не обръщаш внимание на ничие мнение. Как изобщо можеш да разкриеш едно престъпление, ако не си способен да признаеш съществуването на различна действителност у някого? Преди сигурно си могъл, но сега — не. Приеми го, не можеш да се справиш — тя сграбчи чашата и отпи голяма глътка чай със затворени очи. Полагаше усилия да не се разплаче.

Стаята се изпълни с ужасна, притискаща корема тишина. Той се чувстваше съвсем като фъшкия. Връщането му на работа я е вбесило

много повече, отколкото предполагаше. Понякога наистина беше голямо лайно.

— Знам, че адски те е яд на мен — каза той накрая. — Съжалявам, май трябваше първо да поговорим за това.

Тя тръсна чашата на масичката и разплиска чая.

— Да кажеш „съжалявам“ не е гумичка за изтриване. Това не заличава всичко.

— Аз моля за извинение. Какво друго мога да...

— Не е достатъчно. Това не може да върне миналото. Все така постъпваш с мен. Непрекъснато ме изолираш. Никога не мислиш с понятието „ние“.

Той изпусна дълга въздишка.

— Ненавиждам тези разговори. Какво се очаква да направя сега? Да се разплача? Съжалявам, не плача. Искаш да кажа нещо, но аз не знам какво е то. Ако предполагаш, че връщането ми на работа така ще те изкара от равновесие...

— Проблемът не е в това, че се върна в Бюрото, а обстоятелството, че не ми каза какво си намислил да правиш.

— Е, какво, по дяволите, мислеше, че съм намислил да правя? След тридесет години във ФБР какво ми остава да направя? Да стана цветар?

Тя се изсмя през сълзи и поклати глава:

— Ще се промениш ли някога?

Той я прегърна през врата и я придърпа към себе си. Чувстваше се ужасно, като я гледаше да плаче до него.

— Слушай, не знам какво да ти кажа. Обичам те, но...

— Добре, млъквай. Това е всичко, което исках да чуя. Само ми обещавай нещо и ще бъда доволна.

— Какво?

— Да бъдеш по-внимателен отсега нататък. Повече никакви отчаяни рискове. Сърцето ми няма да издържи. Не си непобедим, никой не е. Забрави рисковете. Стой близо до Майкъл, когато стане опасно. Обещавай ми. Не искам да оставам сама.

Гибънз преглътна трудно:

— Добре... обещавам. Ще бъда по-внимателен.

Тя го прегърна силно и впи устни в неговите, потискайки плача си. Бръкна в ризата му и започна да гали космите по гърдите му. Той я

притисна и не искаше да я пуска. Ако го беше сторил, Лорейн щеше да види едно просълзено око. Тогава тя започна да разкопчава колана му.

Гибънз извъртя главата си, за да се отдели за момент:

— Хей, сигурна ли си, че не искаш да видиш някой филм?

Тя подсмръкна и се изсмя. Този път с истински смях.

— Легни и се отпусни, Гибънз.

Разкопча панталона му, бръкна вътре и го притисна плътно, докато стана още по-твърд, отколкото вече беше. Той разкопча блузата ѝ и започна да се бори с катарамата на предната страна на сутиена. Изгубила търпение, тя го разкопча и бързо го изхвърли в едно движение заедно с блузата.

Той милваше нежната ѝ гърд с тежката си грапава ръка, докато Лорейн изритваше, гърчейки се, своя панталон. Другата му ръка погали задника ѝ през слипа и повдигна ластика над окосмения триъгълник. Тя се усмихна през целувката и се опита да вкуси езика му. Нейният беше великолепен.

Неочаквано тя се отдръпна и изви глава назад.

— Току-що се сетих нещо.

— Какво трябва да направя сега?

— Не за теб, за убиеца.

— Ох, мамка му...

— Може да не е центурион. Може да е руски казак. Онези там са наистина луди със сабите — усмихна му се подличко тя.

— Стига вече, Бърнстайн.

— Трябва да обмисляш вероятностите. Иначе се скапваш.

Тя се засмя тихо, надвеси се и засмука ухото му, докато той галеше с върховете на пръстите си гънката между бедрото и слабините ѝ. Усмихна се и изръмжа ниско като разгонен мечок.

От външната страна на всекидневната, през прозореца, в тях се виждаше една масивна тъмна фигура. Маширо погледна през желязната решетка под краката си надолу към осветения от луната калдъръм и смръщи лице. Много е недостойно да нападаш човек, когато прави любов с една жена. Той се обърна и заслиза по пожарната стълба тихо, както и дойде, опитвайки се да не обръща внимание на сладострастните звуци, долитащи отгоре.

12.

Прашната миризма на наторена ливада и хербициди навяваше спомени — не съвсем приятни спомени. Когато беше юноша, Тоци работеше лятно време с един съсед градинар. Изгърбваше се да коси ливади шест дни седмично от седем до залез, буташе проклетите косачки напред-назад, нагоре по баири и надолу по дерета, по поляни, големи колкото игрища за бейзбол. Пръстите му тръняха от постоянните вибрации, оглушаваше от шума на мотора, изливаше кофи пот под пладнешкото слънце. Спомняше си колко мразеше тези огромни скъпи къщи в Шорт Хилз, Милбърн, Саут Ориндж, Уест Ориндж, Ливингстън. Рядко се виждаха хората, които ги обитават. Единственият признак на живот беше бръмченето на климатичните инсталации, което той винаги възприемаше като закачка. Ха-ха, на тебе ти пече, а на нас ни е добре. Оттогава му беше останало някакво несъзнателно предубеждение към богатите. Естествено, той разбираше, че ако тези богататаши не наемаха градинари, децата като него не биха имали работа през лятото. Все пак, когато буташ косачката напред-назад, напред-назад, напред-назад при тридесет и пет градуса и освен това е влажно, а знаеш, че в тези къщи с климатични инсталации има хора, понеже кадилакът е на алеята, ставаш склонен да си мислиш за плантации, полковници от Кентъки в бели костюми и каторжници с вериги.

Той надничаше през прозорците на оранжерията пред разсадника и наблюдаваше как един зелен самосвал се приближава на заден ход до товарната рампа. Още със спирането на камиона градинарят изскочи от кабината и започна да крещи на хората си да побързат с товаренето на торбите тор в камиона. Имаше вид на хитрец с плътен италиански акцент, като говореше с онзи тип оперетна експанзивност, която правеше всичко казано от него да изглежда преувеличено. Фриймън — собственикът на този разсадник — го гледаше скептично през изпъкналите стъкла на черните си рогови очила и местеше дебелата пура от едната страна на устата си в другата. Той попълни разписката

на градинаря върху тефтера, който висеше подпрян върху огромното му шкембе. Трябва да беше към метър и деветдесет и два и поне сто и тридесет килограма. Мършавият италианец бърбореше нещо на огромния човек, размахваше ръце, хващаше се за чатала и се смееше. Тоци не беше сигурен, но, изглежда, италианецът разказваше на Фриймън мръсен виц. Обаче Фриймън не се смееше. Той напомняше на Тоци за тъпоумния Циклоп от един стар филм за Язон и Аргонавтите, който беше гледал като малък във „Филм за милион долара“. Въобрази си, че градинарят нарочно отвлича вниманието на Фриймън, докато хората му приготвят остър кол и го забият в окото на гиганта.

После Тоци огледа по-внимателно двамата помощници на градинаря. Той се приближи до прозореца, за да вижда по-добре. И двамата бяха азиатци, най-вероятно корейци, което го изненада. Италианските имигранти обикновено наемаха други италианци или испано-американци. Тоци беше работил с един боливиец и няколко уругвайци по онова време, но никога не беше виждал азиатски помощници. Винаги си е мислил, че корейците са един твърде затворен клан, за да работят за някой друг. Вярно е, че вече като че ли бяха завладели щандовете за селскостопански продукти в района на Ню Йорк. Може би градинарството е едно логично разширение на растениевъдната им дейност.

Камионът потегли от рампата и Фриймън се дотътри обратно вътре.

— Съжالياвам, че ви накарах да чакате — изръмжа той.

— Няма проблем — каза Тоци, връщайки се към щанда.

— Това копеле е като трън в задника ми. Все много бърза. А и с хората си се отнася като с лайна. Не съм предполагал, че някога ще ми стане жал за тези с дръпнатите очи. — Той почеса четината върху ниско подстриганата си глава и изтъркаля пурата в другата страна на устата си, където липсваха няколко долни зъба. Пурата се намести разкошно в това пространство. — Значи казвате, че сте от ФБР. Истински агент от ФБР?

Тоци кимна и се усмихна търпеливо — и преди е виждал подобна реакция.

— Мамка му! Не съм предполагал, че някога ще срещна агент от ФБР. Та какво мога да направя за вас?

— Ами...

Лицето на Фриймън изведнъж погрозня. Увеличените от стъклата очи съвсем се изцъклиха под очилата му.

— Не разследвате мен, нали?

— Не, сър. Мисля, че споменах, преди да ни прекъснат, че вие не сте обект на това разследване.

— Жена ми ли е? — Пурата се изтърколи в устата му и после се върна на мястото си.

— Не, сър. И жена ви не е.

— Много лошо. Ще ми се някой да я разкара за десет-двайсет години. Направете ми услуга.

Тоци се усмихна съучастнически, но имаше чувството, че това не е майтап.

— Семейни проблеми?

— Мамка му, не. Бизнес проблем. Не трябваше никога да я пускам тука да си върти работата. Стайни растения и подобни лайна. — Той извади пурата и се изплю на пода. — Растенията са предназначени за навън, дявол да го вземе. И тия шибани дръвчета бонзай. Смешно е да прахосваш толкова време и грижи, за да отглеждаш такова малко дръвче. Не е естествено. Я огледайте наоколо! Такова хубаво мръсно местенце си имах тука. Сега прилича на някакъв бутик с тия богати кучки, дето влизат и излизат на тумби. Ако бабичката не правеше толкова много скапани мангизи с тия глупави дребосьци, щях да я изритам и нея, и проклетите ѝ плевели чак на майната им оттук.

— Аха — кимна Тоци. — Е, аз дойдох тук, понеже обявата ви в рекламните страници твърди, че произвеждате бонзай. Сигурно ще трябва да разговарям с жена ви.

Фриймън потри нос с гърба на показалеца си и се взря в него. Явно беше, че огромният мъж си променяше представата за агент на ФБР, след като разбра, че Тоци е дошъл тук заради проклетите дръвчета бонзай.

— Няма я тук днес. На някакъв конгрес е по бонзай в Ню Йорк.

Тоци отвори един хартиен плик и извади снимката на ножичките, които бяха намерени в убитото момиче. Той я постави на щанда.

— Какво можете да ми кажете за това?

— Какво искате да знаете? — Циклопът започваше да става войнствен.

— Този вид ножици се използва за кастрене на дръвчета бонзай, нали?

— Да.

— Продавате ли такива ножици?

Циклопът се намръщи над снимката, като че Тоци беше поставил там кучешко лайно.

— Да, продава такива неща.

— Тези са произведени в Япония. Виждате ли надписа на острието? Тези, които продавате, в Япония ли са произведени?

— По-добре да не са, дявол да ги вземе. Страшно са скъпи. Щяхме да се задръстим с тях. Поръчай евтините от Тайван, викам ѝ. Приятелките ѝ няма да разберат разликата. Викам ѝ, поръчай от тия японските и ще ти натикам главата в ярмомелката, мамка му. Поне веднъж ме послуша. — Пурата подскачаше нагоре-надолу в гнездото си.

Тоци кимна и се замисли колко ли е сериозен този за главата на жена му в ярмомелката. Нямахше да е за сефте. Не много отдавна някакъв тип край езерата в северните райони на щата Ню Йорк убил жена си с брадва и после я пуснал в мелачката, та да се отърве от тялото. Можело е и да успее, ако тазът ѝ не задръствал машината. Опитвал се упорито, но се повредили предавките. По време на процеса той я наричал по един и същ начин както за времето, когато била жива, така и за времето след това — „оная скапана путка“.

— Чували ли сте за някой наоколо, който продава японски? — попита Тоци.

— Не. Ама питайте жената, може да знае. Ще се върне утре.

— Добре, кажете ѝ, че ще се обадя. Благодаря за сътрудничеството.

Онзи измърмори нещо, което Тоци не можа да разбере. Когато Тоци се запъти към вратата, влезе една очевидно заможна стринка от предградията. Беше голяма скица. Червена къносана коса, нефритенозелени сенки, убийствени бледоморави нокти, яке с бяла козина. Тоци се обърна към циклопа зад щанда и се замисли дали е подготвил мелачката.

Когато излезе, Тоци забеляза бял мерцедес комби, паркиран до неговата кола. На задната седалка имаше трима души: бебе на около годинка в специално столче, малко момиченце на възраст като за детска градина и тъмнокоса жена. Тоци предположи, че това е гувернантката, понеже седеше на задната седалка с децата, с глава, наведена над пакет хартия за моделиране в скута ѝ. Докато отваряше вратата на колата си, той забеляза, че гувернантката прави животни от сгънати парчета хартия. Малкото момиченце пляскаше с ръце и пискаше весело. Бебето беше дълбоко заспало. Когато той завъртя ключа и запали мотора, гувернантката внезапно се стресна. Тя извърна глава и се взря в Тоци със страх и тревога, изписани на лицето. Тоци за миг се сети за жертвите от войните — Втората световна война, Виетнамската, забелязвайки за първи път, че тя е азиатка. Още една азиатка. Той се усмихна пресилено, за да успокои момичето, докато потегляше назад, и остави детската градина зад себе си, замислен дали срещата с трима азиатци последователно е само случайност. Може би беше нещо като да си купиш нов шевролет и изведнъж по пътищата започваш да срещаш само шевролети. Може да беше само някаква космическа ирония. Кой знае? Той включи на скорост и излезе от паркинга, без повече да мисли за това.

След като напусна разсадника на Фриймън, Тоци подкара към центъра да си вземе един сандвич. Единственото кафене в Милбърн беше от типа на тези по „Пето авеню“, където богати възрастни дами плащаха по шест долара за лъжичка извара, половин праскова от компот върху лист маруля и бишкота за мелба отстриани. Гледката на толкова много посивели коси и палта от нутрии го караше да настръхва, затова си взе риба тон върху ръжен хляб и отиде да яде на една от пейките, артистично разположени между грижливо поддържаните каменни лехи, които очертаваха отсечката от „Милбърн авеню“ с този тип магазини, където никога не би могъл да влезе.

Докато ядеше обяда си, започна да забелязва нещо много особено. Не беше необичайно да видиш млади жени да бутат бебешки колички в центъра на който и да е град, обаче от осемте, които той забеляза, докато изяде първата половина от сандвича си, пет бяха азиатки. Едната от тях буташе закрыта количка, та не успя да види бебето — можеше и да е нейно, макар да изглеждаше твърде млада и с много скромна външност, за да живее в градче като Милбърн, но

всички останали возеха бели деца. Всички изглеждаха съвсем млади, малко под или над двадесет години. На същата възраст като двете хлапета, които намериха смъртта си във фолксвагена. Приличаше на нещо повече от случайност.

Той изля остатъка от кафето си в бегониите, загъна отпадъците и се върна в кафенето. Докато крачеше към дъното, носът му беше ударен от лавина силни парфюми. Пое въздух през устата и отиде до телефонния автомат, където с радост видя, че има указател. В такова заведение трябва да има. Порови се из жълтите страници, като търсеше „Бавачки“, „Гувернантки“ и „Деца“. Под „Гледане на деца“ намери няколко дневни градини, една агенция по труда, наречена „Домашни услуги без ограничения“, която предлагаше момичета за къщна работа срещу квартира, готвачки, прислужници, шофьори, както и академия „Ийстлейк“ — училище за гувернантки, предлагащо „гувернантки, обучени според британските традиции, за родители с високи изисквания“. Училището беше в Мейпълууд — съседното градче. Тоци си погледна часовника и се ухили на себе си. Време е за посещение в академия „Ийстлейк“.

Тут-тут-туут.

Докато търсеше в джоба си дребни за паркинга, Тоци хвърли поглед над малката градинка до пощата към старата гара Ери Лакауана, откъдето потегляше влак. Мейпълууд вилидж, както го наричаха, наистина притежаваше нещо от атмосферата на английско село — старомодно, но без да дразни с това. Преди да наеме като временно решение потискащата стая в Уихоукен, където живее сега, мислеше да намери апартамент тук, но в крайна сметка реши, че не е място за него. Това изведнъж го подсети, че е по-добре да се обади на госпожа Карлсон и да отмени срещата тази вечер с хазяина, който „предпочита семейни наематели“. Ще ѝ се обади по-после и ще съчини някакво извинение. Много неприятно, понеже жилището на „Адамс стрийт“ му харесваше. Беше малко, но чисто.

Мейпълууд вилидж наистина е идеално място за гувернантско училище с „британски традиции“, мислеше си той, докато крачеше покрай читалнята „Крисчън сайънс“ и магазина за канцеларски материали към входа, обозначен с „49“. Това беше двуетажна сграда от жълти тухли с магазини на първия и канцеларии на втория етаж. Академия „Ийстлейк“ беше в стая 22. Тоци се изкачи и последва

стрелките, сочещи към стая 22, усмихвайки се носталгично при ненадейния спомен за нисичката и пълна мис Франсис от училището „Динг-Донг“. Може би точно такъв тип дами излизат от академията „Ийстлейк“. Възрастни, посивели, добродушни, но възискателни, непреклонни и справедливи. Мис Франсис, но с акцент.

Само че когато Тоци натисна звънеца на стая 22 и влезе вътре, това, което видя, отново беше нещо различно. Тя стоеше изправена до секретарското бюро и държеше телефонната слушалка на ухото си. Имаше крака — невероятни крака. Висока, с подплънки на раменете, приятни форми. В началото на тридесетте, тъмночервена коса, ориенталски тип очи. Смеещи се очи. Тя отметна косата си зад ухото и го погледна. Усмихна се сърдечно. Между зъбите ѝ имаше едва забележимо разстояние. За малко да се строполи мъртъв.

— ... да, госпожо Данциг, да, уверявам ви. Всичките ни гувернантки са отлично обучени да гледат деца. Нашите жени са завършили курсове по предучилищна психология и по първа помощ, както и по останалите традиционно изискващи се дисциплини... Ами, ще къпят децата, разбира се... Само ако спешно се налага... Не, мисля, че нашите гувернантки няма да мият пода и прозорците... Не... Не, страхувам се, че не... Много добре, съжалявам, че не успяхме да удовлетвори вашите изисквания, госпожо Данциг. Довиждане. — Тя затвори телефона и отново се усмихна на Тоци. — Здравейте, мога ли да ви помогна?

Съвсем приличаше на британка. Приветлива, но все пак скована горна устна — обяснимо, като се има предвид, че явно току-що беше изгубила клиент.

— Ами... интересувам се да наема... гувернантка.

— Е, дошли сте точно където трябва — тя отиде до него и протегна ръката си.

Сърцето на Тоци подскочи. Искаше му се да я сграбчи и целуне. Беше страхотна.

— Аз съм Роксан Ийстлейк — каза тя, ръкувайки се с него. — Притеснявам се, че секретарката ми точно сега е излязла да обядва. — Посочи назад към бюрото с очи. Бяха светлокафяви тъмnozлатни. — Моля, елате в кабинета ми, господин...

— А... Тоци, Майк Тоци.

— Оттук, господин Тоци — произнасяше „ц“ като „с“. И какво от това? Имаше чудесен задник. А това разстояние между зъбите... олеле!

Кабинетът ѝ беше целият в метал и кожа с цвят на бургундско вино. Повечето жени обзавеждат кабинетите си като пудрилни. Този беше от класа — без копринени цветя, но и без модерните високотехнологични боклуци от черен лак и хром. Харесваше го. Харесваше нея.

— Сега — започна тя и разпери пръсти върху бележника си — кажете ми какви са изискванията ви за гувернантка, господин Тоци.

— Ами — трудно му беше да не зяпа в нея — аз имам дъщеря...

— На възраст?

— А... две.

— Аха — кимна тя и се усмихна, окуражавайки го да продължи. Ох, това разстояние! Толкова е секси.

— Ами разбирате ли, госпожице Ийстлейк, аз пътувам доста. Бизнес. И...

— Съпругата ви работи ли?

— Не... тя почина.

— О... ужасно съжалявам, г-н Тоци.

— Не, не, няма нищо. Беше много отдавна.

Тя свъси вежди:

— Но току-що казахте, че дъщеря ви е само на две години.

Тоци кимна, докато се мъчеше да съчини отговор.

— На мен ми се струва, че беше много отдавна. Живеехме разделени... всъщност никога не съм я харесвал.

Госпожица Ийстлейк се усмихваше толерантно, все едно че изслушва душевноболен.

— Значи приемаме, че ви е необходима гувернантка за пълен работен ден, която да живее у вас?

— Да. В действителност мислех за някое от онези азиатски момичета, дете вече са навсякъде. Имам един съсед, който...

— Гувернантките, които представлявам аз, господин Тоци, са отлично обучени във всички тънкости на грижите за децата. Това са млади американски жени, обучавани в тази страна от бивши британски гувернантки. Те са последната дума в тази област, ако може да се каже така, най-добрите. Трябва обаче да ви уведомя, че в кадровия списък

нямат азиатки. Освен това трябва съвсем скромно да заявя, че в професионално отношение, доколкото ми е известно, тези японски момичета, по които всички са се побъркали, са далеч по-слаби от моя персонал.

— Е, почти навсякъде ги има.

Ноздрите ѝ се разшириха:

— Ако вашият съсед скочи от Емпайър Стейтс Билдинг, господин Тоци, бихте ли го последвали?

Тоци потисна усмивката си. Ако вие сте съседът, госпожице Ийстлейк.

— Значи казвате, че нямате никакви японски гувернантки.

— Наистина не. И, моля ви, не ги удостоявайте с названието гувернантки. Това, което са в действителност, е чистачки, гледащи същевременно и децата.

Тоци забеляза, че колкото повече се ядосва, толкова повече избледнява акцентът ѝ.

— Е, щом не представлявате тези японски момичета, тогава кой?

— Съжалявам, г-н Тоци, но проклета да съм, ако започна да работя като тяхна информационна служба. Току-що загубих много добра клиентка, понеже гувернантката, която осигурих, не желае да мие пода. Тази жена ми каза, че японката на етърва ѝ миела пода, та даже и прозорците. Чистенето на прозорците не е гледане на деца, господин Тоци. Да гледаш деца, значи да се грижиш за тях и точка. Доста бизнес ми пропадна заради тези японки. На по-ниска цена са, да си говорим честно. Ако искате да минете евтино за сметка на детето си, тогава наемете японка, но ако наистина сте загрижен за дъщеря си, както предполагам, вие ще изберете една добре подготвена гувернантка.

Речниковият ѝ избор като че ли свърши. Може би е прекарала в Америка доста време. Смесването на акцента с американската конструкция на фразата обаче беше много секси. Биваше си я.

— Госпожице Ийстлейк, трябва да ви обясня някои неща. Аз в действителност не търся гувернантка.

— Моля? — Очите ѝ се свиха в цепки. Още малко, и щеше да изпадне в пълна ярост.

Той извади легитимацията:

— Работя във Федералното бюро за разследване. Събирам информация по един случай.

Тя погледна свирепо към легитимацията, а после и към него:

— А какво, по дяволите, наистина търсите? Защо ме заблудихте?

Съжали, че ѝ каза истината. Видът ѝ говореше, че вече изобщо не ѝ допада.

— Вижте, това, че телефонът ми не звъни непрекъснато, не означава, че времето ми е изцяло на ваше разположение. Трябва да върша доста неща, за да държа този бизнес на повърхността, и не желая властите да се бъркат. Не са ми нужни такива усложнения. Аз наистина се грижа за децата. Интересувам се от нуждите им, особено на онези, зарязани от родителите им, които са толкова прекалено заети, че не могат да се притесняват и за тях. Сигурна съм, че не разбирате нищо от тази работа, но аз разбирам и мисля, че това е важно. Ето защо не мога да възприема наглостта ви да дойдете тук и да ми разправяте тази глупава история, да дрънкате за яп...

— Ау! — той вдигна ръце в знак, че се предава. — Съжалявам за историята, но тя ми беше нужна, за да разбера дали всичко ви е както трябва.

— О... и „както трябва“ ли е? — Сега беше много саркастична.

— Отлично.

— Чуйте, през цялото време, откакто сте дошли, ме зяпате като куче пържола. Не сте много хитър за агент на ФБР. Хванах ви да се взирате в пръстите ми в търсене на венчален пръстен. Нямам нужда от изгладнели за секс тайни агенти, които нахлуват в кабинета и ми досаждат.

Идеята внезапно изплува в главата му. Заговори, преди да се замисли и откаже от нея:

— Имате ли нещо против да ми направите една много голяма услуга? — каза той, прекъсвайки я, преди да започне отново.

Очите ѝ се разшириха в недоумение.

— Каква невъобразима наглост! — прошепна жлъчно. — Вие сте истински шедьовър, господин Тоци.

— Знаете ли, може да успее да ви помогна по отношение на тази японска конкуренция — каза той, без да му е ясно какво точно може да направи за нея. — Всичко това е свързано със случая, върху който

работя. Можем да поговорим за него сега, а после да излезем на вечеря. Моят вариант на извинение за натрапването. Как ви звучи?

Крайчетата на устните ѝ се бяха повдигнали. Заинтригува се. Тоци не бе на себе си.

— А какво стана с услугата? — попита тя, като го гледаше с навъсена усмивка. — За какво става въпрос?

— О, не е кой знае какво. Ще се заемем с това, когато тръгнем за вечеря.

Тя се облегна назад и скръсти ръце върху гърдите си. Огледа го внимателно, без изобщо да бърза, дарявайки го отново с навъсената си усмивка. После тя изведнъж се засмя широко и показа пак разстоянието между зъбите си.

— Изяснете се, господин Тоци. Може да ми стане интересно.

Тоци усети горещина по бузите си. Това разстояние беше много привлекателно.

13.

— Как мислите, госпожо Тоци? Всичко ли е така, както го е описал съпругът ви? — Светлината от тавана се отразяваше в големите ѝ очила и я правеше да изглежда още по-гротескна, отколкото беше.

— Наистина, госпожо Карлсон. Даже и по-добре. — Роксан отстъпи половин крачка назад, за да запази някаква лична дистанция, която тази подобна на квачка агентка по недвижими имоти непрекъснато се опитваше да завладее.

Тоци стоеше изправен на голия под и наблюдаваше как Роксан играе ролята на „госпожа Тоци“. Справяше се добре. По-добре, отколкото очакваше. Трябва някога да е била актриса. Надяваше се, че е също толкова убедителен като „съпруг“.

— Майкъл, скъпи, искам да ти покажа нещо в спалнята. — Тя протегна ръка към Тоци. — Имам една идея за леглото.

Той повдигна вежди, докато пристъпваше към нея. Какво легло? Аз нямам легло, по дяволите.

Роксан се усмихна на госпожа Карлсон:

— Нали ще ни извините за момент, госпожо Карлсон?

— Разбира се, разбира се.

Тя пое ръката на Тоци и го поведе към празната спалня.

— Гола водичка си като артист, Тоци — прошепна тя, когато бяха на достатъчно разстояние. — Нямахте да се захвана с тази история, ако знаех, че си такъв дръвник. Отпусни се.

Тоци сви рамене.

— Ама аз мислех, че се справям добре.

— Защо не се държиш все едно, че поне ме познаваш? — В ъгълчето на окото си той виждаше как госпожа Карлсон се разхожда в хола. Изведнъж усети ръката на Роксан да го гали по бузата. — Виж, сега се изчерви, Тоци. Един мъж не се изчервява, когато е със съпругата си.

Тоци се прокашля:

— Не мога да се спра. Искам да кажа, запознахме се едва този следобед.

— Слушай, знаем и двамата, че си ми мераклия, затова няма защо да се чувстваш объркан. Държиш се смешно и имаш големи шансове да изпуснеш този апартамент. Всеки идиот ще те разбере веднага. Господин Халбасян няма да се върже на театърчето ни.

Тоци свали ръката ѝ от бузата си и я задържа в своите:

— Защо не? Госпожа Карлсон вярва, че сме женени.

— Тя ще повярва, че сме Чарлз и Даяна, ако ѝ кажем. От това зависи комисионата ѝ.

Той обгърна с ръце кръста ѝ и се ухили:

— Окей, окей, права си. Ще бъда спокоен. Вече се вживявам, виждаш ли? — и я придърпа по-близо.

Тя отново пусна киселата си усмивка:

— Да, виждам.

Хвана го за ръката и го поведе към мястото, където мислеше, че трябва да се постави леглото — до стената между прозорците. Тоци възрази кротко, като каза каквото мислеше, че би казал съпруг, който знае, че в крайна сметка ще бъде оборен. Очакваше отговора ѝ, но тя беше потънала в размисъл, загледана към падащия мрак в задния двор. Гледката навън беше злокобна, а още дори не беше нощ.

— Може би Халбасян ще ти направи услуга, ако те отхвърли — каза тя, все още взирайки се през прозореца. — Всъщност защо, по дяволите, искаш да се настаниш тук? Не бих живяла на това място дори ако ми плащат осемстотин и петдесет на месец. Прилича на Бейрут, за бога.

Тоци погледна назад към госпожа Карлсон, която още се разхождаше насам-натам. Той прегърна Роксан през рамото за по-убедително. Тази игра на съпрузи наистина му харесваше.

— Защо говориш за Бейрут? Всички искат да живеят в Хобокен. Шик е и е рай за проклетите юпити^[1]. Има и история, не съм ти казвал. Франк Синатра е живял в тази сграда.

— А защо не е останал?

Погледна я в очите с нос, почти опрян в нейния:

— Знаеш как да риташ топки, госпожице Ийстлейк.

— Аха. Наричай ме Роксан, скъпи. — Тя целуна върха на пръста си и докосна носа му. — По-убедително е.

Толкова беше близко, че долавяше миризмата ѝ — нейната, а не на парфюма. Тя се усмихна много приятно. Беше невероятно възбуден.

— Господин Халбасян е тук — изтананика госпожа Карлсон откъм хола.

Роксан хвана Тоци за лакътя и го поведе да посрещнат евентуалния си хазяин. Толкова се беше подул, че бельото му го стягаше. Мъчеше се да върви направо, докато отиваха във всекидневната. Очакваше да види плешив, дебел като гризли мъж в полиестерен костюм и поло. Обаче онзи, който стоеше в хола с госпожа Карлсон, не изглеждаше достатъчно възрастен и да се обръсне.

Госпожа Карлсон разпери ръце като домакин на ловно изложение.

— Господин и госпожа Тоци, това е Джефри Халбасян.

Всички се ръкуваха и си размениха любезности. Тоци обаче го гледаше с враждебно подозрение. Достатъчно трудно беше да възприемеш сериозно Денис Страшилището в костюм, а какво остава да ти е хазяин. Имаше нещо изначално сбъркано в тази работа.

— Съжалявам, че закъснях — каза младежът. — Трескав ден на Стрийт. Голямо движение по Дау^[2] целия следобед.

— Ъmmm — кимна Тоци с ръмжене.

Роксан изцъккли очите си насреща му, като че ли пак беше сторил нещо нередно. Толкова ли очевидни бяха предубежденията му към хората на парите? Той пусна топла усмивка към хлапака за компенсация.

Роксан започна да пуска мехури:

— Няма нищо, господин Халбасян. Не чакахме дълго — забълва с британския си акцент. Сигурно смяташе, че младият Халбасян ще го налага като топъл, хляб, както повечето американци с претенции за богатство и влияние. Така му беше казала в колата по пътя насам. Всички считат, че това придава висока класа, напомня за „Театър на класиката“, твърдеше тя. По дяволите, ако това ще му помогне да получи проклетия апартамент, да налива по-гъстичко.

Тя се беше приближила с една крачка към страшилището:

— Трябва да ви кажа, господин Халбасян, че сме направо влюбени в този апартамент. Ремонтът е направен толкова сполучливо. Мисля, че жилището е направо супер.

Лицето на Халбасян светна като на Мъничкия Тим в утрото на Коледа. Налапа куката, малкото му шаранче. Тоци беше очарован.

Младият Халбасян стисна длани зад гърба си и изпъчи гърди:

— Много се радвам, че го харесвате, госпожо Тоци. Доста труд отиде за подновяването на тази сграда. Склопен съм обаче да мисля, че един ремонт не е пълен, докато не бъдат подбрани и обитателите. Аз страшно разбирам от приятна среда. Считаю, че това е много, много важно. Ние търсим хора, способни да се влеят в приятната среда, към която се стреми новият Хобокен.

Малкото лайно свалеше ли я или какво? Луд ли беше? По дяволите! Цял проблем е, че децата се захващат с неща, присъщи на възрастните. Те не разбират от намеци като мускулите на челюстите, които сега Тоци усещаше как са изпъкнали на лицето му. Ето така си пострадват дечицата.

— Кажете, господин Халбасян — намеси се Тоци, — да не би под приятна среда да искате да кажете, че давате жилища само на бели, издигащи се в кариерата хора? Или всъщност се опитвате да смесвате наемателите си — черни, бели, испаноезични, индианци, богати, бедни — за създаване на по-бохемска среда?

— Мисля, че не ви разбираю, г-н Тоци.

— Ами не са много хората, които могат да си позволят подобен наем. Струва ми се, че вашата „приятна среда“ ще трябва да е съвсем юпи, за да можете да получите тези... подобни наеми.

Напрегнатата тишина показваше, че всички са разбрали накъде бие Тоци. Халбасян погледна Роксан и госпожа Карлсон, после зяпна Тоци. Изглеждаше много сърдит. Като хлапе, злепоставено пред учителката, в която тайно е влюбено. „Е, какво искаш от мен? — мислеше Тоци. — Не съм ти казал, че не си дорасъл да изнудваш с наеми и да бъдеш расист.“

Виждайки, че комисионата се изпарява пред очите ѝ, госпожа Карлсон реши да наруши тишината:

— Разбираю вашите съмнения, господин Тоци, и ви уверявам, че нито господи Халбасян, нито нашата фирма биха допуснали дискриминация в каквато и да е степен. Това е незаконно, а ние спазваме законите. Що се отнася до исканите наеми — всички наеми в Хобокен се контролират от Градското бюро по наемните отношения. Имате възможност да отидете в съвета да проверите нещата и, сигурна

съм, ще се уверите, че господин Халбасян е оценил този апартамент съгласно указанията на бюрото.

— Ъхъ — кимна Тоци, като гледаше надолу към младия Халбасян, нарочно подчертавайки разликата във височините им. Роксан пак го зяпаше с изцъклени очи. Вече не му пукаше за апартамента. Страхотно се забавляваше да го блъска по топките.

— Няма нищо лично, господин Халбасян, но като служител във федералните служби по приложение на законите аз съм длъжен да попитам за тези неща. Разбирате ли, зле ще ми се отрази, ако наема жилище при всякакви други условия, различни от законните. Сигурен съм, че ще разберете това. — Той погледна покровителствено надолу към Халбасян.

— О, няма нищо. Напълно разбирам вашето положение. — Хлапакът вреше. От лицето му личеше, че вече мрази Тоци и в червата.

Изведнъж Тоци размисли. Какво, по дяволите, прави? Той желае този апартамент, за бога! Нуждае се от този апартамент. Не може да покани жена като Роксан в онази лайнена стая, която беше наел сега. Може Айвърс да беше прав — вероятно наистина има проблеми с отношението си към важните неща. Обаче може би не е съвсем късно да поправи грешката. Пусна най-топлата усмивка, която можа да докара, и започна да хвали подобренията. Роксан пое ролята си и заприглася, но Халбасян не изглеждаше щастлив. Имаше вид на дете, което ей сега ще си вдигне топката и ще си отиде вкъщи.

Госпожа Карлсон се намеси в отчаян опит да спаси положението:

— Госпожа Тоци работи във Вашингтон. Търговски представител ли казахте?

— Да, представлявам няколко британски концерна. — Остави го без подробности. Нека въображението на младия Халбасян да си попълва недоизреченото. Много хитро.

Госпожа Карлсон се лепна за Халбасян като квачка, държейки го плътно под крилото си далеч от Тоци.

— Те държат апартамент във Вашингтон. Госпожа Тоци стои повечето време там, а работата на господин Тоци често го отвежда в столицата.

— Колко време ще прекарвате в действителност тук? — Халбасян отпрати въпроса си към Тоци. Малкият пикльо не можеше добре да прикрива чувствата си.

Тоци отвори уста да отговори, но Роксан го прекъсна, преди да е успял да направи още поразии:

— Ами освен че съм основно в окръг Колумбия, аз пътувам доста, както и съпругът ми, когато го изпратят. Трудно е да се каже колко време ще прекарваме тук в Хобокен. — Тя погледна към Тоци, умолявайки го с очи да не проваля всичко. — Може би две седмици в месеца?

Тоци сви рамене:

— Понякога повече, понякога по-малко. Зависи от работата.

Младият Халбасян кимна и погледна Тоци накриво. Или се опитваше да съчини как да се отърве от него и да вземе само нея, или се чудеше как тарикатски да пусне апартамента за седмиците, през които няма да са там, алчното му лайно.

— Апартаментът наистина е супер — избълва изведнъж Роксан към Тоци. — Видях няколко чудесни отпечатъка на Лора Ашли, които много ще си подхождат с персийския килим. А не мислиш ли, че онзи бюфет от рендосани чамови дъски, който видяхме в Дилингъмз, е идеален за столовата? Ей там?

Халбасян помръдна острия си миши нос и повдигна вежди. Миришеше му на прекрасно английско сирене „Чедар“. Пак се канеше да лапне стръвта. Тоци покри устата си с пръсти и се ухили.

— И портретът на дядо над камината? С кожените кресла от двете страни. — Тя се обърна към Халбасян и започна да бълва направо към него: — Ще трябва да дойдете на чай, когато се настаним. Истински английски чай край камината. Аз правя най-вкусните кифлички, господин Халбасян.

Мръсният малък мишок отпусна лицето си. Той се мислеше за Алистър Кук^[3], а огънят бумтеше зад гърба му. Кифличките го направиха. Тя беше права. Съвсем е откачен по дивотиите с британски произход.

Той погледна бързо Тоци и после спря очите си върху нея. Физиономията му лъщеше като на някой току-що поел страхотна доза наркотик.

— Какво мога да кажа, госпожо Тоци? Вие сте чудесни. Ще се погрижа да изпратят формулярите в кабинета на госпожа Карлсон в понеделник.

— Супер!

— Чудесно! — каза госпожа Карлсон с нескрито облекчение.

— Сигурен съм, че ще ви хареса тук — каза Халбасян. Той подаде ръка на Роксан, а после с нежелание я предложи на Тоци.

Тоци се усмихна и стисна ръката му:

— Само едно нещо, господин Халбасян. Онзи боклук в задния двор — кога ще бъде почистен? — Не пускаше ръката на Халбасян. Не можеше да преодолее изкушението.

— Скоро.

— Колко скоро?

— Съвсем скоро.

— Надявам се.

Накрая Тоци пусна ръката му. Халбасян не си позволи да трепне пред тях, но ръката му изглеждаше доста зачервена.

Сега свиреха „Тарантела“, което беше истинска благословия, понеже нямаше текст. Когато пееше, мършавият китарист завършваше фразите си с провиване около нотата, преди да се задържи на нея, нещо като изкривен запис на Дийн Мартин^[4]. Китарата му също не беше съвсем настроена и не обръщаше абсолютно никакво внимание на ритъм синтезатора, който почукваше бърз такт на самба. Партньорът му акордеонистът изглеждаше досущ като Дом де Луис. Беше по-добрият музикант, но свиреше адски силно. Братовчедът на Тоци — Сал — вземаше уроци по акордеон, когато бяха малки. Щом Сал стана на дванадесет години, му купиха усилвател. Испанска жена, обичам те колкото целия квартал. Акордеоните с усилватели трябва да бъдат включени в Женевската конвенция.

На отсрещната страна на масата Роксан извади месото от една мида и изхвърли черупката в празната чиния помежду им.

— Халбасян ще промени решението си. Не те харесва.

Тоци погледна към окачените на стената пластмасови гроздове и бутилки кианти. Бутилките опасно вибрираха благодарение на акордеона.

— Да, знам, че Халбасян ме мрази, но обича теб. — Той взе още една мида от голямата купа. Страшно му се искаше да топне парченце хляб в соса, но се страхуваше, че ще го помисли за свиня. — Още щом чу акцента ти, бях сигурен, че ще влезем.

— Само по тази причина ли ме помоли да го направя? Защото съм британка?

— Не. Не съм толкова пресметлив.

— Да, обзалагам се.

— Само че ти не си изцяло британка.

Тя спря да дъвче и заби поглед в него:

— Ама ти си истински копой. Как разбра?

— Акцентът ти не е еднакво силен през цялото време. Когато си невнимателна, се отпуска. Подборът на думите ти също те издава. Например обикновено казваш, че нещата са „страхотни“, но в разговора с Могъщия Мишок всичко беше „супер“. — Тоци се пресегна за парченце хляб и пак си помисли да го натопи, но го остави на ръба на чинията си.

— Е, щом съм се хванала на хорото, предполагам, че ще трябва и да попея. — Преди да продължи, тя отвори още една мида, сдъвка я и я глътна. — Родена съм в Америка — тук в Джърси и по-точно в Трентън. Баща ми е британец. Тогава работеше в една научна лаборатория в Принстън.

— А къде си придобила акцента?

— Преселихме се в Англия, когато бях четиригодишна. Беше му омръзнало това, което правеше тук, и реши да се върне у дома и да преподава. Живяхме в Лондон, докато станах на дванадесет.

— И после?

— Колкото и да е странно, върнахме се пак в Принстън. Татко получи пожизнена стипендия от Фондацията за водещи учени.

— Не е ли това моментът, когато хората започват да получават пари само за да седят и да мислят?

— Може и така да се каже — усмихна се тя, отчупи хапка хляб и я натопи в соса. Тоци се засмя. Тя беше чудесна.

Той натопи своето парче хляб, като внимаваше да не окапе ризата си със сос.

— Сега, щом като играя ролята на Шерлок Холмс — той избърса устата си със салфетката, — бих казал, че майка ти не е англичанка. Прекалено хубава си за стопроцентова британка.

— Небеса! — каза тя със силна ирония. — Искаш да кажеш, че циганската ми кръв толкова бие на очи?

— Циганска?

— Руска циганка. От Украйна.

Тоци сдъвка още едно парче хляб и кимна. Циганска кръв... Чувстваше се малко виновен за това, което мислеше, но не можа да устои.

Дуетът изведнъж стана много шумен, завършвайки „Гарантелата“ с драматично кресчендо, като акордеонът караше приборите да дрънчат. Киантите се тресяха. Тоци се чувстваше като на италианска сватба.

— Какво е това — италианска сватба? — попита тя през шума.

Тоци сви рамене. Тя наистина беше страхотна.

— Сега ще направим почивка — каза китаристът с уста, долепена до микрофона, — но след малко ще продължим с цяла подборка, посветена на господин Синатра. Добре ли е?

Няколко души аплодираха. Един възрастен тип, седнал зад златиста планина от пържени калмари, зачука с ножа си по чашата с вода.

— Изгарям от нетърпение — каза тя, извъртайки очи към тавана.

Много зле. Всъщност Тоци харесваше Синатра, но тези двамата можеха да променят вкуса му.

— Извинявай за програмата. Идвам тук заради кухнята.

Тя отпи от виното.

— Не е нужно да се извиняваш, знам как е. Колкото по-лепкав е един ресторант, толкова по-добра е храната. Знам няколко заведения в Трентън съвсем като това.

Възжилавият сервитьор дойде да вдигне чиниите и да остави салатите. Изглежда, беше роднина на акордеониста.

— Всичко в ред ли е? — попита той.

— Прекрасно — кимна Тоци.

— Някакви желания към оркестъра? Искам да кажа — след подборката на Синатра.

— Знаят ли „Когато луната блесне в очите ти като голяма пица“? — запита Роксан.

— Ама разбира се. — Келнерът се ухили като булдог. Явно също мислеше, че тя е страхотна. Вдигна купата с мидените черупки и се оттегли.

— Е, тази трябва да я изкарат добре — каза тя с конспиративен блясък в очите.

Тоци отпи от виното и си спомни истинското име на песента — „Това е любов“. Реши да не търси намеци и символи, поне засега.

— И така, Роксан, след като беше толкова добра да ми бъдещ съпруга по време на срещата, иска ми се да ти върна услугата, като ти помогна по твоя проблем с японските гувернантки, ако мога.

Тя въздъхна дълбоко и подпря бузата си с длан:

— Не знам какво да правя. Както вървят нещата, няма да издържа и три месеца.

— Разкажи ми.

— Няма кой знае какво за казване. Подбиват ми цената. Не знам точно колко взимат японките, но трябва да е по-малко от нас, понеже ни откраднаха целия бизнес.

— Откъде се вземат?

Тя сви рамене:

— Бих искала да знам. В тази страна има само шепа училища за гувернантки и аз съм представител на всичките.

— Искаш да кажеш, че академия „Ийстлейк“ всъщност не обучава гувернантки. Ти си търговски агент на тези училища.

— Точно така. Да наричам бизнеса си академия е малко изхвърляне, но подобен етикет ти е нужен, за да привлечаш клиенти. Хора като господин Халбасян се впечатляват от нещо, наречено академия „Ийстлейк“. — Тя превключи на британски акцент, докато казваше това, после се засмя, но пресилено. — Моето предположение е, че всичките тези японски момичета са незаконни имигранти.

— Възможно е. Обаче самостоятелно ли работят, печелейки от добрия бизнес, или зад тях стои някаква организация?

— А, не, имат агенция... ако може така да се каже. Една от по-приказливите ми клиентки не издържа и ми разказа всичко за тях, когато се обади да откаже гувернантката, която ѝ бях намерила. Бръщолевеше как някаква госпожа д'Урсо от Шорт Хилз я е снабдила с чудесно малко японско момиче, което вършело абсолютно всичко — без да задоволява нещастния ѝ съпруг, предполагам. Доколкото разбрах, тази госпожа д'Урсо върти истинска нелегална търговия направо от дома си — никакви обяви, никакви реклами по жълтите страници, всичко става с устна уговорка. Обзалагам се, че и данъци не плаща. Очевидно тя е въвела цялата тази японска мода и както чувам, безпогрешно убеждава сополивите новозабогатели дами, че просто

трябва да наемат някое от момичетата ѝ. Същите дами, които ми бяха и хлябът, и маслото, а газии година ги изпускам на рояци.

Тоци набоде на вилицата си салата аругула и се замисли дали да ѝ каже, но после реши, че е по-добре да си мълчи. Може и да греши, но ако подозрението му се окажеше вярно, то конкуренцията ѝ е много по-силна, отколкото е предполагала. Той знаеше един д'Урсо, живеещ в Шорт Хилз — Джон д'Урсо, най-агресивният капо от фамилията на Антонели. Ако тази госпожа д'Урсо е съпруга на Джон д'Урсо, то защо, по дяволите, от всичко на света се е захванала точно с агенция за гувернантки? Питаше се дали всичките ѝ гувернантки са японки. Чудеше се дали убитото момиче от „Бръмбарът на смъртта“ беше от нейните. Имаше много неща за чудене.

— От мълчанието ти заключавам, че проблемът ми е доста безнадежден.

Той поклати глава:

— Не... не непременно. Можеш ли да ми намериш адреса на тази госпожа д'Урсо? Мога да го пусна на отдела по имиграция и натурализация. Може да се заинтересуват и да проверят тези момичета имат ли зелени карти.

— Сигурна съм, че ще ти го намеря. Ще разприказвам тази бивша клиентка. Устата ѝ няма затваряне. — Роксан вече изглеждаше по-весела. Тоци се чувстваше леко главозамаян. Наистина искаше да ѝ помогне.

Той нагълта още малко аругула и ѝ се усмихна окуражаващо, обаче нямаше намерение да уведомява Отдела по имиграция и натурализация. Те обичат да си провеждат мръсничките рейдове, които може да са добри за тях, но не и за него. Разследваше двойно убийство, а те най-вероятно ще оцвъкат работата. Могат да получат своето и по-късно.

Дуетът вече се върна при инструментите си. Тоци се надяваше, че китаристът ще настрои китарата си, но, изглежда, онзи нямаше подобни намерения. Само нагласи ремъка на рамото и се изхили в микрофона, докато партньорът му включи ритъм синтезатора и подбираше такта.

Изведнъж акордеонът обрули залата като торнадо с интродукцията на „Странници в нощта“. Киантите задрънчаха. Мършавият китарист започна да пее. Тоци я погледна в очите, тя се

взря в неговите. Очите ѝ бяха като разтопен шоколад, устните — разделени и влажни. Пръстите им се преплетоха над масата. Тогава и двамата започнаха да се смеят неудържимо. Голям майтап беше. Харесваше му. Тя беше чудесна.

— Мога ли да те попитам нещо, Роксан?

— Попитай ме нещо. — Имаше лукав и лекомислен вид.

— Дали ще ти е интересно да дойдеш в апартамента, след като се нанеса — за някой съвет по подреждането.

Тя го погледна над ръба на чашата си:

— Да поработя върху „средата“? — Наистина имаше смеещи се очи.

— Не, сериозно. Просто искам да чуя женско мнение какво да направя с жилището. — Той също не можеше да удържи лицето си невъзмутимо.

— Не сме ли малко нагли?

И похотливи освен това.

Акордеонът се издуваше до пръсване. Бутилките звънтяха. Тя беше страхотна. Тоци се чувстваше великолепно.

[1] Юпи — категория млади, бързо напредващи и забогатяващи чиновници от финансовата сфера. — Б.пр. ↑

[2] Дау Джоунс — индекс за средната цена на акциите на тридесет от най-значимите компании на Нюйоркската фондова борса. Публикува се всекидневно от службата за финансови известия „Дау Джоунс“. — Б.пр. ↑

[3] Алистър (Албърт) Кук (р. 1908 г.) — американски журналист, роден в Манчестър — Англия, занимавал се с филмова критика, коментари за „Таймс“, „Дейли Херълд“, „Гардиън“ и Би Би Си. — Б.пр. ↑

[4] Дийн Мартин — известен американски естраден певец от 60-те години. — Б.пр. ↑

14.

Тоци се чувстваше като глупак. Болеше го и се чувстваше като глупак. Ръцете му бяха ожулени, гърбът — натъртен, не можеше да се съсредоточи върху хватките, които Нийл Чейни показваше, а това го караше да се чувства още по-глупаво винаги щом застанеше за упражнение с някой от групата. Нямаше полза, че Нийл назоваваше всяка техника с японското ѝ име — това само дообъркваше Тоци. Не помагаха и постоянните корекции от страна на останалите в групата. Знаеше, че го правят за добро, но нямаше настроение да слуша, че стои неправилно, че седял неправилно, ставал неправилно, падал неправилно, атакувал неправилно, та даже и удрял неправилно. В толкова юмручни схватки бе участвал през живота си, че трудно можеше да се изчислят, а сега някакво осемнадесетгодишно момиченце ще му разправя, че не удрял правилно! От гледна точка на логиката знаеше, че е права, че в айкидо нещата се правят по определен начин, че е новак и просто трябва да се учи. Обаче точно сега не му беше много до логика и всичко го вкисваше.

Щеше му се Господ да му беше дал поне част от търпението на Гибънз. Гибънз знаеше как да подхване едно разследване, да остави фактите да назреят, да се връща към дадено обстоятелство пак и пак, докато разбере какво се крие зад него. Тоци беше като дете. Очакваше незабавен резултат. Намираш някаква улика, тръгваш по нея, откриваш решаващото доказателство и щрак — разгадаваш случая, просто ей така. Логически погледнато, знаеше, че в действителността не се получава така, обаче логиката никога не е била от силните му аргументи. Предпочиташе да се появи изневиделица, да създаде объркване, да предизвика развитие на събитията. Поне така обичаше да мисли за себе си.

Нийл-сенсей, както всички го наричаха, щом стъпеха на тепиха, демонстрираше някаква техника с един от черните пояси — кокалест младеж с бледо лице. Черният пояс се опитваше да нанесе доста жестоки удари в коремната област на Нийл-сенсей. Нийл-сенсей

отстъпваше встрани, хващаше леко китката на бабанката, покриваше с длан неговата, насочваше пръстите му надолу и го принуждаваше да се просне по гръб. Лесна работа.

Ха! Тоци вече имаше опит. В айкидо нещата никога не са толкова прости. Не само трябва да изпълняваш движенията точно, включително и с краката, но и да не забравяш четирите основни принципа на айкидо, докато го упражняваш. В случай че забравиш, надпис на стената ти напомняше: „Съсредоточи се в едната точка, отпусни се напълно, дръж центъра на тежестта си ниско, излъчвай «ки».“ Тоци беше научил тази вечер, че едната точка се намира някъде под пъпа и съзнанието за нея би трябвало да те прави силен и уравновесен и да помага на прилива на енергия. Да държиш ниско центъра на тежестта си му говореше смътно нещо за равновесието в смисъл, че е по-добре долната част на тялото ти да е по-тежка от горната. Пълното отпускане беше хубава идея, само че на Тоци му беше трудно да се отпусне, като знаеше, че някой се кани да го фрасне в корема. (Нийл-сенсей все му повтаряше, че напрежението му произлиза от обстоятелството, че не се съсредоточава в едната точка, което той мислеше, че прави — донякъде. Беше като омагьосан кръг.) А що се отнася до „ки“ — ами най-доброто обяснение досега получи от някакъв надраснал възрастна си ученик от последните курсове на Техническия колеж „Стивънз“, който му каза, че това е „нещо кат да излъчваш такъв дух, такова чувство, такава атмосфера, кат чи се едно почти си замаян“.

Точно така. Открехна ме, приятелче.

Как, по дяволите, с всичко това в главата можеш да изпълняваш правилно движенията при изучаване на скапаната хватка? И как можеш да научиш нещо, като през цялото време стоиш на колене в „сейдза“? Всеки от групата можеше да седи така безкрайно и даже да изглежда, че му е удобно. А той постоянно трябваше да измества теглото си, за да направи болката поносима, като се насилваше да не мисли за спазмите, които знаеше, че всеки момент ще обхванат бедрата и глезените му. По дяволите.

Беше се надявал, че този курс ще му помогне да освободи част от напрежението, не да прибави към него. Болката в краката и чувството за безнадеждна неспособност не бяха това, от което се нуждае точно сега, след като бе прекарал целия ден в двора на д'Урсо, окопавайки

шибаните му безкрайни лехи с цветя, събирайки всяко току-що окапало листо изпод проклетите храсти. Роксан беше виновна. Беше действала прекалено бързо и му намери адреса на д'Урсо още рано тази сутрин. Надяваше се да прекара деня с нея, може би да отидат с колата някъде, обаче дългът го призова. Мамка му. Наистина искаше да я види. Вместо това Тоци тръгна направо към д'Урсо и пристигна точно навреме, за да види как камиончето на градинаря потегля от алеята през големия псевдофренски замък на д'Урсо. Името на градинаря беше написано на вратата на камионетката: „НИК ПАРИЗИ, ДЕКОРАТИВНО ГРАДИНАРСТВО“. Това му даде идеята. Така и така беше облечен доста небрежно с джинси, тениска и джинсово яке, та отскочи до разсадника на Фриймън в Милбърн, взе тризъбо гребло и една права лопата, после се върна в Шортхилз и паркира в пресечката зад дома на д'Урсо. Извади инструментите от багажника и се върна при къщата.

Влезе направо в задния двор, който бе заобиколен от висока два метра и половина черна ограда от железни прътове. Чувстваше се като в клетката на лъва в някой цирк. На поляната зад басейна с форма на бъбрек имаше дървена люлка и вградена в клоните на едно дърво къщичка. Люлката малко го поуспокои. Тарикатчетата вероятно не стрелят, когато децата им са наоколо. Предполагаше все пак, че да се прави на един от помощниците на градинаря е доста безопасно. Стига само да не се върне Ник.

Започна да работи по лехите — изтръгваше плевели, разкопаваше пръстта и я разрохкваше с греблото, после оформяше хубав прав ръб по цялата дължина с лопатата. Постоянно поглеждаше назад към къщата с надеждата да види нещо подозрително — като групички японски момичета, шураци се вътре, — нещо, което да тръсне на Айвърс, та той да нареди електронно подслушване. Добрият стар Айвърс и проклетите му всекидневни рапорти. Тоци щеше да е щастлив, ако още в понеделник сутринта успее да му представи истински доклад, нещо, което да си струва, нещо, което би могъл да тикне в задника на Айвърс. Тоци се хилеше гадничко на себе си, когато стъклената врата към вътрешния двор рязко се плъзна и от нея излезе младеж с пурпурен пуловер и шалварести надиплени панталони на сиви карета.

— Хей, какво правиш там? — Той държеше главата си клюмнала на една страна, за да не влезе в очите му онова педалско кичурче коса, предположи Тоци. Определено бе застанал като тарикатче, макар че нямаше вид. Несъмнено един от тайфата на д'Урсо.

— Попитях какво правиш! — Той наблягаше на всяка сричка. Явно реши, че Тоци е имигрант.

— Оправям лехите — отвърна Тоци.

— Градинарят, как му беше името, си тръгна преди малко. Ти какво правиш тук?

— Ник ме остави тук да обработя лехите. Време им е. Погледнете това. — Тоци посочи към лехите. — Тези корени имат нужда да дишат. Почвата трябва да се разкопава, за да влиза въздух.

Беше прав — лехите не бяха пипнати цял сезон. Ник бе калпав градинар. Постепенно хлапето закима в съгласие.

— Дълго ли ще бъдеш тук?

— Колкото трябва — сви рамене Тоци. — Бая работа има тук. Погледнете бучиниша, вижте как е напълзял. Трябва да се окастри, а това е голяма работа. Няма да свърша всичко това днес, няма да успея — реши да си остави пътечка в случай, че се наложи да дойде пак.

— Да, градината наистина изглежда доста зле. — Хлапакът кимна и вдигна ръкавите на пурпурния си пуловер. — Ще свършиш добра работа, нали?

— О, да, разбира се. Само това знам да правя. — Тоци продължи да се усмихва, докато хлапакът се прибра вътре.

Сега трябваше да работи, дявол да го вземе. Винаги е мразел да окопава лехи. За него това беше по-лошо и от косенето на трева в августовската жега. След онова лято, в което работи за един градинар — между последната година в гимназията и първи курс на колежа, — се закле вече никога да не върши такава работа. Кой можеше да предположи, че след осемнадесет години пак ще окопава лехи? Има една приказка — никога не казвай „никога“.

Той работи там от десет и половина почти до три и през това време не успя да види абсолютно нищо. Никой не влезе и не излезе освен хлапака, който около обяд изчезна с мерцедеса на д'Урсо. Никакъв поток от нелегални имигранти, никакви хихикащи гейши, никаква следа от Джон д'Урсо или съпругата му. Само едно малко момиченце, което го позяпа известно време иззад плъзгащата се

стъклена врата на терасата, и бегло зърване на японката, когато го дръпна от прозореца. От краткия поглед, който успя да ѝ хвърли, тази жена му се стори малко по-възрастна от убитото момиче — навярно някъде втората половина на двадесетте. Освен това изглеждаше доста добре. Тоци все си мислеше, че гувернантките са посредствени на вид. Разбира се, очакваше да види някоя стара чанта да управлява и академия „Ийстлейк“, а Роксан се оказа нещо друго. Нещо съвсем друго. Докато работеше, непрекъснато се надяваше, че японката ще излезе с детето, за да я заговори, но това не стана. Мислеше си, че ако успее да влезе вътре, може би ще я хване натясно. Когато младежът излезе, той позвъни на вратата и помоли да ползува тоалетната. Прислужницата, която отвори, беше испано-американка и го отведе при клозета в сутерена. Остана да го чака до вратата, за да го придружи веднага обратно до изхода. Майка му стара. Мъчеше се да съчини някакъв друг план да се добере до детегледачката, но в крайна сметка всичко, което успя да направи, бе да работи и да наблюдава, и да чака нещо да се случи от само себе си. С напредването на деня стана ясно, че ще трябва да дойде пак в понеделник и да работи по този бучиниш. Мамка му! В три без петнадесет си вдигна инструментите и се запъти към колата.

Докато караше към стаята, която бе наел в Уихоукен, Тоци непрекъснато мислеше за японката в къщата на д'Урсо. Защо един човек от мафията ще разрешава на жена си да се хваща в бизнес с гувернантки? И защо японки? Дали само за да ѝ намери някаква работа, та да му се махне от главата? Възможно е, но дори и да се приеме, че този бизнес е законен, защо ще ѝ разрешава да развива тази дейност вкъщи? Тези типове никога не са обичали да привличат вниманието върху себе си, а домовете им са техните крепости — буквално. Не му ли е хрумвало, че домашен бизнес като този може да предизвика любопитството на Имигрантската регистрационна служба или на отдела по имиграция към ФБР? И защо само японски момичета? Няма логика. В петък Гибънз му бе казал за дихателния маркуч, който намерил в хондата. Ако д'Урсо вкарва нелегално японски работници в страната, то защо му са всичките тези усложнения? Долу на мексиканската граница можеш да намериш с камиони нелегални чужденци от Централна Америка. При това сами влизат в страната, а това трябва да е по-евтино, отколкото да ги

превозваш един по един от Япония. И въпреки това Роксан мисли, че съпругата на д'Урсо ѝ подбива цената. Каква възможност за печалба биха могли да имат от тези японски гувернантки? Д'Урсо никога не би се захванал с каквато и да е операция, която няма да му донесе едричък пай. Просто нямаше логика.

Продължаваше да мисли за гувернантката на д'Урсо, като се мъчеше да си спомни лицето ѝ. В изражението ѝ имаше нещо различно, по-уморено от живота, отколкото у онези азиатски детегледачки, които бе видял из Милбърн. Нищо от онази весела невинност като в „Чайната на августовската луна“. Видът ѝ говореше, че знае много повече, отколкото би казала.

Тоци излезе от локалния път и изви по серпантината към Главен път 3-Изток, поклащайки глава на себе си. Пак започваше старата история. Беше я зърнал само за двадесет секунди. Правеше цялостно описание на характер, основаващо се на двадесетсекунден поглед от десет метра разстояние през дебелото стъкло на вратата? Доста несериозно. Отново съчиняваше истории, изкривявайки действителността, за да я изкара такава, каквато той я иска да бъде. Така си навлече неприятностите преди. За този род дивотии Гибънз постоянно го предупреждаваше. Е, сигурно Гибънз е прав.

Докато караше по магистралата, той се замисли за двете мъртви хлапета, за разрезите в телата им и ударите от карате по вратовете и изведнъж си спомни, че от четири следобед в Хобокен провеждаха урок по айкидо. Погледна часовника си и счете, че има време точно да се поизмие, да грабне някой анцуг и да отскочи дотам. Реши, че хвърлянето на хора по тепиха може да се окаже добър начин за отърсване на част от тази нервност, която, изглежда, постоянно го владееше. Да, да се освободи малко от разочарованието. Точно каквото му трябваше след пропилян ден като този.

Беше сбъркал.

Нийл-сенсей приключи с демонстрацията и се поклони на черния колан с бледото лице. После каза на групата да се разпредели по двойки и да се упражняват. Едричкият ученик от „Стивънз“ го потупа по рамото:

— Ще потанцуваме ли?

— Разбира се. — Тоци забеляза, че той бе със син пояс — средна класа. Добре. Тоци реши, че момчето има достатъчно опит да го научи

на нещо, но не е толкова майстор, че да го направи смешен.

— Казвам се Крис. Вие сте...

— Майк.

Той свали очилата си и им сложи ластик.

— За първи път ли сте тук?

— За първи път се упражнявам, да.

Крис се усмихна и кимна, докато пак си слагаше очилата.

— Така си и мислех. Изглеждате малко объркан. Няма проблем. На мен ми бяха необходими шест месеца, докато спра да се чувствам като глупак.

— Шест месеца, а? — Страхотно. Точно каквото ми трябва — шестмесечен комплекс за малоценност.

— Добре. Тази техника се нарича Цуки Коте Гаеши, което горедолу означава извиване на китката при атака с юмрук. Ти ще нанесеш удара. Прицели се някъде тук — Крис посочи гръдната си кост. — Ще го направим бавно.

Тоци зае позиция, застанал в ханми^[1], с издаден напред крак, завъртян на деветдесет градуса спрямо задния. Той стисна юмрук с дланта нагоре, както бе виждал да го прави черният пояс, и си припомни как онзи нанасяше ударите към Нийл-сенсей по време на демонстрацията — с извъртане на юмрука и отсечено движение като при карате. След като го критикуваха два пъти този ден за неправилните му атаки, бе решен да нанесе поне един свестен удар. Крис го погледна в очите и кимна. Тоци пое дъх, пристъпи решително напред и замахна рязко... във въздуха. Крис се бе обърнал странично, за да избегне удара и ръката на Тоци остана протегната точно пред него, а самият Тоци бе изваден от равновесие. Крис бързо се възползва от слабостта му, сграбчи китката и я изви обратно така, че Тоци нямаше друг избор, освен да се тръшне по гръб.

Тоци забрави да подгъне крака назад, за да омекоти падането, както го бяха учили. Удари се в тепиха толкова силно, че го усети в бъбреците си.

Крис стоеше изправен над него и бърникаше очилата си.

— Предполагам, че никой не ти е казал, Майк. Силата на твоята атака винаги определя силата на хвърлянето. Ето защо казах да го направим бавно.

Тоци кимна и се изправи на крака.

— Ясно.

— Добре. Хайде да опитаме от другата посока.

Тоци знаеше, че това означава да размени краката си и да удари с другата ръка. Този път замахна с бавно движение и Крис го хвърли съвсем леко.

Когато дойде ред на Тоци да хвърля, Крис нетърпеливо му обясни всички движения и посочваше основните моменти, докато ги изпълняваше. Така се разменяха — Крис хвърляше два пъти, после два пъти Тоци. Когато Тоци го премяташе, при падането Крис удряше силно по тепиха, нещо, което правеха опитните хора. Целта бе да се намали инерцията от падането. Резониращият екот от пляскането на Крис по тепиха правеше удоволствие на Тоци, макар да знаеше, че това е като при професионалните борци, които блъскат по кухня под на ринга за ефект, а не защото е треснал силно Крис върху тепиха.

Продължаваха да се упражняват, като повтаряха отново и отново хватката, и не след дълго Тоци започна да усеща, че наистина я усвоява. Повечето пъти успяваше да се отдръпне, а на няколко пъти помисли, че почти я е научил, хвърляйки Крис, без да употреби много енергия, като просто използваше силата от атаката на Крис срещу самия него.

— А сега какво ще кажеш за малко по-реалистични удари, Майк? — каза Крис. — Прави се, че наистина те е яд на мен, че действително искаш да ме удариш.

— Добре — отвърна Тоци. Той зае позиция, твърдо решен този път да не спира ръката си. Крис знае какво прави, ще се отдръпне. Сега ще бъде истинско.

Тоци направи крачка напред, стъпвайки леко. Погледна Крис в очите, кимна и изстреля юмрука си с всичка сила към корема му. Крис отново се отдръпна, сграбчи го за китката и използвайки неравновесието му, завъртя силно. Тоци падна с трясък по гръб върху тепиха и макар да бе подгънал крака си надолу, пак се удари толкова силно, че му издрънчаха ребрата.

Крис стоеше над него и клатеше глава.

— Какво има? — попита Тоци.

— Не беше както трябва. Може ли да опитаме пак? От същата страна.

— Не било както трябва... Добре, както кажеш.

Тоци стана и нанесе същия удар. Крис го просна долу с шумно тупване. Този път май беше малко по-силно.

— По-добре ли е? — изпъшка Тоци, подпирайки се на лакти.

— Да, усещам, че беше по-добре. — Крис изглеждаше доволен. — Твой ред е.

Тоци бавно се вдигна на крака с решението да направи най-доброто изпълнение на идиотското Коте Гаеши, което някой е виждал от новак. Наистина мислеше, че ще успее този път. Можеше да изпълни цялата техника, без да се съсредоточава в детайлите на всяко отделно малко движение. Зае позиция, изправен в ханми, очаквайки Крис да замахне за удара. Крис сви ръка в юмрук. Тоци бе готов. Крис започна да се движи напред. Вече го чуваше как се тръшва на тепиха. Хайде. Сега...

— Хай — извика Нийл-сенсей откъм предната част на залата.

Крис незабавно спря атаката си и се поклони на Тоци:

— Благодаря ти, Майк.

— А... да, благодаря. — Тоци се чувстваше като ограбен. Всички се втурнаха по местата си и насядали на два реда в сейдза, очакваха Нийл-сенсей да започне следващата техника. Тоци погледна към Крис и се намръщи. Беше подготвен. Чувстваше, че този път ще го направи както трябва. Направо го измамиха. Дявол да го вземе.

Тоци седна бавно на колене. Можеше да го направи, по дяволите. Следващия път. Прехвърли теглото си върху петите и моментално бедрата го заболяха. Нийл започна да показва. Следващия път. После усети, че по прасеца му запълзят мравки. Мамка му! Измъкна краката си, седна на задник и бързо започна да масажира схванатото. Да... може би следващия път.

[1] Полуобърнат към противника стоеж в айкидо. — Б.пр. ↑

15.

— Няма ли подсладител? — попита д'Урсо. — Няма ли още подсладител, Мишел?

— Ще го донеса — каза тя и се върна в къщата.

Всички бяха на терасата и пиеха кафе. Тоци веднага разпозна д'Урсо по снимките, които бе виждал в картотеката на ФБР. Поддържана стоманеносива коса, фигура като издялана от гранит, гладките европейски дрехи — не може да го сбъркаш.

Младежът, който се опита да му се скара в събота, също пиеше кафе там горе. Тоци дочу д'Урсо и жена му да го наричат Боби. Днес бе облечен в доста модерен свободен тютюневокафяв костюм. Носеше ризата си със закопчана яка без вратовръзка. Истински господин „Последна Дума на Модата“ е този Боби, който и да е той.

Госпожа д'Урсо бе жена с нервен вид, дребничка, с тънки малки китки, които заплашваха всеки момент да се прекършат. Имаше буйна руса коса с цвят на мед и, изглежда, се гримираше като за бал още със ставането сутрин. Изглеждаше почти като онези неотразими кучки от едновременешните пиески, които непрекъснато дърпат конците на другите и карат всички останали герои да изглеждат жалки, само дето зад всички грим се криеха очи на изплашен заек. Изведнъж Тоци се замисли дали зайците, които се използват за изпробване на гримове, в крайна сметка заприличват на Мишел д'Урсо.

От мястото, където беше сега — коленичил в лехите, ограждащи задната страна на къщата, — Тоци не виждаше много през храстите, но ги чуваше доста добре, макар че щеше да е къде по-лесно, ако можеше само да посади едно микрофонче под терасата и се върне в колата да подслушва. Само че Тоци нямаше как да изпише оборудване, без Айвърс да разреши, а знаеше, че той изобщо не би повярвал на тази история. Щеше да обезумее, ако Тоци му разкаже за японските детегледачки. Колко хубаво е да си имаш шеф, с когото можеш да си приказваш.

Тоци се промъкна малко по-близо, така че да бъде съвсем под терасата. Под храстите имаше купчини окапали листа. Ако някой минеше, щеше да започне да ги изважда с ръце, давайки си вид, че е зает с почитване.

— Тази моята сестра май още те яде за това. — Тоци разпозна гласа на господин Последна Дума на Модата. — Дебелоглава е също като старата.

— Само е нервна, това е всичко. Не се притеснявай за нея. — Д'Урсо имаше изненадващо мек глас.

— Не ми е ясно, по дяволите, за какво има толкова да грачи. Нали и тя ще бъде далеч по-добре, когато успееш.

Д'Урсо не отговори и Тоци се питаше защо. Може да бе отвърнал с жест или пък не му се говореше за онова, с което неговата жена му създаваше неприятности.

Точно тогава чу високите токчета на Мишел д'Урсо да тракат по дъските на терасата. Тя придърпа един стол и настъпи момент на неловка тишина.

— Джон — каза най-после тя, — не искам да ставам досадна с това, наистина не желая, но просто не разбирам защо трябва да променяме нещата. Няма смисъл, щом работим толкова добре с тях. Струва ми се много рисковано.

— Ох, за бо...

— Млъкни, Боби. — Д'Урсо му се скара като на куче. — Не е рисковано, Мишел. Има здрав делови смисъл. Погледни бизнеса с колите. Японските коли бяха много евтини в тази страна, но после оттатък се изхитриха и вдигнаха цените. И какво стана?

— Не знам, Джон. Какво?

— Търговците започнаха да вкарват по-евтини коли от Корея. Разбираш ли, скъпа, трябва да се съобразяваш с пазара. Да търсиш най-изгодната цена.

— Но, Джон — изхленчи тя, — ние не говорим за коли.

— Слушай, дай да ти го обясня с пример от твоята област — гувернантките. Тези момичета сега ни струват по двадесет и пет хиляди на парче, нали? Това означава, че трябва да настаним всяко момиче в някой дом и то да работи четиринадесет месеца, докато си възвърнем първоначалната инвестиция. Сега, ако получаваме

момичетата по-евтино, можем да съкратим времето за оборот на средствата и съответно да получим печалба по-рано.

— Да, Джон, но ти не разбираш. — Хленченето ѝ се засили. — Японските момичета имат реноме. Хората ги желаят в домовете си. Те са нещо възприето. Обаче порасналите деца на войната от Виетнам, Лаос и Камбоджа? Опомни се, Джон. Няма да се продават толкова лесно. Не могат да заменят японките.

— За какво идват при теб тези дами, Мишел? За японски украшения или за гувернантки. Повярвай ми. Предложи им добра цена, и те ще наемат бебетата на войната.

— Не знам, Джон. Тези японски момичета ми държат ръцете вързани единствено да ги контролирам, а кой знае какви ще бъдат новите? Само ще ми се трупнат нови главоболия. Може би е добре да изчакаме малко, преди да направим промяната.

— Прекалено се тревожиш за всичко, Мишел. — Господин Последна Дума на Модата трябваше да пусне своята лепта. — Мислиш, че якудзите са единствените, които могат да държат твоите момичета в пътя? Майната им, не са ни нужни. Момичетата няма да ти избягат, повярвай, защото даже след излизането на якудза от играта нашите хора ще държат здраво юздите на всички.

— Боби — каза тя, — те не са глупави. Някои започват да усещат, че са измамени. Всички момичета имат достатъчно възможности да избягат. Не е като да са вързани с вериги или каквото и да е. Имат пари...

— Джобните пари, които им даваш? Къде ще отидат с тях? Дори ако ги спестяват, колко далече мислиш, че може да стигне някое от тези деца без зелена карта и паспорт? Събуди се, Мишел! Както и да е, повечето от твоите момичета в общи линии още са доволни. Неприятностите ни ги създават момчетата от фабриката.

— Нали! Сигурно си забравил, че едно от твоите момичета избяга с гаджето си и бе убито от твоя приятел Маширо.

Тоци спря да диша. Кажи му пак името, дявол да го вземе. Не ми е приятел.

— Още имам кошмари, като си спомня онова заглавие за „Бръмбарът на смъртта“. Постоянно се питам кога ли вестниците ще публикуват нейна снимка. Тогава какво ще разправам на семейството, при което работеше, а? Ще ме хване язва, за бога.

— Скъпа, казвал съм ти много пъти, че вестниците няма да публикуват снимката й — каза д'Урсо. — Ако имаха такава, досега да са я използвали.

— Как можете и двамата да бъдете толкова спокойни, по дяволите? — изхленчи тя. — Държете се, като че нищо не е било. Страхувам се!

За момент никой не проговори.

— Знам, че се тревожиш — каза тихо д'Урсо, — но това, от което се тревожиш, е старецът, нали?

— Разбира се, че се страхувам от стареца — отвърна тя с полугласен шепот. — Ти наруши изричната му заповед. Каза ти да не използваш момичетата за проститутки, но въпреки това ти реши и го направи. Какво ще стане, ако научи за публичния ти дом в Атлантик сити?

— И какво, като разбере?

— Той ти каза да не ги използваш за проститутки, Джон! Той е шефът, Джон! Той ти каза, а ти не се подчини.

— О, всемогъщи Исусе — каза Боби, повишавайки тон. — Те са скапани робини. Ще правим каквото си искаме с тях.

Тя го сряза моментално:

— Кармине Антонели само изглежда като добър дядо, Боби. Той ще ти извади сърцето и ще го изяде на закуска, ако го ядосаш, и ти го знаеш това. Ще ни избие всичките. Ще го направи. А какво ще стане с детето ми? О, Господи! Аманда! И нея, Боби! Антонели не прави разлика! Ще я убият и нея!

Устата на Тоци беше пресъхнала. Това, което току-що чу, не беше за вярване, но хлапакът го каза повече от ясно. Мафията търгува с роби! Исусе Христе! Тоци реши да се промъкне през лехите и да изчезва оттам, преди да са го открили легнал в прахоляка. Ще се усъмнят, че ги подслушва, а хора като д'Урсо не са много силни в оправдаването поради липса на доказателства. Тоци пропълзя зад ъгъла на къщата, докато д'Урсо се опитваше да успокои истеричната си съпруга. Съдейки по това, което се чуваше, не постигаше голям ефект.

Д'Урсо седеше сам на терасата. Мишел беше вътре да си измие лицето. Боби също беше влязъл — да се изсере или за нещо друго. Наблюдаваше слънчевите отблясъци по водата в басейна и внезапно се

замисли кога, по дяволите, ще дойдат онези от поддръжката да го изпразнят. Вече е октомври, за бога. Защо не ги е извикала Мишел? Какво ѝ става, нищо ли не забелязва? За малко да влезе вътре и да ѝ се развика, но се въздържа. Достатъчно беше откачила вече. По-добре да я остави на мира. Той се пресягаше през масата към каната с кафето, за да си сипе още половин чаша, когато чу стъклената врата да се плъзга зад него.

— Тате!

— Хей! Ето го моето момиченце.

Тригодишната дъщеря на д'Урсо Аманда притича и скочи в скута му. Тя обви ръце около врата му, сви стегнато устните си и го целуна по носа шумно. Д'Урсо я прегърна плътно и потри гърба ѝ. Днес пак беше облечена в анцуг. Защо Мишел не ѝ облича рокличка от време на време?

После забеляза Рейко, застанала до вратата. Разкошната ѝ коса бе спусната по гърба. Някои от тези японски кучки бяха невероятни. Рейко е една от най-красивите, които бе виждал. Готов беше да се обзаложи, че не е по-зле от онази японска мръсница, с която се позабавлява в нюйоркското заведение на Хамабучи. Нямаше нищо против да провери. Ще върви добре в Атлантик сити.

— Рейко — каза той, поглаждайки косата на дъщеря си, — искаш ли чаша кафе?

Тя сбърчи чело объркано. Не говорим английски? Това може да се окаже проблем. Обаче може да се научи.

— Кафе — повтори той и вдигна каничката, — искаш ли кафе?

— Не се бой, Рейко — каза Аманда, спусна се в скута на баща си и се пресегна за ликьорена бисквита. — Можеш да си пийнеш.

— Разбира се, че може — каза д'Урсо и наля една чаша. — Искаш ли мляко, захар, подсладител? — Той вдигна поглед към нея, посочи нещата и се ухили. — Ами мен?

Рейко отметна глава, за да прехвърли косата си през рамото, докато правеше колеблива крачка напред. Тя посочи към сребърната захарница и с пръстите си направи знак „съвсем мъничко“.

Точно тогава излезе Мишел. Беше пооправила грима си, но още изглеждаше доста вкисната.

— Мамо. — Аманда скочи от коленете на баща си и изтича при нея. Тя хвана ръката на Мишел и я поведе към един стол. — Заповядай,

седни тук, мамо. Ти си болна, а аз ще съм лекарка. Седни и ще те излекувам. — Тя взе още една ликьорена бисквита и започна да я троши на масата. — Ще ти направя малко хапчета, искаш ли, мамо?

Щом видя какво прави детето, Рейко посегна да го спре, но Мишел ѝ махна с ръка:

— Няма нищо, Рейко — каза тя и кимна одобрително. — На тази възраст за нея е полезно да играе с въображението си.

Д'Урсо се изхили:

— За какво го казваш това? Тя не разбира английски.

— А как иначе ще се научи, ако никой не ѝ говори?

Д'Урсо сви рамене и приглади връзката си. Още беше докачлива.

— Седни, Рейко. — Мишел направи знак с ръка към неподвижната пейка на терасата. — Сядай.

Рейко остана на мястото си с чашата и чинийката в ръка, докато Аманда отиде при нея и я поведе за ръката към пейката.

— Можеш да ми помогнеш да направим хапчетата — каза момиченцето. Тя се върна при масата за нова бисквита и започна да я рони на пейката. Рейко събра трохите и ги сложи в чинийката си, после постави чинийката под ръцете на детето, за да не се разпиляват трохите по цялата тераса.

Д'Урсо отпи от кафето и наблюдаваше настроението на жена си, докато се опитваше да измисли как да подхване разговора.

— Чуй — започна той, — имаш ли добри момичета? Добри като Рейко, искам да кажа.

— Какво имаш предвид под добри?

— Добри с децата. Какво друго мислиш, че мога да имам предвид?

— Ами да, има няколко с добри качества. Така поне казват семействата, при които работят.

— Мислиш ли, че е възможно да си вземеш обратно една от тях? За заместване, разбираш ли?

— Защо? — Мишел вече гледаше подозрително.

— Искам да имаме добра гувернантка за Аманда. За Рейко имам други планове.

Мишел се вторачи в него, очите ѝ се свиваха. Мамка му! Пак започваме.

— Няма да стане, Джон. Не. Вече говорихме за това. От това момиче няма да направиш курва. Разбра ли ме?

— Не ми казвай какво да правя. Казах, че взимам Рейко и толкова.

— Не можеш да я вземеш. Аманда я обича — пак хленчеше. — Ще бъде много разрушително. Господи, всички книги казват, че това е толкова критичен момент в развитието на едно дете. Не, не, не можеш да сториш това на собствената си дъщеря.

— Хайде, ще престанеш ли, Мишел? Два дни с новото момиче и тя дори няма да си спомня за старата. — Той погледна към седналата на пейката Рейко. Тя помагаше на Аманда да рони ликьорените бисквити. Косата се бе спуснала над лицето ѝ като лъскава черна завеса. Господи, сигурно е страхотна.

— Изобщо не те интересуват грижите за децата, нали, Джон? Мислиш, че е лесно и всеки може да го направи. Мислиш, че е като да пратиш някого на конвейера в птицекараницата. Е, изобщо не е така. Трябва да си наясно какво правиш с децата. Трябва да спечелиш доверието им. Рейко и Аманда са си изградили такова отношение. Не можем да го разрушим само защото ти трябва още една проститутка.

— Знаеш ли, ще взема да изхвърля всичките проклети книги за възпитаване на деца, които имаш. Вече съвсем си се побъркала. Дали на майка ти са ѝ били необходими милион книги, за да се научи как да отгледа едно дете? На майка ми — не.

Тя го погледна свирепо:

— Не ме карай да приказвам за майка ти.

— Какво за майка ми? — Малка кучка.

— Нищо. — Не го поглеждаше.

— Какво значи нищо? Хайде, кажи какво мислиш?

Тя погледна към небето, стисна юмруци и ухапа долната си устна:

— Виж, Джон, не желая да се карам с теб. Нямах нищо предвид за майка ти. Просто съм нервна.

— Нервна от какво?

— От всичко — от публичния дом, от това, че взимаш Рейко, от господин Антонели. Прекалено много промени, Джон. — Пак започваше да плаче. Исусе Христе!

— И защо те нервира всичко това? — мъчеше се той да сдържи яда си. Както казваше неговият дядо за баба му — това, което ѝ трябва, е един хубав шамар и да ѝ креснеш да млъква.

Тя захлипа като бебе:

— Антонели ще побеснее. Ще реши, че се правиш на много хитър за собствена изгода. Страхувам се от него, Джон, страхувам се от това, което ще ни стори.

— Какво има, мамо? Защо плачеш? — Аманда изглеждаше, като че се кани също да ревне.

Д'Урсо потри лицето си:

— Престани да плачеш, Мишел. Разстройващ Аманда. Спри да плачеш и ме изслушай. Няма да ти се налага още дълго да се притесняваш от стареца.

Тя спря да плаче, очите ѝ се разшириха. Сякаш дъхът ѝ секна:

— Какво казваш, Джон? — Гласът ѝ премина в отчаян шепот.

Нямаше намерение да ѝ казва, но вече беше твърде късно. Тя разбра. А и не беше трудно да се досети.

— Решил съм. Старецът трябва да си отиде.

Тя искаше да изговори нещо, но не можеше. Дишаше силно учестено. Постави ръка на устата си и погледна към Аманда.

Той сграбчи двете китки и полека я обърна с лице към себе си.

— Не изпадай в криза. Само ме изслушай за момент.

— Ти си луд! — изсъска тя. — Ти си луд! Само ако разбере, че подготвяш удар срещу него, ще ни избие всичките.

— Мишел, преди пет години можеше и да се съглася с теб. Тогава Антонели беше истински шеф, но сега е твърде стар. Вече е изгубил властта си. Слаб е, няма представа за действителността. Половината от бандите във фамилията правят каквото си поискат, без той дори да разбере. Той разрушава семейството.

Гримът се стичаше по бузите ѝ. Сега тя приличаше на онзи тип Алис Купър.

— Този човек е босът, Джон. Ще го убиеш и ще започне война между клановете. Не желаяш това, нали?

— Благодаря ти, Мишел, много ти благодаря. Колко прекрасно е да имаш съпруга, която те подкрепя — отблъсна китките ѝ към нея.

Тя престана да плаче и избърса очите си със салфетка:

— Не бива, Джон. Правиш голяма грешка.

Той тресна с юмрук по масата. Една чаша падна от ръба и се разби на пода.

— Старецът ни пречи да накараме тази история с робите действително да потръгне. Казва, че не бива да правим това, не бива да правим онова, обаче пак си иска шибаните четиридесет процента от цялата печалба. Как очаква да му плащам дела и да изкарам приличен доход, щом не ми разрешава да имам няколко момичета, които да изучат нещо допълнително? Не искам много, обаче той казва не, не може да правиш това. Не е достойно. Ако ме питаш, той и приятелчето му Хамабучи са изкукуригали с това достойнство. Този човек просто трябва да умре. Вече достатъчно е поживял. — Той стана и закопча сакото на костюма си.

Изведнъж забеляза, че Рейко го гледа втренчено. Тя пак направи онова движение, за да преметне косата си през рамото. Той изтупа ревера си и наду устни, за да спре усмивката си. Да, и аз ви харесвам, сладурчета. Някой от тези дни, Рейко. Съвсем скоро. Обещавам!

Аманда скочи от пейката и занесе чинийката с трохите на Мишел.

— Хайде, мамо. Това са твоите хапчета. Изяж ги и ще се справиш.

— Благодаря ти, скъпа — каза Мишел с подсмърчане и започна да яде трохите. Беше се навела над чинийката, като че ядеше рак, и бършеше очите си с мръсната, омазана с грим салфетка, като се правеше пред детето, че всичко е наред. Глупачка. Никога не е била толкова глупава. Жените изперкват, когато имат деца. Това ги унищожава.

— Ще се видим по-късно — каза той на съпругата си. — Чао, Аманда.

— Чао-чао, татко.

Когато се обръщаше да тръгне, той пак улови погледа на Рейко. Усмихна ѝ се и намигна. Да, в близките дни, Рейко. Тези дни.

16.

Рейко винаги правеше така, когато се любеха. Яхнала бедрата му, тя го яздеше бавно, ритмично, възбуждащо, навеждаше назад главата си, за да може дългата ѝ копринена коса да гали топките му, докато тя прокарваше леко върха на пръста си по линиите на татуировките. Най-напред започваше от зеления дракон на лявото му рамо, очертаваше зъбите, докосваше алените точки на очите, описваше вълнообразните люспи, проследяваше навитата опашка на звяра чак до подмишницата. После се прехвърляше на дракона върху дясното рамо и повтаряше същото с него.

Оттам преминаваше към лявата дяволска маска на ребрата му, винаги проследяваше най-напред езика, после дългия син нос, приличащ на пенис. След това идваше ред на десния дявол, в същата последователност като левия: език, нос, уста, очи.

После продължаваше с дебелото черно фугу в средата на гърдите му, започвайки от месестите устни на рибата, преминаваше през тъпото чело, нагоре и надолу по дъгата на гърба, спускаше се зигзагообразно по очертанията на опашката и спираше, за да защрихова мембраните ѝ, след което продължаваше със силуета, проследявайки издутия дебел корем, преди да се изкачи към бузите, и завършваше рибата със завъртане на пръста си по изпъкналите жълти очи.

Накрая тя се заемаше с нарисувания върху страната на рибата медальон — емблемата на Фугукай, старателно изписвайки йероглифите, които оформяха името на организацията им. Нагаи винаги се питаше защо спазва този сложен ритуал, още повече че се виждаха най-много веднъж седмично. Вече не беше кой знае колко еротичен. Това, което наистина го възбуждаше, беше гъделът от дългата коса на Рейко по топките му. Затова беше казал никога да не я подстригва, каквото и да става.

Тя свърши с рисунането и залюля бедрата си, поглъщайки го с влажните си гънки. Сплетоха пръсти и тя продължи да се люлее, като

леко се повдигаше. Обаче сега косата не достигаше съвсем до топките му, а това изведнъж го направи нетърпелив. Беше се надул, готов да се пръсне. Той подпря лактите си, вдигна я от себе си и я прекатури на скърцащия матрак. Тя падна wśród собствената си коса като принцеса, спуснала се от небето. Той отново намери меката ѝ влажност и се вмъкна, разклащайки бедра, за да направи присъствието си поосезаемо. Искаше му се да я гали и възбужда, но беше неспокоен и нетърпелив. Тя харесваше да го правят бавно. Казваше, че бавното любене кара времето да спира. И за него понякога сексът беше това, но не често. Не откакто дойде в Америка. Трудно е да накараш времето да спре, когато на паркинга пред този скапан мотел Маширо и още две от гаменчетата на Хамабучи чакат да те придружат в Ню Йорк за среща по обяд с някои от проклетите делови партньори на Хамабучи.

По дяволите. Започна да губи възбудата си, щом се замисли за работа. Трябваше да побърза, преди съвсем да я е изгубил. Нагаи учести тласъците, възбуждайки се по този начин, за да не изпадне в неудобното положение да не може да свърши. По челото му изби потна роса. Работеше усърдно, блъскаше, опитвайки да се мобилизира. Помпаше и помпаше, и помпаше, а ръцете му работеха под нея, мачкайки дупето и прелестната ѝ черна коса, преплетена между пръстите му. Представяше си Рейко в стаята на красива къща сред природата, косата ѝ толкова дълга, че застилаше с дълбок пух всичко чак до стените от оризова хартия. Тя живееше там гола, само за него. Косата ѝ служеше за облекло, за мебели, за постеля. Слънцето грееше през прозорците и караше вълните на косата ѝ да блестят. Изведнъж той започна да се изпразва. Да. Това винаги даваше ефект.

Когато отново отвори очите си, главата на Рейко бе отпусната върху бицепса му. Беше се намръщила.

— Правиш го като американец — каза тя на японски.

Той вдигна поглед към окачената на стената над леглото картина. Червени карамфили в китайска ваза, нарисувани върху черно кадифе. Цветята бяха увиснали надолу. Искаше му се да заспи.

— Откъде знаеш как го правят американците?

— Виждала съм от видеокасетите, които носят вкъщи. Трябва да се правя, че не разбирам, да се изчервявам при сексуалните сцени и другите дивотии. Д'Урсо си мисли, че е много смешно. — Презрението ѝ към семейството на д'Урсо много лесно изплуваше на повърхността.

Той се питаше дали наистина е толкова добра артистка, за каквато се мислеше. Това го тревожеше.

— И как чукат американците?

— Бързо. Като изнасилване, само дето в самия край винаги казват „обичам те“. Истинска помия. Гледал ли си „Оттук до вечността“? Класика, ми каза скъпата Мишел. Има си собствено копие. Бърт Ланкастър на плажа върху онази блондинка. Съвсем набързо. Ужасно!

— Кой е Бърт Ланкастър? — ухили се той. Знаеше кой е Бърт Ланкастър.

Тя се нацупи и се обърна, облягайки бузата си върху гърба на десния дракон. Моят принц.

— Извинявай — каза той накрая. — От време на време ставам... нервен, раздразнителен. Понякога е трудно да се отпуснеш.

— Знам. — Той почувства въздишката ѝ върху голите си гърди. — Затова не ти казвам никога нищо, преди да сме свършили, но това, изглежда, вече няма значение. Ти си все така.

Глупости. Хайде сега не ми натяквай тия глупости, моля ти се.

— Съжалявам. Понякога не мога да надвия себе си. Нещата ще се оправят. Скоро, надявам се.

— Няма да се оправят. — Тя се надигна и го загледа намръщено. Горчиви сълзи напиреха в очите ѝ.

Държеше се толкова театрално. Просто ѝ харесваше да го дразни. По някаква причина жените обичат да виждат мъжете си ядосани от време на време. Глупачки.

— Е, какво има! Казвай.

— Кое искаш да чуеш първо — лошите новини или по-лошите?

Той се намръщи:

— Не ми харесват тези игри.

— Д'Урсо каза на жена си, че възнамерява да убие Антонели.

Тя се подпря на лакът в очакване на гневната му реакция. Нямахше да ѝ направи това удоволствие. Вместо това погледна към карамфилите. По дяволите.

— Не си изненадан?

Той се взираше в карамфилите и се чудеше как ли се рисува върху кадифе.

— Д'Урсо ми каза, че е запланувал нещо голямо. Предполагам, че е говорил за това. Мислех, че този негодник има повече мозък.

Той придърпа главата на Рейко върху гърдите си и започна да гали косата ѝ, докато размишляваше как би се отразило това на него и на излизането му от Фугукай заради сътрудничеството с д'Урсо. Ако д'Урсо е достатъчно силен да го осъществи, то това е прекрасно за бизнеса с робите. Конкуренцията на Антонели и Хамабучи ще бъде премахната. Ще останат единствената сила в града. Но ако д'Урсо направи опит да се отърве от боса си и не успее, той може да попадне в кръстосания огън на отмъщението на Антонели. Нагаи се потри по слепоочието. Може би ще е по-добре за него, ако остане необвързан с д'Урсо, докато стихне тази игра на надмощие. Да те хванат, че си поддържал губещия в подобно нещо, никога не е било проява на голям ум.

— Има ли д'Урсо някаква подкрепа във фамилията? — попита той, спомняйки си своя опит да убие Хамабучи и за предполагаемите поддръжници, които мислеше, че има.

— Чувала съм д'Урсо и Боби да разговарят за приятелите си във фамилията. Казват, че някои от тях са „много свестни момчета“. Изглежда, в това влагат смисъл, че са по-лоялни на д'Урсо, отколкото на Антонели. Споменават и имена, но не мога да ги запомня. Италианските имена ми звучат все еднакво. Ип-пе, Дел-ле, Ро-ло, Ро-ле — тя сбърчи чело с отвращение.

— Д'Урсо каза ли как ще убие Антонели?

Рейко поклати глава:

— Никога не обсъжда подробности с жена си. Горката Мишел обикновено изпада в истерия и от малкото, което ѝ казва. Помислих, че ще припадне, когато ѝ каза за това. Беше пребледняла. По-късно предупреди Боби, че някой си Винсент ще ги убие преди това.

Нагаи кимна. Ах, да... Винсент. Твърде опасен вероятно. Маширо може да се погрижи за този Винсент вместо д'Урсо. Ако Нагаи реши да премине на страната на д'Урсо. Ако...

Нагаи се отпусна на възглавниците и се загледа в червените карамфили. Но защо изобщо д'Урсо си прави такива сметки? Никаква поука ли не си е взел от големия гаф, който Нагаи направи? И все пак част от него искаше да даде съвет на д'Урсо така, че той да може да повтори собствения му опит срещу Хамабучи и да докаже, че е било

възможно да успее. Само че мафията не си поплюва — на силата отвърща с равна сила, автоматически. Антонели няма да си играе на мъдър стар господар с д'Урсо, както Хамабучи бе постъпил с него. Това е неразумно.

— Казах ти, че има още лоши новини — проговори Рейко, прекъсвайки мислите му. — Не искаш ли да ги чуеш? Не изглеждаш много разтревожен.

Тя не криеше раздразнението си. Невинаги се е държала така смело и предизвикателно с него. Чак след като започна да шпионира за него, тя започна да му говори по този начин.

Той вторачи поглед в очите ѝ и мислеше да я зашлеви здраво през лицето, та да ѝ напомни къде ѝ е мястото:

— Слушам, говори!

— Д'Урсо и Мишел се скараха заради мен. Той иска да ме махне от къщата и да ме направи проститутка в неговия публичен дом — тя изрече това като заплаха.

— Казали ли са ти вече да си събираш багажа?

— Не. Тя иска да остана с детето, обаче той е решил и винаги постига своето. Само че отсега ти казвам — няма да стана проститутка. По-скоро ще избягам.

Той я гледеше втренчено. Не му се нравеше тази нейна войнствена дързост. Придобила я е в дома на д'Урсо.

— Още не си там. Не се притеснявай за това, преди да е станало.

Питаше се дали ще успее да промени решението ѝ. Да има шпионин в публичния дом в Атлантик сити може и да е от полза. Не че не го е правила никога. Може би ще я убеди. Ще ѝ обещае това-онова. Само че не сега. По-късно. Когато се успокои.

— Знаеш ли, той ме харесва. Постоянно го улавям, че се заглежда по мен и прави разни неприлични подмятания.

Нагаи сбърчи вежди:

— Кой?

— Д'Урсо! Исква да ме чука. В близките дни, когато Мишел излезе по покупки, той ще го направи. Ще ме изнасили. — Не изглеждаше разтревожена. Само в гласа ѝ имаше повече от онази заплашителна войнственост.

— Никога не си ми казвала това за него.

— Е, сега ти казвам. Истина е. Той ме желае много силно. —
Говореше като малко разглезено хлапе.

— Ако му позволиш — каза той бавно, — считай се за една от
робините. Това ти го обещавам.

Тя се нацупи и изхленчи:

— Ами ако не мога да го спра?

— Това си е твой проблем.

Лицето ѝ бе на границата да се сгърчи в плач. Знаеше, че го казва
сериозно.

Той вдигна погледа си към разклонените пукнатини на тавана. Не
наподобяваха нищо конкретно. Затвори очи. Можеше да се унесе
ментално, но знаеше, че тя ще го събуди още щом го направи. Чу я
да преглъща сълзите си.

— Какво ще направиш? — попита тя. — Това е сериозно.

Той отвори очи и заби поглед в нея, раздразнен от тормоза ѝ:

— Ще реша какво да направя и кога да го направя.

— Но ти...

— Но нищо. Засега всичко е под контрол. Още не си в публичния
дом и случайно знам, че точно сега Антонели е във Флорида. Д'Урсо
няма да опита удар на непозната територия.

— Откъде си сигурен?

— Знам. — Преживях го. Д'Урсо търси отмъщение. Той иска да
го види или да е достатъчно близо, за да го усети. Още една грешка.

Рейко седна и прегърна коленете си.

— Не ми е ясно как можеш да говориш, че всичко е под контрол.
Не си си мръднал пръста още.

— Не е нужно да правя каквото и да е. Ако д'Урсо се опита да те
махне от къщата, тогава ще се заемем с това, но при сегашното
положение никой не ни притеснява. Както казва Маширо, нека
нападателят дойде при теб, не хуквай да ги гониш. Докато не ни
обезпокоят, и ние няма да ги безпокоим. — Обаче само ако разбере, че
д'Урсо продължава с теб...

Тя се пресегна над гърдите му и извади цигара от неговия пакет
„Марлборо“ на нощната масичка.

— Това прилича на духовните дивотии, които учителите по
карате се опитваха да ни пробутат в школата. Сега зен ли ми
проповядваш? — Запали цигарата и хвърли запалката обратно върху

нощната масичка. Тя отскочи и падна на пода. Не си направи труда да я вдигне.

Когато спомена школата, Нагаи се замисли за онзи роб от птицекланицата — Такаюки, заедно с когото беше ходила на училище. Дали се е държала така заядливо, когато нещастното копеле се е опитвало да спечели чувствата ѝ с уроци по английски? Може да бъде жестока, когато поиска.

Той погледна към запалката на евтиния мъхнат килим.

— Не е зен, просто съм умен. Малко стратегическо мислене върши работа в такива ситуации. Попитай някога Маширо за това.

Тя издуха дима през едната страна на устата си:

— Не, благодаря.

— От него може много да се научи.

Не му отговори. Той знаеше, че за нея Маширо е просто един от главорезите в бандата, човек със значително по-ниско положение от нейното, незаслужаващ вниманието ѝ. Но дали добрата жена струва повече от един лоялен мъж? Мъж със способностите на Маширо? Въпросът беше излишен. Маширо не отвърщаше с реплики.

Пак беше нацупена, все още прегърнала коленете си, наблюдаваше как димът се издига от върха на цигарата в ръката ѝ. Той взе цигарата от нея и я мушна в устата си. Хвана кичур от косата ѝ и я прекара през пръстите си, оформяйки с крайчето малка примка. Примижал от рееция се пушек, той надяна примката на едното ѝ зърно и започна да стяга, докато накрая тя го блъсна. Той се изсмя тихо. Изведнъж Рейко го обгърна с ръце и зарови главата си в гърдите му, като закри татуировките с абаносовата си коса. Той се усмихна. Ето това обичаше да вижда.

— Обичам те, Нагаи. Всичко, което искам, е да бъдем щастливи заедно. Ето това искам.

Той усети сълзите по кожата си и я прегърна, плъзгайки пръсти през цялата ѝ коса. Усмивката му повехна. Обичам те. Точно като в американските филми, сети се той. Бърт Ланкастър и блондинката на плажа... продължаваха... пълнеха банските си костюми с пясък... точно преди Пърл Харбър.

Той галеше косата ѝ и гледаше запалката си на пода, заслушан в автомобилния поток зад спуснатите пердета. Сигурно вече става късно.

Маширо чакаше. Жената на д'Урсо скоро ще я очаква да се прибере
вкъщи от „разходката“. Време беше да тръгват.

17.

— Къде е руската салата? — Тоци беше бесен.

Гибънз мажеше дебел слой горчица по двете половини на неговия сандвич пастроми върху сладък черен хляб, докато Тоци се мръщеше над своя. Сега пък какво, по дяволите, го притесняваше?

— Какво има?

Тоци не отговори. Гледаше ядовито сервитьорката и се мъчеше да привлече вниманието ѝ, обаче закусвалнята на Руди, както всяко горе-долу прилично място за хранене в Южен Манхатън, беше винаги препълнена по обяд и тя бе заета с вземане на поръчки в друго сепаре.

— Идвам тук сигурно поне два пъти всяка седмица — изръмжа Тоци, — и в девет от десет случая поръчвам едно и също нещо — пуйка на ръжен хляб със зелева и руска салата върху хляба. Винаги забравят да сложат зелето върху сандвича, но днес е нещо ново. Днес са забравили руската салата. — Сервитьорката се беше засилила към гишетото за сандвичите. Тоци започна да маха. — Салма! Ела тук!

— Нормалните хора си ядат зелето отделно — каза Гибънз, като имаше предвид половинката от сандвича в ръката си. — Защо трябва да го ядеш върху хляба? Специален ли си?

— Защото така ми харесва и така, по дяволите, съм го поръчал. Селма!

Гибънз захапа своя пастроми и му се щеше Тоци просто да млъкне и да яде проклетия си сандвич такъв, какъвто е. На кого, по дяволите, му се слушаше Селма сега. Тя беше причината да не идва много често тук. Това лице на болнава крава с драматичните въздишки и блъскането по гърдите, докато плаче на рамото ти, разправяйки вечната си история. Исусе!

Гибънз продължи да се храни, докато Тоци ръкомахаше непрекъснато, и най-после Селма дойде, поклащайки се като гъска, разлюляла цици, с моливи, стърчащи от двете страни на червената лакирана прическа, която не се помръдваше.

— Какво мога да направя за теб, сладур?

Тоци обясни големия си проблем най-подробно. Приличаше на стара дама, оплакваща се в службата за социален патронаж. Гибънз не спираше да яде и се опитваше да не обръща внимание с надеждата, че ще може да избегне това, което беше сигурен, че ще последва — тъжната история за Лидия и Морис.

Когато Тоци свърши оплакването, Селма бавно поклати глава и зацъка, изписвайки върху лицето си изражението на болна крава. Тя въздъхна и се промъкна до Тоци в сепарето, като го отмести с бедрото си. Мамка му! Пак започваме.

— Знаеш, че Руди никога не е правил подобни грешки — каза тя с нова дълга и драматична въздишка. — Трябва да му простиш. Откак Лидия го напусна, вече не е същият.

Гибънз отмести погледа си към niskия човек с редкия перчем, който правеше сандвичи зад гишето. Не изглеждаше чак толкова грозен.

Тя въздъхна отново, направи пауза и после започна с историята:

— Тази Лидия — красива жена, не може да се отрече — ама проблемът е, че си отиде. Никога не ѝ се е работило тука, в закусвалнята. Мислеше, че не ѝ подхожда. Не искаше даже клиентите да настанява. „Нема страшно — викам му на Руди по онова време, — ще се справим.“ Искам да кажа — за какво ни беше тая развратница? Не можеше едно кафе да сипе, без да го разлее, като че животът зависеше от това. И неколко пъти, когато работи тука, само флиртуваше, с който ѝ обърне внимание, ама вервай ми, всеки обръщаше внимание на Лидия. Даже и моят Морис, мръсникът му.

Селма погледна към тавана и потри кокалчетата на пръстите в гърдите си няколко пъти:

— Шест дена в седмицата брат ми и аз пътуваме с експреса за Лонг Айлънд на разсъмване, та да отвориме това заведение. Четри и двайсе сутринта, всека сутрин Руди ме взима. От двайсе и две години все това правиме. Та как сме могли да знаеме, че там, в Хемпстед, снаха ми Лидия пази чаршафите топли за тоя кучи син, моя съпруг? После научихме, че са го правили с години, практически още от деня, в който тая кучка — извинете ме за израза — е застанала пред олтара с нещастния ми брат. Представяте ли си? А аз и Руди не знаеме нищо. Ние сме заети тука. И тогава, един ден двамата нахълтват тука точно преди навалицата за обед и ни казват, че се обичат и че заминават

заедно. Руди беше като треснат, цел ден не можа да работи. А аз исках да я убия. Наложих се една от миячките на чинии да ме спре, требваше физически да ме спре. Бех грабнала ножа за хлеб ей с тая ръка. Щех да я накълцам като зеле, тая смрадлива кучка.

Селма спря, за да поклати глава, и въздъхна отново:

— Толкова беше, дванайсе без десет. Гледам ги, двамката се качват в нашия крайслер — на който между другото оставаха още само седем вноски и почти всичко беше изплатено от моя милост, — та ги гледам да потеглят дявол знае къде. Повече не ги видех и двамата. И колата също. А беше хубава кола. Надевам се, че му е отровила живота — тя въздъхна отново и се загледа в пространството.

— Това е ужасно — каза Тоци. Като че ли му беше неудобно. Сигурно се чувстваше виновен, че е обезпокоил жена с такива проблеми заради нещо толкова досадно като руската салата. Баламурник.

Гибънз отхапа от пастрамите и я загледа, докато дъвчеше:

— Преди колко време се случи това, Селма?

Тя фокусира очите си върху тези на Гибънз и ги присви от желание за мъст:

— Никога нема да забравя. Беше един хубав слънчев петък през април. Хиляда деветстотин седемдесе и втора.

— Животът е суров, Селма — каза Гибънз.

През седемдесет и втора той още имаше коса на челото. А също и Руди вероятно. Той погледна насреща към Тоци, който се мъчеше да изглежда, че съчувства, докато в действителност желяеше само да си отиде и да ги остави да се хранят. Сега доволен ли си, задник такъв?

— Руди не може да го забрави, а? — загрижеността на Тоци звучеше неубедително.

Селма рязко завъртя глава и за малко да извади окото на Тоци с единия от моливите.

— Забравя ли се такова нещо? Възможно ли е? Брат ми заслужаваше по-светна от нея. Беше хубав мъж, можеше да се оправи по-добре.

— Я кажи, Селма — на Гибънз вече му беше писнало от битовата пиеска, — ще имаш ли нещо против да напълниш още кафе, когато ти се удаде случай?

Изведнъж тя като че възвърна сетивата си.

— О, разбира се, сладурче, извинявай. Само дето малко се отнасям, когато говоря за...

— Да, знам. — Той я прекъсна, преди да е започнала отново.

Тя трудно се измъкна от тапицираното с кафява изкуствена кожа сепаре и се изправи, побутвайки прическата си отзад.

— Веднага ще се върна с нова каничка.

— А ще донесеш ли на този приятел малко руска салата за сандвича? — извика Гибънз след нея и добави тихо: — Преди да е припаднал от глад.

— Много си отзивчив, Гиб. Дамата излива душата си, а ти се тревожиш единствено за кафето си.

— Слушал съм я тази история и преди. Между другото, ти я извика тук, защото не ти е донесла проклетата руска салата.

Селма се върна с огнеупорна каничка кафе и картонена чашка с руска салата за Тоци.

— Заповядайте, момчета. Всичко точно ли е сега?

Гибънз вдигна поглед към нея:

— Да, точно е.

— Благодаря, Селма — каза любезно Тоци, опитвайки се да компенсира грубото отношение на партньора си.

— Пак заповядайте. — Тя се обърна и се заклатушка към следващото сепаре да разнесе останалите поръчки.

— А сега — каза Гибънз, докато сваляше фолиото от малката пластмасова чашка със сметана и я изсипваше в кафето си, — раздухай пак тези врели-некипели, които се опитваше да ми пробуташ, преди да започнеш скандалчето с руската салата.

Тоци се намръщи:

— Слушай, знам, че го мислиш за абсолютна помия, но аз ги чух да говорят за това. Бях там, легнал по корем между храстите. Д'Урсо внася роби от Япония.

Гибънз отпи от кафето:

— Не вярвам, Тоци.

— Защо? Та аз срещях японски детегледачки из целия Милбърн, Роксан Ийстлейк — жената от агенцията за гувернантки, за която ти разправях, ми каза, че ги предлага съпругата на д'Урсо. Чух ги също да говорят за якудза — японската мафия.

Гибънз затвори очи и поклати глава. Пак старата песен. Първо беше дяволският култ, после каратист убиец, а сега якудза. Гибънз реши даже и да не коментира.

— И пак не вярвам в тая глупост за търговия с японски роби. Няма логика.

— Защо?

— Защото Япония е богата страна и там всичко е скъпо. Ако купуваш роби, ще искаш да ги вземеш евтино, нали? Ще ги купиш от някоя съвсем бедна страна от Третия свят, така ли е? Не от държава, в която една пържола струва осемдесет долара. Прав ли съм?

Тоци избърса устата си. Започваше да се отчайва. Всяка логика, която не пасва с неговото виждане за нещата, го довеждаше дотам.

— Само знам какво чух.

— Тогава защо не отидеш да кажеш на Айвърс?

Сега Тоци го гледаше кръвнишки. Гибънз се ухили като крокодил. Знаеше защо.

— Е, не можеш да кажеш, че човекът не те предупреди, Тоц. Щом си имал основание да вярваш, че в къщата на д'Урсо става нещо, защо не си поискал електронно подслушване? Ще бъде адски щастлив, като чуе, че си пропъзлял зад храстите да подслушваш д'Урсо, без да запишеш нищо, което да използваме срещу него в съда. Кълна се в бога, Тоци, от ден на ден ставаш по-умен.

— Добре де, чудесно. След като установихме, че аз правя гаfoвете и, ти ми се накара, имаш ли нещо против да решим какви ще са действията ни по-нататък.

— Какво искаш да кажеш с това „ни“?

— По случая работим двамата, спомняш ли си?

— Да, за съжаление.

— Чудесно, радвам се да установя, че Алцхаймеровата болест още не те е натиснала прекалено зле.

Гибънз отпи от кафето, пренебрегвайки забележката.

— Какво си намислил, Шерлок? Нямам търпение да чуя.

— Искам да отидеш в птицекланицата на д'Урсо в Харисън и да я разгледаш. Казва се „Птици направо от фермата“ и би трябвало да е една от легалните му дейности, но ако се съди по това, което приказваха на терасата онзи ден, предполагам, че може би използва роби в нея.

— И защo не отидеш ти? Имаш нещо против билетата ли?

— Шурейт му познава физиономията ми. Знае, че работя при градинаря.

— Кой е този шурей, по дяволите? Какво те тревожи при него.

— Казва се Боби Франчоне. Регистриран е в компютъра. Неотдавна е излязъл от затвора „Рауей“. Занимавал се с крадене на коли за някакъв магазин за скъпи резервни части в Бъргън Каупти. Само германски коли — мерцедеси, ауди, БМВ. Досието му казва, че е бил дребна риба, но усещам, че има големи амбиции. Изглеждат твърде гъсти с д'Урсо.

Гибънз подпря лицето си с длан и погледна накриво към Тоци.

— Защо трябва аз да ходя в Харисън? Защо не накараме някой от управлението в Нюарк да прегледа пиленцата?

— Знаеш защo. Защото ще трябва да отида при Айвърс, който ще поиска да разбере защo подозирам д'Урсо и как съм стигнал до тези подозрения и така нататък, и така нататък.

— А ти не желаеш да му кажеш, че си се правил на градинар с цел незаконно наблюдение.

Тоци кимна, докато отхапваше голям залък от сандвича. Ситно нарязаното зеле се поръси през пръстите му. Изглеждаше доволен. Гибънз се питаше дали на това му викат „свински рай“.

— Освен това — каза Тоци с пълна уста — в Нюарк работят като кийстоунските полицаи. Онези там се имат за недосегаемите. Много са тъпи.

— Никога не съм го чувал. — Истината е, че беше.

— Хайде, Гиб. Разчитах, че ще влезеш и излезеш, без да показваш легитимацията. Само се поогледай, виж там колко дръпнати очички можеш да преброиш. Ако откриеш някоя друга бройка, ще имаме върху какво да работим, с какво да отидем при Айвърс.

— И как ще му отговоря, когато попита какво, по дяволите, съм правил там в нарушение на закона?

— Не се притеснявай за това. Ще скалъпим нещо. Само отиди и разгледай пилчарника, моля те.

Гибънз потри нос с гърба на пръста си. Проклетият му Тоци. Не можеше да не мине най-напред през задната врата. Роби. От Япония. С якудза. Хептен е полудял. Защо да не е простичък обир на нелегални имигранти, съвсем като помията, която тече всеки ден по

мексиканската граница? Някой е знаел, че двете хлапета са се промъкнали тайно в страната. Били са лесна плячка. Вероятно са им обрели колкото пари са имали и са ги убили. Съвсем просто. Единственото нестандартно нещо бе, че са дошли от Япония, а не Централна Америка и че случката е станала някъде около нюйоркското пристанище вместо в Тексас или Калифорния. Ето какво мислеше той за цялата история. Обаче Тоци не искаше да чуе за това. Било прекалено логично.

— Ще го направиш ли? — настояваше Тоци. — Ще провериш ли пилчарника?

Гибънз само го гледаше. Ако не отиде, Тоци няма да престане да му досажда с тази робска фъшкия. Даже може да отиде лично там с риск онзи шурей да го познае и да му пръснат главата. Толкова му е акълът. По-лесно ще е, ако просто отиде, за да му докаже, че не е прав, и да приключат с тази глупост. След това може да започнат по-реалистично разследване.

— Ще го направиш ли или не? — настоя Тоци, докато бършеше лицето си. — Отговори ми сега.

Гибънз се пресегна и открадна киселата краставичка от чинията на Тоци. Беше от онези, които харесваше — хрупкава, не много кисела. Отхапа половината и задъвка бавно.

— Ще си помисля.

Тоци погледна намръщено. Гибънз знаеше, че и той харесва този вид краставички.

— Не съм казал, че може да я вземеш.

Гибънз отхапа още веднъж:

— Извинявай.

Адски странна работа. На Гибънз хич не му се искаше да си признае, че Тоци може да се окаже прав, но тук имаше нещо много сбъркано. Той беше застанал по средата на преработвателния цех във фабриката „Птици направо от фермата“ и наблюдаваше как пилешки трупове, окачени на конвейерна линия, сновяха от пункт на пункт. Един след друг те се потапяха в големи бункери с кървава вода, после едни от тях се отклоняваха към неръждаеми маси, където ги нарязваха на части, други отиваха цели в една машина, която ги обвиваше в

найлон и ги изплакваше върху транспортна лента. Тракането и бученето от машините бяха единственият шум наоколо, защото хората, които работеха там, не казваха „гък“ нито на него, нито помежду си. Те работеха бързо и ритмично, също като машините, с наведени, очи, без каквото и да е израз на лицата. И, да го вземе дяволът, в цялото помещение нямаше кръгло око. До един бяха от Изтока.

Дали бяха японци или не — нямаше представа. А дали бяха роби — дяволски сигурно е, че не им личеше. Наистина работеха като роби, обаче вратите не бяха заключени. Той влезе съвсем свободно. И ако тези момчета бяха роби, то къде са надзирателите? Кой командва тук? На паркинга отпред нямаше коли и освен няколкото камиона до товарната рампа отзад беше паркиран само един окаян додж от типа на тези, каквито използват търговските пътници, но определено не беше харесваният от мафиотите тип.

Гибънз се приближи до един от бункерите, където шест от тези младежи — по трима от всяка страна — миеха пилета. Единият от тях имаше отблъскващ черно-син белег на лицето. Бучици пилешка лой плуваха върху мазнорозовата вода, която вонеше по-гадно, отколкото изглеждаше. Едва ли ще хапнеш някога пилешко, след като си усетил тази миризма.

— Хей, приятелчета, къде мога да намеря шефа?

Продължаваха да жулят проклетите пилета с наведени очи.

— Шефът — повтори той, опитвайки се да надвика шума. — Къде е шефът?

Все едно го нямаше там.

— Някой да говори английски? Разбирате ли ме? Английски?

Вторачваше се в лицата, едно по едно, опитвайки се да установи някакъв визуален контакт. Нищо.

Това изобщо не му харесваше. Може да са били предупредени да не разговарят с непознати, обаче тези нещастници даже не го поглеждаха. По никакъв начин не показваха, че са забелязали присъствието му. Освен недоразвитите и роботите само хора, страхуващи се от нещо сериозно, се държат така. Това опъна нервите на Гибънз.

— Добре, това е последната ви възможност, момчета. — Той извади легитимацията си и я размаха пред тях, надявайки се, че нещо с по-официален вид би могло да ги постресне малко. — Специален агент

Гибънз от Федералното бюро за разследване. Нещо като полицай, ама по-добре. Чат ли сте? Така че, ако някой от вас знае английски, говорете сега или почивайте вечно в мир.

Онзи с ожуленото лице вдигна очи и бързо ги отклони, когато Гибънз улови погледа му.

— Имаш ли да ми кажеш нещо?

Никакъв отговор.

Гибънз прибра легитимацията обратно в джоба си.

— Много благодаря — измърмори той, докато се обръщаше, и се запъти към стълбата от железни скари, която водеше към втория етаж, предполагаше, че канцелариите трябва да са там.

Гибънз започна да се изкачва по стъпалата, когато забеляза, че няколко момчета до друг бункер гледат вторачено към нещо в противоположния край на помещението. Той се обърна и видя друг азиатец, застинал в коридорчето при предния вход. Просто стоеше там и го гледаше. Този тип беше толкова широк, колкото и висок. Приличаше на бръмбар, застанал на задните си крака, облечен в крещящо спортно яке от черни и бели кожени парчета.

— Вие ли сте отговорникът тук? — викна му Гибънз.

Бръмбарът кимна и закричи към него с безизразно лице.

— Искам да задам няколко въпроса — каза Гибънз. Той слезе от стълбите, за да се срещне с кимащия бръмбар. — Чуйте, аз...

Внезапно бръмбарът направи гигантски скок и полетя във въздуха с протегнат напред крак, насочен право в лицето на Гибънз. Той се опита да се отдръпне, но нямаше време. Ходилото го улучи в рамото. Той се просна по гръб, удари се силно и се плъзна на няколко стъпки по мокрите трици, поръсени върху плочките на пода. Падането му изкара въздуха, но успя да бръкне в якето си и да извади пистолета. Насочи го към големия бръмбар, който бе застанал над него и гледаше с презрение ескалибура.

Дъхът на Такаюки секна при появата на пистолета. Той замръзна на мястото си с ръце в студената мазна вода на бункера. Трябваше да каже нещо одева. Трябваше да предупреди полицаия за Маширо.

— Отстъпи назад, Тойо — извика полицаият, но Такаюки вече предусещаше какъв ще бъде следващият ход на Маширо. Стана толкова бързо, че всичко, което видя, бе как пистолетът се пързала по

пода и се удря в стената и как кракът на Маширо се прибира, след като бе ритнал ръката на човека.

Полицаят се опитваше да стане бързо на крака. Той се изправи на едното си коляно, но светкавичният юмрук на Маширо го повали обратно в седнало положение. Той се изтърколи на една страна и стисна гърдите си, потръпвайки и борейки се за въздух. Такаюки изведнъж се изплаши, че човекът е получил сърдечен пристъп. Усещаше болката, разнасяща се по тялото на нещастника. Знаеше от опит.

Маширо стоеше изправен в очакване. Полицаят се опита да фокусира размътения си поглед върху самурая, но после погледна към работното място на Такаюки. Такаюки се изплаши. Той гледаше право в него.

Лорейн... Обещах, че това няма да се случи... Казах, че няма да пострадам... мамка му... помогнете ми, момчета... не бива да пострадам... тя ще ме убие...

— Хей — той потръпна и изпъшка. — Какво ще кажете да ми помогнете, момчета?

Дишането беше болезнено.

— Не, а? Заради Лорейн? Уууф!

Кракът на Маширо улучи същото място в средата на гръдния кош. Сега мъжът се гърчеше в триците. Господи, искаше му се да спре това. Може би, ако всички наведнъж се втурнат върху самурая? Такаюки огледа пребледнелите изплашени лица на другарите му из помещението наоколо и разбра, че никога няма да го направят. Всички бяха виждали каква унищожителна сила имат уменията на Маширо. Страхуваха се, колкото и той.

Студена пот изби по лицето му. Този наивен човек сега се бе подпрял на ръце и колене, като се мъчеше да си поеме дъх с опряно на мръсния под чело. Стой долу, глупако. Преструвай се.

Маширо се бе надвесил над полицаия широко разкراчен и преценяваше разстоянието между отворената си длан и врата на мъжа по същия начин, както майстор каратист се прицелва в купчинка

подредени дъски. Такаюки дишаше учестено. Знаеше какво ще последва.

Оглеждайки се около себе си в желанието си да направи каквото може, Такаюки посегна към единственото налично оръжие — едно изкормено пиле, увиснало на конвейерната линия точно над лицето му. Сграбчи го за крака и го хвърли бързо. Пилето се понесе и удари превития гръб на Маширо точно когато дланта му достигаше целта си. Полицаят се строполи по корем на мръсния под. Той не помръдваше.

Маширо се извъртя светкавично, привеждайки се, за да посрещне нападателя, но всичко, което намери, беше жълтокожото пиле, въргалящо се в краката му. Той ги изгледа всичките един по един, търсейки признак на вина във всяко лице. Когато стигна до Такаюки, той се спря.

Такаюки почувства слабост. Помисли си, че краката му ще се сгънат под него, толкова силно трепереха. Маширо знаеше, че е той. Вече му беше написал черната точка заради това, че отиде при д'Урсо и поиска да знае какво е, станало с братовчед му. За един миг той премисли десетки невъзможни начини да отвърне на неизбежната атака на самурая, макар дълбоко в душата си да знаеше, че каквото и да направи, нищо не може да спре този луд човек. Такаюки стисна зъби и се приготви за смъртта.

Обаче когато Маширо се обърна и отиде да вдигне пистолета на полицаия, пулсът на Такаюки заби още по-бързо. Той наблюдаваше как Маширо слага пистолета в джоба си, докато вървеше обратно, после самураят се наведе над неподвижното тяло на полицаия и постави пръст на врата му. Той повдигна клепачите на човека, после бавно завъртя главата му и опипа тила. Накрая Маширо кимна и измърмори нещо, което завърши с кратък смях. Самураят хвана ръката на мъжа и го вдигна нагоре, промуши се под отпуснатото му тяло и го понесе на рамо към товарната рампа.

След като Маширо премина през найлоновите ленти, висящи на портала към рампата, Такаюки се заслуша в тишината, загледан в пилето на пода и полепналите по кожата му трици. Беше тихо само за момент, тъй като другарите му се върнаха веднага към работата си, все едно че нищо не бе станало. Той разгледа групичките раздвижени тела — постоянно движение под ярката луминесцентна светлина — и се питаше дали все още са хора. После и той започна да работи.

18.

Асансьорът спря с поклащане. Стомахът на Тоци и бездруго не беше спокоен.

— Хайде, хайде! — каза той, нетърпелив да изчака отварянето на вратата.

Роксан стоеше до него и изглеждаше притеснена.

— Май трябваше да те изчакам долу във фоайето.

— Не, остани с мен.

Той гледаше нагоре към светещата цифра 9 над вратата на асансьора — етаж, на който беше Гибънз. Девет беше щастливото число на Тоци. Надяваше се, че ще бъде щастливо и за Гиб. Тогава вратите се разделиха. Първото нещо, което видя, бе Брент Айвърс, застанал до стаята на медицинските сестри, той разговаряше с набит доктор в бяла престилка. Докторът имаше голяма гъста брада и носеше очила с телени рамки. Приличаше на някой от рокгрупата „Грейтфул Дед“. Тоци се надяваше, че това не е лекарят на Гибънз. Гибънз не би го понесъл.

— Майк. — Айвърс протегна ръката си и привлече Тоци в разговора им. Той стискаше рамото на Тоци силно, като на боен другар, все едно че наистина го харесваше. Задник.

— Как е той? — попита Тоци.

— Още не знам — отговори Айвърс, преди докторът да успее да пророни дума. — Всеки момент очакваме резултатите от изследванията.

— В съзнание ли е?

— Ами... — започна докторът, но Айвърс го прекъсна:

— Като че ли беше започнал да се пробужда преди около два часа, но после пак изпадна в кома.

— Не е кома, терминологично погледнато — поправи го докторът. Проявяваше забележително търпение към налитация в неговата област Айвърс.

— Както и да е, сега е в безсъзнание — каза Айвърс. — Правят каквото могат за него — той стисна устни, хвана рамото на доктора и му се усмихна окуражаващо.

Този Айвърс е роден за ръководител. Тоци се питаше къде ли, по дяволите, типове като Айвърс се учат на тези номера.

— Братовчедка ти е тук, Майк. — Айвърс посочи с кимване нататък по коридора. — Иди да я видиш, сама е. Щом разберем нещо, ще ти кажа.

О, господи, Лорейн. Сигурно е много зле. Тоци кимна и се запъти по коридора, после си спомни, че и Роксан беше там. Грабна ръката ѝ и я помъкна със себе си.

— Може да се получи неловко, Майк. Сигурен ли си, че не е по-добре да те чакам долу?

— Не, остани. Моля те.

Щом влязоха в чакалнята за посетители, той веднага забеляза Лорейн. Беше седнала сама, с подгънати под нея крака, върху тапициран с ябълковозелена изкуствена кожа диван, а на масичката пред нея имаше цяла колекция от чаши за кафе. Беше облечена в една от нейните „даскалски униформи“ — светлокафяв костюм с дантелена блуза и тясна вратовръзка. Гибънз постоянно се мръщеше на „даскалските“ ѝ дрехи. Сигурно е дошла направо от час. Беше зареяла поглед в пространството.

— Лорейн. Как се чувстваш?

Лорейн премигна и погледна нагоре. Първо видя Роксан и смръщи лице. После забеляза него.

— О, Майкъл, това си ти.

Тя хвана ръката му и го придърпа до себе си на дивана. Роксан стоеше права и гледаше, сякаш предпочиташе да е някъде другаде.

— Лорейн, това е една моя приятелка. Роксан Ийстлейк.

Лорейн се усмихна насила и кимна.

Роксан седна във фотьойл с оранжева изкуствена кожа от другата страна на бялата масичка:

— Съжалявам за това, което научих, че...

— Моля — вдигна ръката си Лорейн, — стига съболезнования. Вече се наслушах достатъчно. Още не е умрял.

Роксан нацупи устни и погледна към Тоци.

Той сви рамене. Жената беше в депресия. Не можеш да искаш от нея да бъде учтива при тези обстоятелства.

Лорейн изпусна дълга въздишка.

— Съжалявам, ако съм била рязка — каза тя на Роксан. — Извинете...

— Няма нищо — измърмори Роксан.

Тоци започна да пука пръстите си, преди да е осъзнал какво прави. Може би Роксан трябваше да почака долу.

— Как е той? Какво казват? — запита братовчедка си той.

Лорейн отдръпна косата си от лицето и сви рамене:

— Има една руса сестра, която излиза всеки час и ми казва да не се тревожа, щял да се оправи. Обаче хирургът ме кара да се чувствам, като че трябва да отида да проверя цените на надгробните плочи. Докторът с брадата каза нещо за мозъчно сътресение и страхотно натъртване на гърдите. Всеки път, когато го попитам за нещо ново, ми казва, че трябва да изчакаме излизането на всичките резултати от изследванията, преди да могат да определят нещо със сигурност. Съвсем съм объркана.

— Какво се е случило? Не знаеха никакви подробности, когато се обадох в службата.

— Знам само това, което ми каза шефът ви господин Айвърс. Хората от приемната за спешни случаи твърдят, че днес следобед един набит азиатец внесъл Гибънз, поставил го на една свободна количка, извадил от джоба си ескалибура, върнал го в кобура на Гибънз и после веднага излязъл. Явно този азиатец е докарал колата на Гибънз тук, защото са я намерили изоставена с ключовете на стартера в паркинга за линейки. Хора от ФБР изследват колата и пистолета за отпечатъци и всичко останало, което търсят. Има един от съдебната медицина, забравих му името, който разговаря с докторите. Това е всичко, което знам. — Лорейн затвори очи и сълзи се процедиха от тях. — Той ми обеща, че ще се пази, Майкъл. Каза, че няма да допусне да се случи това. Дяволите да го вземат!

Тоци кимна. Въпросът никога не опира до това да не допуснеш случката. Тя просто се случва. Когато се случи, трябва да се оправяш колкото можеш по-добре. Той погледна към Роксан, която седеше с ръце на скута като дете в канцеларията на училищния директор.

— Защо го мразите толкова, момчета? — изненадващо попита Лорейн.

— Кого?

— Айвърс.

— Той е задник.

— Държи се доста любезно с мен.

— Наистина ли? Е, може би Айвърс не е чак толкова лош. — Тоци не искаше да спори за това с Лорейн, не сега.

— Разбира се. В него има нещо — не мога да го определя. Предполагам, че ако поработите с него нормално, може и да ви влезе под кожата.

Да, като херпес.

— Майк? — Айвърс беше застанал на пет-шест метра от вратата и му махаше. Тоци забеляза доктора от „Грейтфул Дед“ да крачи по коридора в другата посока. — Може ли да те видя за минутка?

— Разбира се. — Тоци стана и погледна към Роксан. Лорейн още висеше на ръката му. — Ще се върна веднага. Сигурно ме търси заради някоя феберейска фъшкия. Веднага се връщам.

Той се освободи от ръката на Лорейн и вдигна вежди към Роксан, обръщайки се да види какво иска Айвърс.

Лорейн проследи с поглед братовчед си, запътил се към своя шеф. Айвърс го издърпа в коридорчето, където застанаха близо един до друг, със свъсени вежди, единият говореше, другият кимаше — и двамата много сериозни. Тя поклати глава и започна да се смее горчиво:

— Винаги правят така, тези двамата.

— Моля? — изрече Роксан.

— Майкъл и Гибънз. Свикнали са да говорят с пренебрежение за това, което е завладяло напълно мозъците им. Само някаква „феберейска фъшкия“. Ха! Божичко, те живеят и дишат за Бюрото. Не знам какво ще правят без него. — Лорейн се наведе и вдигна хартиената си чаша с кафе. Погледна изстиналото кафе, подвоуми се и после го остави обратно.

— Искаш ли ново кафе? — каза Роксан. — Ще се опитам да намеря.

Приятелката на Майкъл се чувстваше неудобно. Търсеше повод да се измъкне. Лорейн си спомни, че се чувстваше така, когато баща ѝ

беше в болницата и умираше от рак. Сякаш с месеци бе на границата на смъртта. Тя се ужасяваше от отиването в болницата и винаги гореше от желание да свърши каквато и да е услуга за когото и да е, само и само да излезе от онази проклета розова чакалня.

— Не, няма нужда. Вече изпих прекалено много кафе.

— Няма да ме затрудни, наистина.

Лорейн се заслуша в акцента и за първи път я огледа по-добре. Британка? Не е за Майкъл. Лорейн се намръщи на себе си. Господи, мисля също като майка ми.

— Сигурно е ужасно да се чака така, без да знаете нищо. — Роксан се опитваше да прозвучи ободрително. Не знаеше какво друго да каже.

— Доста ужасно е... не е никак приятно.

— Да... представям си.

Дали би могла? Беше много хубава. Майкъл страшно си пада по хубавите лица. Гибънз ѝ беше казвал това.

Роксан пусна още една ободрителна усмивка. Тя се опитваше, наистина се опитваше, но какво можеш, по дяволите, да кажеш на една жена, която е седяла цял ден на диван от изкуствена кожа в очакване да чуе дали човекът, когото обича, ще живее, или ще умре, или ще остане сакат? Какво да кажеш?

Лорейн погледна към тавана и се опита да спре новите сълзи. Господи, това е толкова егоистично. Стига вече.

— Роксан — започна тя, като избърса очите си, — вие... вие с Майкъл... срещате ли се редовно?

— Ами да... донякъде. Но ми се струва, че сега не ви се разговаря за...

— Надявам се, че още не сте влюбена в него — измърмори тя.

— Моля?

Лорейн се изчерви. Нямахше намерение да казва това гласно.

— Извинете. Трябва да е прозвучало доста недружелюбно. Нямах предвид това.

— Поставете ме във вашето положение, нали? — услужливата усмивка на Роксан излиня, акцентът също. Беше хубава, когато се усмихваше, красива, когато не го правеше. Доста необикновена красота.

Лорейн въздъхна:

— Цял ден разсъждавам за това какво означава да си съпруга на полицай, но да си омъжена за специален агент сигурно е по-лошо. Не се приключва със свършването на смяната. Постоянно са на работа и, изглежда, в осемдесет процента от времето — в смъртна опасност. Така го виждам аз. Не е лесно да обичаш такъв човек.

— Гибънз по-конкретно... темпераментен ли е в работата си.

— Темпераментен? Не. Непрекъснато мърмори за нея. Всеотдаен е, да. Упорит. Вманиачен, също. Но темпераментен? Не, мисля, че по-скоро Майкъл е такъв. За него съм се тревожила повече, отколкото за Гибънз.

— Защо? — Роксан изглеждаше изненадана. Сигурно не го познава много добре.

— Той е безразсъден, лудетина. А и твърдоглав. Божичко, някои от нещата, които е правил, не можеш и наполовина дори да си ги представиш. — Тя спря рязко и се овладя. Не биваше да й казва всичко това. Сигурно звучи ужасно.

— Може и да те разбирам погрешно, Лорейн, но това някак си звучи като предупреждение.

Лорейн наведе очи към масичката:

— Всичко това е много преждевременно, Роксан. Вие току-що сте се запознали. Не бива да те плаша така.

— Не ме плашиш. Мисля, че просто си загрижена. И разтревожена.

Лорейн погледна Роксан в очите и видя нея на своето място. Сега може и да не мисли така, но и на нея е възможно да се случи. Да не дава господ. Лорейн отмести косата си от лицето. Знаеше, че изглежда като развалина, но от гледна точка на Роксан сигурно повече прилича на призрак на Джейкъб Марли, повлякъл оковите след себе си. Това е добре. Роксан има нужда от здравословна доза страх и реализъм. Нищо против Майкъл и напъпилите му шансове, обаче тя трябва да бъде подготвена. Никоя жена не заслужава да преживее всичко това.

После Лорейн забеляза доктора с брадата, застанал в залата с Майкъл и Айвърс. Той говореше, а те слушаха. Не можеше да определи изражението му през брадата и очилата. Стомахът ѝ се сви. Не можеше да помръдне. Умрял е. Това им казва. Майкъл ще дойде и ще ѝ каже, че Гибънз е мъртъв.

Майкъл кимаше срещу доктора. Тя кръстоса ръце и притисна корема си. Майкъл се отдалечи от двамата мъже и влезе в стаята. Искаше ѝ се да се свие на две, но се беше вкаменила.

— Лорейн — каза той тихо.

Както винаги нежният успокоителен глас, който съобщава лошите новини. Той посегна към ръката ѝ, но тя не можеше да мръдне. Седна до нея и докосна коляното ѝ. Не, не го казвай!

— Лорейн, докторът току-що каза. Събудил се е. Ще се оправи. Прескочил е трапа.

Тя затвори очи и почувства как всичко се изцежда от нея, докато остана напълно изтощена и празна — като спукан балон на земята. Той ще се оправи. Мили боже!

— Ще се оправи — повтори шепнешком.

19.

Улиците вече бяха опустели, когато Тоци се спускаше по „Харисън авеню“. Видя жълтата светлина и се засили да премине, после веднага отпусна газта и намали на четиридесет. Не искаше да отваря работа на някое ченге от нощната смяна, но борбата да не натиска педала не беше малка. Навън пред предното стъкло всичко изглеждаше спокойно, но вътре главата му беше готова да се пръсне. Роксан каза, че е било изписано на лицето му, когато е излязъл от свиждането с Гибънз, след като бе дошъл в съзнание. Тя го поглеждаше странно всеки път, когато прелиташе през някое кръстовище по пътя към нейния апартамент. Покани го да влезе за малко и го молеше още да не тръгва. Знаеше, че е бесен, и се страхуваше, че ще направи някоя лудост. Обаче не беше видяла подутото лице на Гибънз, преливащо от пластмасовата вратна шина, или черно-синия белег с отпечатагъци от кокалчета на пръсти върху гърдите му. Не беше го чула как фъфли и говори несвързано, толкова беше напомпан с обезболяващи лекарства, че в мислите му почти нямаше последователност. Тоци разбираше, че е побеснял, че от него може да се очаква да извърши нещо, за което после ще съжалява, но тя не можеше да разбере. Опитали са се да убият Гибънз. Гибънз!

Това, което Гибънз успя да му каже, той вече или го знаеше, или го предполагаше. Бил е нападат в птицекланицата от набит азиатец, облечен в крещящо черно-бяло спортно яке върху черна плетена блуза. Гибънз говореше също и за много азиатски момчета, които се навъртали наоколо и гледали. Тоци смяташе, че сигурно са роби — освен ако не са били от якудза. Помоли го да му ги опише, но Гибънз беше прекалено зле, за да отговори.

И в двата случая знаеше, че трябва да огледа мястото лично. Ясно му бе, че да отиде там сам, не беше най-умното нещо на този свят, обаче в два след полунощ охраната на д'Урсо нямаше да бъде в пълен състав. Освен това част от съзнанието му желаше някой да се заяде с него, да му даде повод да се развихри. Нервите му дрънчаха

като струни и го сърбеше да се разплати с някого за случилото се с Гибънз, защото това не е било обикновено нападение. Било е жестоко и брутално... а това беше Гибънз.

Тоци беше толкова вбесен, че трепереше дълбоко отвътре. Знаеше, че е погрешно, но искаше да отмъсти и желаше това много силно. Точно тази увереност в собствената му справедливост го беше вкарала в беля, но това сега май нямаше значение. Опита се да овладее яростта, опита се дори да приложи неща, които беше научил в часовете по айкидо, за да постави себе си под контрол — да се съсредоточи в едната точка, да се отпусне напълно, да не предприема нищо в гнева си. Обаче колкото и смисъл да имаше това в залата, не можеше да го приложи върху себе си. Не сега. Японската мъдрост не го привличаше — не когато японски главорез беше извадил душата на партньора му.

Гумите изсвириха, когато зави от „Харисън авеню“ по „Куинстаун стрийт“ и продължи по нея, докато пътят премина от асфалт в чакълена настилка, а уличните лампи оредяваха между складовете преди фабриката и мръсните тухлени цехове. „Птици направо от фермата“ се намираше в края на една задънена пресечка вляво — порутена тухлена сграда, датираща от двадесетте години, заобиколена от висока телена ограда. Вътре, доколкото се виждаше, нямаше запалена светлина. Тоци заобиколи и направи обратен завой в дъното на уличката, което беше глупост — разбра го, докато го правеше. Ако вътре имаше някой, кръжащите фарове сигурно вече са го предупредили. Не беше от онзи тип улички, в които се случва някоя кола да се заблуди посред делнична нощ. Когато правеше завоя и фаровете осветиха паркинга зад сградата, той забеляза нещо странно. Спря и върна няколко крачки назад, за да огледа по-добре.

В ъгъла на паркинга имаше оставени три автофургона с много окаян вид. Единият беше със смачкан покрив, а вторият бе полегнал на една страна благодарение на спуканите си гуми. Ако се съди по бурените, които бяха избуяли наоколо — доста време не са се движили. Но особеното беше, че от фабриката към всеки от тях идваха хранващи жици и върху всичките имаше по един хладилен агрегат, което му се видя странно. Хладилните агрегати обикновено се поставят в предната част на фургона, точно над кабината на влекача. Би могло да държат замразени пилета в тях, но нещо караше Тоци да не мисли така. Бяха прекалено импровизирани за тази цел.

Тоци спря до бордюра, изключи светлините и угаси мотора. Лунната светлина проблясваше по спиралите бодлива тел в горната част на оградата от мрежа. Доста зловещо съоръжение, за да има само пилета вътре.

Тоци слезе и извади клещи за рязане на тел от багажника. Отиде до един участък от оградата, където сянката беше най-плътна, и преряза толкова сплетки, колкото считаше, че ще е нужно, за да се промъкне. Може би няма да забележат веднага малката дупка, мислеше си той, докато хвърляше клещите в багажника. Разтвори увисналата тел и си проби път. Когато се одраска на остриите връхчета, му се прииска да бе отрязал още няколко реда. Вече беше късно.

Той тръгна по периферията на оградата, като стоеше възможно по-далече от обсега на прожекторите, окачени по ъглите на фабриката. Когато се приближи до фургоните, той започна да чува бръмченето на хладилните агрегати, които отблизо приличаха повече на агрегати за онзи тип централни климатични системи, които се срещаха обикновено забити зад храстите в предградията. Първото нещо, за което се сети, беше нелегално заведение за хазарт, обаче на паркинга нямаше коли. Когато стигна до най-близкия фургон, забеляза нов лъскав катинар, окачен на ръждивата кука на вратата. Опря ухото си до студения сив метал, но всичко, което успя да чуе, бяха вибрациите от бучащия климатизатор на покрива. Бръкна в джоба си за комплекта шперцове и се залови с катинара. Отключи се много лесно. Отварянето на врата щеше да бъде трудната част. Тоци измъкна 44-калибровия „Спешъл Булдог“ от колана си, понеже нямаше представа какво може да се очаква.

Ръждивата кука издаде звук като нокти по черна дъска, когато той вдигна дръжката и отвори рязко едната врата. Прожекторите хвърлиха свръхестествени сенки в тъмното помещение — сенки в очи, които блестяха насреща му. Много очи. Исусе, Мария и Йосифе! Опасяваше се, че ще намери точно това. Качи се бавно вътре със сочещ нагоре, но готов за стрелба пистолет. Въпреки шумните климатизатори въздухът вътре беше горещ и влажен, миризмата — убийствена. Смърдеше на умрели лебеди.

Светлината от паркинга влизаше косо във фургона. Покрай двете стени имаше подредени железни войнишки легла на три етажа. Когато очите му привикнаха към оскъдната светлина вътре, той успя да

различи няколко бледожълтеникави лица, взиращи се в него. Направи крачка напред и внезапно чу възбуден глас, който идваше от тъмнината в дъното. Едвам го чуваше от шумния вентилатор на тавана.

— Някой тук говори ли английски?

Оплакващият се продължи да бръщолеви на нещо, което Тоци предположи, че е японски, докато излизаше от тъмнината. Тоци се изненада, когато видя колко е млад, направо тийнейджър. Учуди се и когато разбра, че хлапето не говори на него. Той приказваше нещо към някой от другарите си на едно от леглата в дъното.

— Такаюки, Такаюки! — повтаряше непрекъснато той, после се обърна към Тоци. — Това Такаюки, той говори — каза момчето на накъсан английски, сочейки към леглото.

Хлапето клекна до кревата и заговори още по-настойтелно, а този Такаюки отвърщаше с по една дума. Накрая Такаюки се изтърколи от сянката и се изправи на пътеката с лице срещу Тоци. Той също беше хлапе и имаше грозно натъртване, покриващо едната страна на лицето му като неприятен белег от рождение. Трудно беше да се определи на слабата светлина, но Тоци предположи по сиво-жълтия цвят на натъртеното, че боят е бил преди няколко дни.

— Няма да работим сега — каза той към Тоци на много добър английски.

— Какво?

— Стига вече нощна работа. Това не влиза в договора ни. Трябва да откажем.

Тоци си играеше с пистолета в ръката и изведнъж му хрумна, че тези нещастници вероятно го взимат за някой от разбойниците на д'Урсо, дошъл да ги завлече обратно във фабриката. Той се взря в натъртеното лице на Такаюки и го съжали. Опитваше се да се опълчи, но тонът му беше съвсем отпаднал и примирен. Като че ли казваше това просто защото чувстваше, че трябва да го каже, а не защото мислеше, че ще има някакъв резултат.

Тоци прибра пистолета.

— Не съм от хората на д'Урсо. Аз съм от ФБР.

Никаква реакция.

— Аз съм агент по съблюдаване на законите... полицаи. Разбираш ли какво казвам? Дошъл съм да ви отърва, момчета. — Тоци се усмихна и кимна, за да го окуражи.

Такаюки поклати глава. Сега изглеждаше даже по-тъжен.

— Благодарим ви, че сте дошли, но, моля ви, вървете си. Й, моля, заключете вратата след себе си. Благодаря.

— Какво?

— Не можете да разберете. Ако катинарът не е заключен, те ще помислят, че сме се опитали да избягаме. Последствията от това са жестоки.

— Кой са „те“? Д'Урсо?

— Да, д'Урсо — каза той нерешително. — Но обикновено хората на Нагаи изпълняват фактически наказанието.

— Нагаи?

— Да, Нагаи, кой друг. Фугукай следи за спазването на правилата. Те ни докараха тук. Сигурно знаете това... — Очите на Такаюки се разшириха, докато гласът му заглъхваше.

Имената прозвучаха познато на Тоци. Д'Урсо, жена му и шурейт му бяха споменали за Нагаи и Фугукай онзи ден. Имаше и още един, за когото говореха. Как му беше името, по дяволите?

— Познавате ли някой си... Маширо?

Вътрешността на фургона изведнъж потъна в гробна тишина. Вентилаторът продължаваше да смуче като механична ноздра.

— Отговорете ми! — каза най-после Тоци. — Мога да ви помогна.

Такаюки клекна до кревата си, повдигна тънкия дюшек и измъкна смачкан вестник. Тоци веднага го позна. Беше брой на „Пост“ от миналата седмица. Спомняше си заглавието. „БРЪМБАР НА СМЪРТТА НАМЕРЕН В ПРИСТАНИЩЕТО“.

Такаюки вдигна вестника, за да го види Тоци.

— Крадем вестници от шофьорите на камиони, за да знаем какво става по света. Тези двамата, които бяха убити, са братовчед ми и годеницата му. Опитаха се да избягат, но Маширо ги намери. Това беше наказанието им.

— Сигурен ли си в това? Убеден ли си, че Маширо ги е убил?

— Сигурен съм. Маширо изпълнява всички наказания. — Такаюки обърна лице към светлината и прокара показалеца си по натъртената буза. Беше по-зле, отколкото си мислеше Тоци. — Работа на самурая-якудза. Болката и смъртта са смисълът на неговото съществуване — каза с горчивина Такаюки.

Тоци огледа изплашените лица наоколо:

— Един мой приятел е идвал тук във фабриката вчера. Повъзрастен, с посивяла коса, висок горе-долу колкото мен...

Такаюки вече кимаше:

— Да. Това също го направи Маширо. Още ли е жив приятелят ви?

Тоци се смути от съдържащото се във въпроса предположение. Защо така, без да се съмнява, беше решил, че Гибънз е мъртъв? Толкова ли е опасен Маширо?

— Да, жив е. В болница е, но ще се оправи.

— Това е добре. Олекна ми. Моля да бъда извинен, че не направих повече, за да помогна на приятеля ви, но спречкването с Маширо често означава смърт. Канеше се да счупи врата на вашия приятел, но аз хвърлих едно пиле по него. Надявах се, че това ще намали концентрацията му.

— Концентрацията му?

— Карате. Едно от смъртоносните умения на Маширо. Опитваше се да счупи врата на вашия приятел с гола ръка.

Тоци затвори очи. Главата му започваше да бучи. Искаше да удари нещо, да счупи нещо. Този дебел задник Маширо с глупавото му карирано яке се загнездваше в епицентъра на гнева му.

— Обяснете ми нещо — каза той, като се опита да диша равномерно, за да се успокои достатъчно, че да може да говори. — Как се получи така с вас? Отвлечени ли бяхте? Как се озовахте тук?

— В багажника на тойота „Корола“. Много тясно.

— Искаш да кажеш, че всичките са ви внесли контрабанда в багажниците на нови коли?

Такаюки кимна:

— С товарни кораби от Япония. Слагат ни в багажниците през нощта, преди да натоварят кораба. Стояхме скрити, докато излезем далеч в морето. Когато приближихме Америка, трябваше да се върнем пак в багажниците. Понякога се налага да се лежи много дни неподвижно в тъмното и да се диша през маркуч. Много... как е думата на английски... клаустрофобия. Когато пристигнах аз, разтоварването продължи повече от очакваното. Бях изконсумирал всичката си храна и напитки. Прекарах без нищо, мисля, цели два дни.

— Как, по дяволите, са могли да направят това с вас? Това е... невероятно.

Такаюки сви рамене:

— Беше лошо. Обаче не толкова лошо, като да живееш под гнета на Маширо и Фугукай.

— Как... как са го направили? Отвлечени ли бяхте?

— Не, не бяхме отвлечени. Ние се съгласихме да дойдем.

— Съгласихте се да дойдете?

— Да, разбира се. Всички подписахме договори с Фугукай.

Такаюки се обърна към съквартирантите си и каза нещо на японски. Няколко от тях заровиха из вещите си и извадиха прегънати листове хартия, за да ги покажат на Тоци. Техните договори.

Тоци поклати глава в недоумение:

— Фугукай е банда от якудза, нали?

— Да. Преведено — бандата на рибата-балон.

— Защо, дявол да го вземе, е трябвало да подписвате някакъв договор с якудза? Те са престъпници. Известно ли ви е това? Какво ви накара да мислите, че може да им се доверите? Какво очаквахте да получите от тази сделка?

— Ние го получихме. Влизане в Америка — страната на възможностите.

Очите на Тоци се обърнаха.

— Попаднал съм в някаква шибана деформация на времето — измърмори под носа си. — Нищо не разбирам.

— Ще го обясня. Фугукай предложиха да ни прехвърлят в Америка, като в замяна работим за тях. Уверяваха ни, че ще получим добра работа в сферата на нашите интереси. Явно ни излъгаха за това. Но, разбирате ли, ние искахме да дойдем в Америка, за да успеем в живота и възстановим изгубеното си достойнство. В Япония сме белязани като провалени, понеже не сме изкарали достатъчно високи оценки на приемните изпити за университета. Ако бяхме останали в Япония, щяхме да сме квалифицирани само за професии като чиновници, секретари, помощник-управители на магазини, пощенски служители.

Чичото на Тоци — Франк, бащата на Лорейн — някога беше пощальон.

— Какво лошо има в това?

— Неуспехът е позор. Как можеш да погледнеш в очите приятелите и семейството си, щом си човек без достойнство?

— Хайде, животът е повече от едно училище. Не можете ли да напредвате в службата си в Япония?

— Много трудно. Службите, които бихме получили, са твърде ниско платени, а всичко в Япония е много скъпо. Япония е успяваща страна, но успехът е само за успяващите. Заплатите, които щяхме да получим, биха стигнали само за най-необходимото: малък едностаен апартамент на два или три часа път от Токио, съвсем малка кола, достатъчно храна, но нищо особено, малка стереоуредба и телевизор, обаче нищо от сложните електронни уреди, които нашата страна изнася с гордост по света. Не е лесно за един провалил се да напредне в нашата страна. — Такаюки се изсмя тъжно. — Не искахме да ставаме роби на ръчния труд. Фугукай ни казаха, че в Америка системата е различна. Желанието и прилежността означавали повече тук. Могли сме да успеем, да възстановим достойнството си, да направим родителите си отново горди с нас. Така ни казаха и ние им повярвахме.

— Най-напред, момчета, как се забъркахте с якудза? Та вие сте били ученици.

— С шабу.

— Какво е шабу? — сви рамене Тоци.

Такаюки се обърна към приятелите си и проведе кратък разговор.

— Шабу означава „бели диаманти“. Така го наричаме у нас. Мисля, че тук му викате „шемет“.

— Искаш да кажеш „шемет“ като наркотици? Като амфетамини?

Такаюки кимна:

— Да, наркотици. — Изглежда, изобщо не се срамуваше да го признае.

— Да не искате да кажете, че всичките се друсате? Че сте наркомани?

Такаюки сви вежди и поклати глави:

— Не. Всички сериозни ученици в Япония вземат „шемет“, за да стоят будни и да учат през нощта, особено по време на изпитния ад.

— Какво означава изпитният ад?

— Така наричаме периода през февруари и март, когато се държат важните изпити, тези, които определят дали преминаваш в следващия клас или не. Винаги много решаващо време за нас.

Тоци се почеса по врата. Исусе, каква каша!

— Колко сте тук? Искам да кажа, тук, в Америка.

Такаюки сви рамене:

— Трудно е да се каже. В птицекланицата сме шестдесет и двама. На кораба, с който дойдох, бяхме поне триста ученици, а е имало още няколко подобни пратки, за които знаем.

Исусе Христе! Този задник Айвърс ще иска да знае какво, по дяволите, е правил тук тази нощ, как е влязъл и всичко останало. Само че в момента това беше маловажна помия. Работата не се побираше в законните процедури и правилата на ФБР. Тези момчета ги държат като роби против волята им, за бога.

— Добре — обяви той на всички, — кошмарът свърши. Ще отключа другите два фургона и, Такаюки, искам да им обясниш всичко. Стойте вътре, докато аз уредя нещата. Ще повикам помощ и ще имаме автобуси до няколко часа, за да...

Една отчаяна длан изведнъж стисна ръката на Тоци.

— Не можем да дойдем с вас — прошепна Такаюки като обезумял. — Маширо ще ни излови. Ще ни избие така, както уби другите. Неговата сабя ще ни намери. Не можете да ни причините това!

— Успокойте се. — Тоци го хвана за рамото. — Можем да ви защитим. Обещавам. Вече няма да се страхувате от него.

— Вашата защита е безполезна срещу Маширо. Той е самурай — истински самурай. Посветил е живота си да убива. Неговите якудзи ще ни намерят и после ще го извикат. Ето така ни държат в подчинение. Ако тръгнем с вас, Маширо ще ни намери. Маширо ще ни избие всичките. Сигурен съм. Моля ви, тръгнете си сега и пак ни заключете. Моля ви, вече останахте прекалено дълго.

— Но...

— Моля! Вървете!

Тоци го погледна в очите и видя неописуем ужас. После горещата лепкава мъгла се върна отново. Внезапно беше станала непоносима. Нужно беше време, докато осъзнае, че това е миризмата на страха. Усещаше го да пълзи около него като надигаща се вода — студена и мътна. Той пое дълбоко дъх и опипа пистолета под якето за самочувствие.

Търсеше в преbledнелите им лица някакъв признак на подкрепа, поне един, който би желал да се спаси. Нямаше такъв. Лицата просто висяха там, в тъмното, като безпомощни плодове върху съхнещо дърво. Той обмисляше алтернативи. Би могъл да се свърже с отдела по имиграцията и натурализацията, да ги пусне да си направят акцията в птицекланицата. Но какво ще стане с другите роби, внесени от д'Урсо? Кой знаеше още колко има? Стотици? Хиляди? Д'Урсо съвсем сигурно няма да каже къде са. Една акция ще навреди ли наистина на търговията с роби? Вярно, могат да отстранят д'Урсо, но тогава работата ще бъде прехвърлена на някой друг от фамилията на Антонели. Робите просто ще продължат да идват.

Изведнъж си спомни гласа на Айвърс, който го предупреждаваше, че Бюрото се мръщи на индивидуалните действия. Трябва да докладва за това, но като познаваше Айвърс, това би донесло много повече вреда, отколкото полза. Айвърс щеше да уведоми управлението в Нюарк и заедно щяха да изкарат тежката артилерия, ще разбият д'Урсо и ще го окачат на кука като умряла акула за снимка. Айвърс няма да иска и да чуе за други роби. Ако има нещо нередно, заемете се с него. Това е начинът му на мислене. Никога не искаше да знае нещо за цялата картина.

Тоци погледна във вътрешността на фургона към умоляващите изплашени лица, които се взираха в него, и тогава взе решението. Страх като този трябва да бъде уважен. Той се обърна към Такаюки:

— Добре. Да бъде, както искате.

Той изскочи от фургона и бавно затвори вратата. Чу неприятното скърцане на ръждивата кука, но този път не му направи впечатление. Вкарал катинара в куката, той го задържа в продължение на един дълъг миг, преди да го стисне да се заключи. Закрачи бавно назад към осветения паркинг, вирайки се в трите фургона, все още слисан от това, което току-що бе видял и чул. Питаше се що за дяволско чудовище е способно да внуши такъв страх у тези нещастни хора. Погледна назад към електрическите проводници над фургоните, после забеляза червените предупредителни светлини, мигащи бавно над редица гигантски нефтени резервоари в далечината край реката. Представи си, че Годзила разкъсва Токио на парчета.

Чудовище, наречено Маширо, мислеше си той. Ето що за чудовище.

Загледа се в мигащите светлини и се чудеше какво, по дяволите, да предприеме сега.

20.

Нагаи извърна поглед от шумното действие на сцената, когато донесоха рибата на масата им. Сервитьорката с поклон постави грозното нещо пред Хамабучи. Дебелата риба лежеше по корем като изтеглен на брега шлеп. Едно мъртво око се беше опулило срещу Нагаи. Той се загледа в рибата и въздъхна в мислите си. Никога не се е вълнувал от фугу и цялата церемония беше досадна. Наистина първите няколко пъти беше страшно и възбуждащо, върховно изпитание на лоялността на човека — същността на Фугукай. Но откакто бе прогонен в Америка, самият Нагаи изостави този ритуал, макар никога да не бе казвал на Хамабучи. Не че беше забравил как се разрязва рибата или че хората му много се страхуваха да ядат смъртоносното понякога месо, нарязано от техния бос. Причината е, че единствената риба-балон, която може да се намери в Америка, не е отровна. Идеята да накараш хората си да бъдат нащрек, докато внимателно отстраняваш смъртоносния черен дроб и яйчниците, за да провериш доверието и лоялността им към теб, просто губи смисъл с американското фугу. То няма такъв сок. Каква е ползата от церемонията, ако не съществува риск да се проснеш мъртъв на масата? При Хамабучи обаче нещата стояха иначе. Старият бос винаги успяваше да внесе истинската риба за церемониите си, независимо къде се намира. Щастливец.

Нагаи обърна поглед към сцената, където две млади жени, облечени само в традиционните препаски на борци сумо, налитаха една към друга, а неголямата група уважавани бизнесмени от родината му дрезгаво ги насърчаваха. Питаше се какво ли биха си помислили уважаваните им американски бизнес партньори, ако научат за това заведение. Малко късче от Гинза, посадено наред Манхатън. Всеки има нужда от малко развлечение и отпускане от време на време, даже и уважаваните мошеници. Нагаи отново насочи вниманието си към двете съпернички, блъскащи се една в друга в опитите си да се изтикат извън белия кръг, очертан на сцената. „Това не може да са японски момичета

— замисли се Нагаи. — Не с тези цици.“ Той обърна поглед към сервитьорката за сравнение, но нейните, ако ги имаше, бяха скрити под гънките на кимоното. Не, японските цици изобщо не могат да се сравняват с онези неща на сцената. Те не подскачат и не се люлеят така. Нагаи се усмихна, когато момичетата се сблъскаха още веднъж и разтресоха плът. Цици като фугу.

— Сигурен ли сте, че не желаете да приготвим рибата вместо вас? — Сервитьорката попита Хамабучи любезно на японски. — Един от нашите майстор готвачи е правоспособен.

Хамабучи отклони предложението, като махна с дебелите ръкавици от черна гума.

— Може в Япония един майстор готвач да е длъжен да притежава държавно позволително, за да разрязва фугу, но на мен такова позволително не ми е нужно.

Той я дари със смешната си малка усмивка, която можеше да бъде възприета или като бащинско благоволение, или като пълно презрение. После започна да слага ръкавиците, като не ѝ остави нищо друго за правене, освен да напусне. По замръзналата ѝ усмивка Нагаи можеше да каже, че тя го сметна за простак.

Нагаи си помисли да го заговори сега, но после реши да изчака, докато Хамабучи свърши. Старецът се бе изправил и той не искаше да го дразни, преди да е изрязал отровните органи. Само една мъничка резка в черния дроб може да развали цялата риба, а трябваше той, не Хамабучи, да вземе първата хапка. Прокрадна поглед към момичетата сумо. Тази, с късата коса и големите устни, беше много агресивна, но другата беше по-хубава. Старецът държеше рибата изпъната и търсеше с ножа точното място в горната част на главата ѝ, за да започне разрязването. Нагаи го наблюдаваше как прави първите два дълбоки среза във врата на фугуто, пресичайки гръбнака. Той бръкна с пръсти в прореза, опипа наоколо и после издърпа целия гръбнак наведнъж, което обърна рибата наопаки. Тръсна я, за да се върне в първоначалното ѝ положение, и смъкна бодливата кожа, докато увисна свободно около опашката, наподобявайки мъж със свалени до глезените панталони. Тогава старецът вдигна очи към него, за да се увери, че го гледа. Следваше деликатната част — Нагаи знаеше, че е длъжен да гледа. Хамабучи свали ръкавиците и пхна ръката си в оплетените вътрешности, за да намери черния дроб и яйчниците, които

отрязва прекалено бързо, за да бъде спокоен Нагаи. Разбира се, той винаги го правеше така. Това беше част от изпитанието. Хамабучи извади отровните органи на върха на ножа и ги постави в малка чинийка. Почисти ножа в купа с гореща солена вода и после се зае да нарязва бялото месо на тънки прозиращи филийки, подреждайки ги на два дървени подноса. Хамабучи остави ножа, изми пръстите си в друг съд и после постави единия поднос пред Нагаи, като направи поклон с глава. Пак с онази усмивка.

Нагаи взе клечките за хранене, вдигна един резен от фугуто и го потопи в чинията си с пикантен сос понзу. Бизнесмените започнаха да викат и аплодират диво, когато той поднасяше рибата към устата си, обаче устоя на импулса да се обърне и види дали побеждава похубавата. Е, спускай се в трюма, както казват тук.

Той започна да дъвче, като гледаше изпод вежди Хамабучи в очакване. Ако не се случи до петнадесет секунди, няма изобщо да се случи. Преглътна, усмихна се и се поклони с глава на своя бос. Церемонията свърши. Сега доволен ли си, старче?

— И така — каза Хамабучи, потапяйки в соса парче риба, — някакви нови събития, откакто бях тук за последен път?

Дръж се за шапката:

— Да. Д'Урсо крои планове да убие Антонели.

Очите на Хамабучи запремигнаха, фугуто се спря пред отворената му уста. Нагаи бе виждал тази му реакция и преди. Старчето не беше щастливо.

— Кога? Как? Предупредил ли си Антонели-сан?

Нагаи поклати глава.

— Разбрах едва вчера. Не знам никакви подробности. Мислех да отида направо при Антонели и да го предупредя, но прецених, че не е редно да го направя аз. Сметох, че трябва пръв вие да научите.

— Антонели е мой брат — изрече старецът сурово. — Не може да бъде предаван по този начин.

Приличаше на някой от онези пръдливи дърти военачалници в самурайските филми. Нагаи кимна, за да го успокои:

— Изпратил съм няколко души да наблюдават д'Урсо и шантавия му шурей. Когато се появят признаци, че са готови да преминат към действие, ще научим незабавно. Ако искате, мога да изпратя Маширо да убие и двамата.

Още не беше сигурен дали да подхване бизнеса с д'Урсо. Ако д'Урсо изпрати Антонели в рая и му се размине, тогава Нагаи щеше да се реши. Междувременно ще предприема такива действия, че Хамабучи да не се усъмни в него.

— Не, не им се бъркай в работите. Не можем да се месим в отношенията им. Това ще развали доверието между нас и би означавало край на съвместната ни дейност, независимо от приятелството ми с Кармине.

— Как така ще се унищожи доверието между нас, ако спасим живота на Антонели?

Хамабучи изглеждаше раздразнен от въпроса му:

— Как бихме реагирали ние, ако мафията започне да се бърка в личните ни работи? Тук плуваме в бурни води. Не бива ние да обръщаме лодката.

Благодаря за образното сравнение.

— Ще уведомите ли Антонели?

Хамабучи се мръщеше като булдог. Веждите му потрепваха, докато обмисляше въпроса.

— Не знам... мисля, че не.

— Защо не? Той ви е приятел.

— Приятелите не се шпионират. Ако го уведомя, ще трябва да му кажа как съм разбрал. Естествено, ще си помисли, че му нямам доверие и никога не съм му вярвал. Това ще разруши приятелството ни... и доста примамливото сътрудничество. Не, не мога да му кажа.

Някой приятел, може би д'Урсо, би могъл да го прекрати. Хм... Да, но какво ще стане, ако Хамабучи се реши и все пак каже на Антонели? Старецът е лукав, може да направи всичко. Нагаи трябва да бъде сигурен.

— Защо не уведомите Антонели за д'Урсо и да му кажете, че аз съм шпионирал? Обвинете мен.

Хамабучи го гледаше втрещено. Сега приличаше на противна изцъклена жаба.

— Прекалено дълго си стоял в Америка, Нагаи. Аз съм отговорен за всичко, което вършат хората ми. Аз съм Фугукай. Моята чест зависи от вашите постъпки.

Пак я подкарахме с фъшкиите на Куросава.

— Тогава какво ще правим?

— Ще се постараям тази екзекуция да не се състои. Направи така, че д'Урсо да не постигне целта си, но да не личи твоят пръст в работата. Бизнесът трябва да продължи без прекъсване. — Хамабучи направи пауза, за да си вземе от фугуто. — Сигурен съм, че можеш да разбереш д'Урсовия начин на мислене. — Той гледаше надолу в чинията си, докато въргаляше новото парче риба в соса. — Направи каквото е необходимо, за да го разубедиш. — Отново многозначителен поглед към Нагаи.

Колко си хитър. Негодник. Насъскай неуспелия убиец срещу бъдещия убиец. Колко дяволски хитро. Няма ли да се изненадаш, когато д'Урсо успее и завладеем търговията с роби само за нас? Нагаи натопи ново парче фугу и го хвърли в устата си. Наистина беше много вкусно, по-добро от онова, което помнеше.

— Не се притеснявайте, ще се справя с д'Урсо — каза той.

Хамабучи кимна решително и погледна към своето фугу, потапяйки нова филийка.

— Постарай се да го направиш, Нагаи.

Нагаи сведе глава, докато взимаше резенче фугу.

— Колко по-лесно беше да запазиш верността на хората си. — Хамабучи въртеше бавно парче риба в соса. — Някога традицията беше достатъчен стимул, но времената се измениха. Един бос трябва да прилага управленски трикове с подчинените си — продължаваше да върти това парче риба в тъмния сос. — Впрочем, Хацу ти изпраща поздрави.

— Какво е това?

Хамабучи погледна нагоре и повдигна гъстите си вежди:

— Хацу. Дъщеря ти. Забравил ли си я? Кенджи вече има добър удар с бухалката. Момчето ти може да стане следващият Садахару Ос, като порасне. А мъничката — имам я за моя собствена внучка. — Той се засмя леко и пъкна рибата в устата си.

— Виждали ли сте ги скоро?

— Да, разбира се. Не са ли ти писали? Сега живеят в моята вила.

— Коя вила? Имате няколко, доколкото знам.

Хамабучи само се усмихна и натопи друго резенче от рибата.

— Ще се погрижиш нищо лошо да не се случи на приятеля ми Антонели, нали?

Устата на Нагаи пареше от фугуто. Сосът киселееше на гърлото му.

Изведнъж бизнесмените започнаха отново да аплодират. Нагаи вдигна поглед точно навреме, за да види как късо подстриганото момиче събаря хубавото по задник извън кръга. Тя се тръсна силно на пода, циците ѝ се раздрусаха и се разтрепери от яд, че е загубила. Още малко и да заплаче.

— Нагаи?

Той се обърна пак към тази проклета малка усмивка. Представяше си децата, мъчеше се да си спомни къде се намираха всичките вили на стареца. Нямахше смисъл. Хамабучи можеше да ги изпрати където и да е.

— Нагаи, не си ми отговорил. Ще защитиш ли Антонели? С живота си?

Нагаи остави пръчките за хранене и избърса устата си със салфетката. Гърлото го болеше. Представяше си лицето на Хацу, Кеңджи в бейзболен екип, бебето с... после задържа дъха си и се поклони на своя бос:

— Хай!

Старецът се усмихна.

Нагаи наблюдаваше профила на Маширо, докато самураят спираше кадилака до товарната рампа зад птицекланицата. Погледна към тримата младежи на задната седалка — неподвижни и мълчаливи, с присвити очи и стиснати устни. Самият той едно време изглеждаше така. Старецът лично беше препоръчал тези тримата. Каза, че работят добре заедно. Тошио, Хидео и Ики. Моу, Лари и Кърли. Започнали във Фугукай и работили цяла година като домашни роби в собствената къща на стареца, също както той някога, но това беше много отдавна.

Маширо угаси мотора. Вътрешността на колата изведнъж утихна. Нагаи усещаше как младежите го гледат в очакване на нареждането му. Още не беше сто процента убеден, че трябва да подходят точно по този начин, но не може да измисли нищо друго. Трябваше да покаже на д'Урсо, че знае какви са намеренията му. Просто да го погледне в очите и нищо повече. Да остави

предупреждението неизказано. Нека сам да се сети кой още знае. Може би това ще промени решението му.

Той посегна към дръжката на вратата и моментално младежите изскочиха от колата да го прикрият. Движеха се пъргаво и тихо. После излезе и Маширо със собствено темпо. Питаше се дали Маширо се чувства изместен от присъствието на трите хлапета. В крайна сметка самураят беше единствената сила, която някога му е била нужна. Младежите служеха за ефект, това е всичко. Надяваше се, че Маширо е разбрал това.

Хлапетата се качиха по стълбите към рампата и спряха да го изчакат, а Маширо изостана назад, за да пази гърба му. Точно тогава Франчоне изскочи през висящите найлонови ленти, които покриваха отворения портал. Инстинктивно младежите го обиколиха, за всеки случай. Добре се справяха.

Франчоне се направи, че изобщо не ги е забелязал. Той тръсна глава, за да отмести глупавия кичур. Нагло копеле.

— Точно ти си човекът, когото искам да видя, Нагаи. Тук имаме проблем — посочи с палец зад себе си. — Заповядай да го оправиш.

Хидео и Ики задържаха найлоновите ленти отворени, а Франчоне ги поведе към задната стаичка, където Маширо беше пожелвал пръста си. Нагаи хвърли бърз поглед към ръката му. Краят на пръста още беше превързан.

Двама от яките биячи на д'Урсо, облечени в тесни костюми, бяха извили зад гърбовете им ръцете на двама роби. Единият от робите изглеждаше, като че ще се надриска в гащите, а другият — сърдит и възмутен. Нагаи веднага разпозна възмутения. Беше Такаюки — малкият с голямата уста, когото Маширо трябваше да вкарва в пътя. Явно едно опитване на Машировата ръка не беше достатъчно.

Д'Урсо стоеше настрана с ръце зад гърба. За разлика от шурей си той не изглеждаше ядосан от неприятностите, които имаха.

Нагаи погледна към д'Урсо:

— Какво става тук?

Д'Урсо само сви рамене и кимна към двамата роби. Оставяше на Франчоне да говори. Изглежда, напоследък товареше хлапака с повече отговорност, подготвяйки го за по-голяма длъжност, когато той стане шеф. Страхотен шанс, приятелю.

Франчоне посочи изплашения роб.

— Този тип си влачи задника цял ден. Когато му казах да се размърда, той започна да мърмори. Три пъти му казах да се стегне, а той продължаваше да не слуша, затова реших да му набия малко разум в главата. Обаче, когато го свалихме от поточната линия, този другият пристигна тук след нас като „Могъщия Мишок“ да спасява положението. Много са изтървани тези момчета, Нагаи. Сега ще направиш ли нещо по въпроса, или ние да се заемем? А?

Откъде, по дяволите, се взе този малък боклук, че да му говори така? Нагаи погледна към д'Урсо, който стоеше безразличен. Това ли мислеше д'Урсо в действителност за него? Смята ли д'Урсо, че Нагаи ще сърба попарата на този малък задник, когато станат самостоятелни? Майната му.

— Дисциплината е мое задължение — каза Нагаи на д'Урсо подчертано спокойно. — Ще се погрижим за тях.

Той нареди нещо на младежите на японски, но когато тръгнаха да поемат робите от биячите, Такаюки започна да се съпротивлява и крещеше също на японски:

— Не! Спрете! Стига вече бой! Стига вече вонящи пилета. Напускаме.

— Какво казва този? — Франчоне направи кисела физиономия. — Какъв му е проблемът?

Нагаи погледна към Маширо, който кимна. Знаеше какво да прави.

— Не! — изпищя Такаюки на японски. — Още една крачка насам и ще им кажа за федералния агент, когото Маширо се опита да убие тук, във фабриката. Знам също и за Рейко, че шпионира за вас. Виждал съм я тук с жената и дъщерята на д'Урсо — правеше се, че е като нас. Ще им разкажа всичко за нея.

Господи, не!

— Маширо! Сугу ячимаете^[1]!

Кракът на самурая мигновено се превърна в мъглявина, нещо като паунова опашка от движение, когато се извъртя, протегна и стовари ходилото си отстрани върху врата на Такаюки. Кръв шурна от мястото, където подметката на обувката му разкъса плътта, като опръска другия роб и бияча, който го държеше. Такаюки се срина, а биячът бръкна в якето си и извади пистолет. Ики скочи моментално, блъсна нагоре ръката с пистолета, удари го с коляно по шишарките и го

фрасна с лакът по главата. Биячът се строполи на колене и закри глава, за да се пази. Ики отстъпи крачка назад и се изправи над него с пистолета му в ръка. Хидео и Тошио вече бяха заели позиции в случай, че някой друг прояви нервност.

Маширо гледаше сурово и сякаш изобщо не бяха го впечатлили. Тези хлапета обаче бяха чудесни. Моу, Лари и Кърли. Нагаи се усмихна на д'Урсо и изчака сърцето си да се успокои, като оглеждаше лицето му, докато се убеди, че д'Урсо не е разпознал името на Рейко в излиянието на Такаюки.

Нагаи погледна към тялото на Такаюки, после към побъркания шурей:

— Проблемът ви е разрешен.

— Разрешен е дръжки! — кресна Франчоне. — Искам да го замените.

Нагаи кимна бавно и мина покрай него:

— Разбира се, както пожелаете. Още с пристигането на следващата пратка.

После прекоси към д'Урсо и се вторачи в лицето му:

— Чувам слухове, че обмисляш план за бърз напредък в кариерата. Идеята не е много добра. Настоятелно те съветвам да преразгледаш намеренията си.

Ноздрите на д'Урсо се разшириха:

— Какво искаш да кажеш?

За първи път, откакто се познаваха, д'Урсо изглеждаше разгневен. Силно разгневен.

— Освен това — каза Нагаи, преди д'Урсо да успее да вмъкне още някоя дума — обмислих предложението ти, но трябва да отговоря с не, благодаря. Нещата са по-добри за мен такива, каквито са.

Той обърна гръб на д'Урсо и се насочи към изхода, следван от Маширо и хлапетата.

— Хей, почакай, Нагаи!

Д'Урсо посегна да хване ръката на Нагаи, но лапата на Маширо се заключи върху китката му, преди да го е докоснал.

— Няма какво да обсъждаме, д'Урсо. Знаеш позицията ми.

Той се провря през найлоновата завеса в студения въздух навън. Слънцето проблясваше по хрома върху дългите крила на големия черен кадилак. Антуражът му го последва надолу по стълбите.

Усещаше как д'Урсо го гледа иззад рампата със стиснати юмруци в джобовете на сакото. Той изгаряше отвътре. Светът се сриваше около него. Нагаи познаваше това чувство.

Когато Ики му отвори вратата на колата, Нагаи вдигна поглед към д'Урсо. Бъди разумен, приятелю. Избий си го от главата.

Той влезе в колата и Маширо включи на задна, оттегляйки се от товарната рампа. Нагаи наблюдаваше през предното стъкло застаналия там д'Урсо, вторачен в него, облечен в скъпия си син костюм, лъщящ на студеното слънце.

[1] Направи го веднага (яп.). — Б.пр. ↑

21.

Д'Урсо се взираше през тъмно оцветените стъкла, докато Боби провираше мерцедеса между паркирания бетоновоз отдясно и един самосвал отляво. От двете страни на улицата се ремонтираха цели групи от къщи, за да бъдат преустроени в ателиета. В целия скапан Хобокен постоянно се строеше, но ако питаха него, още си беше грозен.

Върху въртящия се барабан на бетоновоза имаше боядисани снопчета розови точки. Докато минаваха покрай него, д'Урсо чу бетонът вътре да трополи и стърже. Той гледаше как точките се плъзгат нагоре и изчезват от другата страна и се замисли колко приятно би било да натикаш Нагаи в един бетоновоз с гадни розови точки, кучия му син.

След като отмина камиона и самосвала, Боби сви вдясно по една още по-тясна еднопосочна уличка, допълнително стеснена от небрежно паркираните броня в броня коли покрай двата тротоара. На следващата пресечка той отново зави надясно по „Адамс“, където колите бяха паркирани в два реда плътно пред „Италиански специалитети на Фаринели“, затова Боби просто спря по средата на улицата. Опърпаният хлапак на Фаринели стоеше навън пред витрината, където имаше окачени всякакви колбаси и салами. Висеше там като паяк и държеше плика. Само да го видиш — дълга мръсна коса, обича, черна тениска с лика на Бон Джови. Ама че оръфляк!

Боби чукна бутона и прозорецът се смъкна.

— Хей, Чийз — викна той към младежа, — правилно ли взе поръчката днес или не?

— Винаги я взимам правилно — каза Чийз, подсмърчайки, докато слизаше на платното. — Старецът изпортва работата, не аз.

— Ами? Запомни ли този път да направиш сандвичите с шунка от бут, а не с обикновена?

— Да.

— А какъв пипер си сложил? Лют или сладък?

- Сладък.
- Хлябът пресен ли е?
- Да.
- Лъжеш.
- Кълна се в Господ.
- Попитай го за маринованите гъби — каза д'Урсо.
- Да, маринованите гъби, Чийз. Вътре ли са?
- Вътре са, вътре са.
- Наистина? А, какво има за пиене?
- Оранжеда и диетична кола. Добре ли е?

Точно тогава се разнесе тенекиен звук от клаксон и д'Урсо се извъртя в седалката да разбере откъде идва. Малък жълт фолксваген-бръмбар се беше лепнал до задницата им и един пуерториканец зад волана се беше облегал на клаксона. Колата му напомни за оранжевия фолксваген и големия гаф на Маширо. Д'Урсо се намръщи. О, колко щастлив щеше да е животът му само ако можеше да се отърве от тези двамата — Мишмош и неговия бос. Дявол да го вземе.

Пуерториканецът пак се облегна на клаксона.

— Хей, я млъквай, ясно ли е? — изкрещя хлапакът на Фаринели.

— Плати на момчето и да се вдигаме оттук — каза д'Урсо, извади плик от вътрешния си джоб и го подаде на Боби.

— Ето. — Боби подаде плика на момчето, взе чантата и я сложи между тях на седалката. — И ти казвам, Чийз, по-добре всичко да е точно.

— Не се притеснявай — изхленчи хлапакът. — Точно е, точно е.

— Добре. Ще повярвам на думите ти.

— Да, спокойно можеш.

Прозорецът на Боби се плъзна нагоре, докато мерцедесът потегляше. Д'Урсо се извъртя и пак погледна бръмбара.

— Карай към края на града и паркирай при фабриките. Ще хапнем там.

Боби пак му хвърли един поглед, докато караше, сякаш го проверяваше дали е добре. Той правеше това често-често през цялата сутрин и на д'Урсо адски му се искаше вече да престане.

— Какво става в главата ти, Боби? Просто го кажи.

Боби премина през следващото кръстовище и изду покрай друго каре от ремонтирани жилища.

— Какво става в главата ми? Тревожа се за това, което става в твоята глава. Ето това става в моята.

— Така ли? И за какво се тревожа аз?

— Че японецът знае. Исусе, та той може в момента да разказва на Антонели! Само че ти не изглеждаш кой знае колко разтревожен за това, Джон. Ето това не ми харесва.

Д'Урсо приглади връзката си и прокара пръст по сребристосивата коприна.

— Не се притеснявай за Нагаи. Не мисля, че ще направи каквото и да е. — Той се мъчеше да остане спокоен. Обземе ли те паника — загубен си. Още има начин да се оправят нещата. Просто бъди като скапаните японци — запази спокойствие.

— Не знам, Джон. Не съм много сигурен в него. Нагаи е плъх. Няма да лежи на това, което знае просто ей така, за нищо.

— Мисля, че ще го направи.

— Ще го направи друг път.

— Слушай, Боби. Японците не играят по този начин. Ако ни изпее, ще бъде много недостойно, а това е нещо, за което японците са направо куку. Най-лошото, което един японец може да направи, е да изгуби достойнството си, разбираш ли — неговото лице. Видя как Мишмош отреза края на пръста си. Ето за това беше цялата работа. — Продължаваше да поглажда връзката, загледан право напред през стъклото. Страшно се надяваше, че не греши.

Боби продължаваше да кара. В следващото каре имаше обикновени бедняшки жилища. След него започваше промишленият район. Тук нямаше толкова коли.

— Карай до следващата пресечка и паркирай зад нея вдясно — каза д'Урсо.

Докато Боби наместваше колата, д'Урсо бръкна под седалката за салфетка. Преди още да беше я видял, усети, че не е от хубавите. Извади я и я разгъна. На нея имаше щамповано някакво опулено, глупаво изглеждащо същество.

— Какво е това, по дяволите?

— Бисквитеното чудовище — каза Боби, загасявайки мотора.

— Кой?

— Бисквитеното чудовище. Извинявай, на Аманда е. Беше единствената чиста салфетка, която намерих тази сутрин.

Д'Урсо се усмихна при мисълта за дъщеря си.

— Бисквитеното чудовище, а? — изсмя се саркастично през носа. — Мислиш ли, че е роднина на Маширо?

— Не е смешно, Джон. — Боби усукваше кичура коса на челото около пръста си. Той не беше спокоен.

Д'Урсо разстла кърпата върху сребристосините си панталони и се пресегна за чантата. Погледна вътре, после извади сандвичите и газираниите напитки. Разгъна единия сандвич върху седалката, взе половината от тридесетсантиметровата подложка, наведе се над коленете си и отхапа. Кимна, докато дъвчеше:

— Хубаво е.

Боби взе бутилката с оранжада от таблото, отвори капачката и отпи глътка.

— Как можеш да ядеш, Джон? Стомахът ми целият е на възли. Тези типове ще ни пречукат, а ти си хапваш.

Д'Урсо продължи да дъвче. Отвори кутийката с диетична кока-кола и отпи.

— Не ставай нервен, Боби. Снощи разговарях с филипинците.

— Какво казаха?

— Говорих с новия най-голям отгатък, в Манила. Кирино. Работил е за президента Маркос. Каза, че Нагаи не ни е нужен, за да прехвърляме нови роби отсам. Обясни ми, че има солидна връзка в Тайван за превозването им и че всичко може да минава през него. Той ще бъде нашият човек на Изток. Каза ми, че якудза не означава нищо в страните, откъдето ще идват новите роби. Така че майната му на Нагаи. Не ни трябва.

— Хей, страхотно! — Боби разкъса хартията на своя сандвич и го захапа. Ядеше така, сякаш мислеше, че някой се кани да му го вземе. — Това е страхотно, нали? Сега можем просто да го цапардосаме и да приключим с въпроса.

— Да, само че забравяш нещо.

— Какво?

— Мишмош. Искаш да се опиташ да цапардосаш Нагаи, когато Маширо е наблизно?

— Не, благодаря.

— Така си и мислех.

— И какво ще правим?

— Ще се отървем първо от Мишмош.

Боби спря да дъвче. Изведнъж леко пребледня.

— Успокой се. Не съм казал ти да се заемеш с него.

— Не е от неуважение, Джон, но аз трябва да ти откажа това.

Мишмош е толкова опасен, че майката си е...

— Така е. Ето защо ще оставим федералните да го свършат.

— К'во?

Д'Урсо кимна:

— Правилно чу — ченгетата. След разговора с Кирино изпратих писмо до ФБР в града. Дадох им доста точна информация за Мишмош. Писах им, че той измайстори двете мумии във фолксвагена.

— Господи, Джон, това не е ли малко рисковано? Ами ако го хванат и се разприказва? Ако изпее някого, това ще сме ние, не якудза.

— Мислиш ли, че Мишмош е от този тип, дето ще седне кротко да се пазари с тях за милост? Разбира се, че не. Щом го притиснат, той ще се опита да се измъкне с бой, а когато онези типове арестуват някого, винаги идват на глутници, като че са тръгнали на война или нещо такова. Пушки М-16 и подобни фъшкии. — Пак се надяваше, че е прав.

Боби отпи още една бърза глътка от оранжадата.

— Да, добре. Значи Мишмош става спомен. Ами Нагаи?

Д'Урсо отхапа нов залък от сандвича:

— Докато чакаме федералните да намерят Мишмош, ще понатиснем малко Нагаи, за да му дадем тема за размисъл. — Той отпи и преглътна. — Днес се очаква доставка от Япония. Уреждам с момчетата от профсъюза да излязат на стачка веднага щом корабът застане на пристана и капитанът предаде ключовете от колите на шефа на пристанището. Този кораб ще трябва да стои на мястото си със стоката на Нагаи, заключена в багажниците.

— Ами ако капитанът просто каже на хората си да разбият ключалките и ги пуснат?

— Казах на дебелия Джо да изпрати няколко момчета на борда със съобщение за капитана. Започнат ли да отварят багажници — ние започваме да отваряме черепи. Няма да се опитат. — Д'Урсо отпи още една глътка газирано. — Виждам как стачката ще продължи няколко дни. Хлапаците ще стоят затворени, където са. Ще започнат да откачат... после да умират. Ако стоката започне да се разваля на борда,

сигурен съм, че Нагаи ще трябва да отговаря за това пред Хамабучи, а ще има доста развалена стока за отчитане. На Нагаи няма да му се иска това да се случи, така че щом чуе за стачката, ще се замисли втори път, преди да си напъха носа в моите работи. — Д'Урсо откъсна още един залък и се усмихна, докато дъвчеше.

— Старецът няма ли да заподозре нещо, като чуе, че си предизвикал стачка?

Д'Урсо се намръщи:

— Кога Антонели се е интересувал от това, което правят отделните групи? Вече не се интересува от нищо. Това му е целият проблем, така ли е?

— Да... така е.

Д'Урсо бръкна пак в книжната торба и извади пистолет.

Боби се задави.

— Какво е това, по дяволите?

— „Маринованите гъби“. Този Чийз е свястно момче. Правилно е разбрал.

Д'Урсо подаде пистолета на Боби, който го гледаше със светнали очи като малко дете новата си играчка. Изглеждаше грубоватичък, но старецът на Чийз го увери, че е добър като „Узи“ или М-10. Беше „Уилкинсън — Линда“, 9 мм автоматичен пистолет с тридесет и един патронен пълнител. Добър е като „Узи“, беше казал. Някои пищови изглеждат фино, но този не беше от тях. Тежеше, кучият му син, една стъпка дълъг, с недодялан вид. Обаче какво от това? Ще свърши работа. Само че, по дяволите, кой е чувал някога за пистолет, наречен „Линда“?

Боби се усмихваше, втренчил очи в „Линда“, и щракаше напред-назад предпазителя й.

— Стягай се, Боби. Съвсем скоро.

— Да, съвсем скоро. А Нагаи може да върви да се шиба. — Боби насочи пистолета към пода. — Бам-бам, бам-бам, бам-бам!!! Кармине Антонели... спи с рибите.

Д'Урсо се изсмя, стисна сандвича и отхапа нов залък. Да... заспал при рибите... много скоро... ако всичко върви нормално.

22.

Тоци беше на колене в новата си всекидневна и се опитваше да свикне със седенето в поза сейдза. Нийл-сенсей му бе казал, че правилното седене в сейдза ще уравни тялото, ще го координира с мисълта му и ще доведе до състояние на спокойна бодрост. Но за Тоци седенето в сейдза довеждаше само до състояние на болка. Бедрата и глезените го моряха, но той се опитваше да ги пренебрегне в желанието си да се съгласи с обещанието на Нийл, че това ще премине с времето и тренировките. Обаче имаше и едно хубаво нещо в мъчителното седене в сейдза. Тази болка го караше да забрави другата болка в долната част на кръста, която получаваше от спането на дивана. Слава богу, днес щяха да доставят леглото.

Въздъхна, впил поглед право напред в голата бежова стена между двата предни прозореца. Ужасно му се искаше седенето в сейдза да му донесе малко спокойствие. Стоя буден половината нощ в мятане и въртене, надявайки се онези лица в сенките да си отидат за малко, та да може да поспи, но просто не успя да избие тези заключени във фургона японски момчета от мислите си. Не беше казал никому за тях и това го тормозеше. Ако Айвърс разбере, че е задържал информацията си, ще пощръкле. Беше го предупредил да не прави това. Наистина, той искаше да каже първо на Гибънз, но човекът е още в болницата. Не е редно да го тревожи, докато още се възстановява. Все пак снощи Лорейн му каза, че се очаква Гибънз да бъде изписан днес. Ще обясни на Гибънз всичко за робите, когато го вземе по-късно от болницата. Гибънз ще подскочи до тавана, като му каже, че не е уведомил Айвърс, но дълбоко в себе си Гибънз знае как Айвърс изпортва нещата. Това, което трябва да направят, е да измислят как да се справят сами или поне да представят на Айвърс определена стратегия, за да му попречат да излезе с някоя от своите. Сега Тоци дишаше малко по-спокойно. Ще кажат на Айвърс — скоро, но не сега.

Тоци започваше да се отпуска, загледан в празната стена, когато входният звънец издрънча и той подскочи. Роксан. Той стана от

изтръпналите си крака и се затътри към домофона.

— Ало?

— Аз съм, принцеса Дай^[1].

Тоци се намръщи. Нужно му беше малко време, докато осъзнае, че тя говори за британската особа. Първата му мисъл беше принцеса Дай.^[2] В чудесна посока витаеха мислите му днес. Поклати глава и натисна бутона на електрическата брава.

Той отвори вратата и погледна надолу по стълбището, заслушан в стъпките ѝ.

— Как върви, ваше величество?

Тя не отговори, докато не го видя от по-долната площадка.

— Асансьорите са чудесно изобретение — каза тя саркастично, — както и местата за паркиране. Лошото е, че в съседство ги няма и двете. Сигурно те харесвам, за да се примиря с това.

Той я изгледа как изкачва последния етаж.

— Здравсти. Как си? — попита той, докато тя се приближаваше към него.

— Липсваше ми, скъпи.

Тя се хвърли в ръцете му и го целуна точно както той искаше да я целуне, когато я заведе къщи след вечерята онази вечер. Щеше му се да може да забрави за малко робите, но тази мисъл го накара да се почувства виновен.

— Е... здравей — каза той, когато тя го остави да си поеме дъх.

— Трябва да се правим на примерни — прошепна тя. — Сецаш се — съпруг и съпруга. Не бива да позволяваме на съседите да стават подозрителни. А и откъде да знаеш? Хазяинът може да е наел частен детектив.

— Детектив?

— Много е разпространено напоследък. Хазяи шпионират наемателите си, за да се убедят, че са порядъчни. Да са сигурни, че няма среднощни сексклубове в сградата, забранени животни или нелегални имигранти, натъпкани в апартаментите им. — Тя пусна лукавата си усмивка. — Прочетох всичко това в „Ню Йорк Мегъзин“.

Тоци се усмихна насила. Нелегални имигранти. Точно това трябваше да спомене. На нея не беше казал за робите.

— Защо не влезеш на сянка... скъпа? — вкара я в апартамента и затвори вратата.

— Нещо не е в ред ли? — попита тя, докато хвърляше велуреното си сако на дивана. — Изглеждаш малко вкиснат.

— Не, добре съм. — Той се вгледа в краката ѝ. Изглеждаше приятно в джинси. — Разбираш ли, аз наистина оценявам, че правиш това за мен. Сигурна ли си, че не е голямо затруднение?

— О, ужасно затруднение. Както знаеш, клиентите ще разбият вратата ми. Днешната ми отпускат може да бъде пагубна за академията „Ийстлейк“. Това е голям риск, но аз съм готова да го поема.

— Днес се правим на смешни, нали?

Тя сви рамене:

— Не е проблем, Майк, наистина. Кабинетът ми е тих като гробница. Честно да си кажа, радвам се да изляза. Освен това трябва ти легло.

Той възприе това изречение по начина, който обикновено би му харесал. Но защо това се случваше сега, дявол да го вземе?

— Бих изчакал леглото лично, но възникна нещо, което не може да чака. Обадох се в магазина, откъдето го купих, и те отговориха, че ще бъде доставено по някое време между десет и шест. Жената каза, че не може да бъде по-конкретна. Съжалявам.

— Казах ти, не е проблем. Донесох си книга.

— Може да се върна късно. Не е наложително да стоиш.

— Чакай малко. Ти ми обеща вечеря за тази дребна услуга. Оставам на поста си, докато прибера възнаграждението.

— Чудесно.

— Няма значение и да закъснееш. Не се притеснявам. Довечера ще дават по телевизията конкурса „Мис Галактика“.

— Искаш да гледаш конкурса „Мис Галактика“?

— Обичам конкурсите за красота. Всички тези абсолютно отблъскващи момичета да се унижават по националната телевизия! Отразява се великолепно върху комплекса ми за превъзходство. По-добре е от „Гонг-шоу“. По-добре е и от конкурса на Уестминстърския кучешки клуб.

— Правилно. — Тя беше в такова добро настроение. Де да можеше да е като нея.

Усмивката изчезна. Изглеждаше загрижена:

— Сигурен ли си, че си добре?

Той я погледна и въздъхна. Дали не е по-добре да ѝ каже? В края на краищата тя бе заинтересована. Не беше ли този начинът, по който си докарваше неприятности преди, пазейки всичко запечатано в бутилката, обмисляйки го отново и отново без резултат, докато накрая се превърне в негова версия за действителността? Може би ще е по-добре да чуе нечие мнение. Сигурно ще му олекне, ако ѝ каже, просто да го смъкне от душата си. Впрочем тя ще е неутрален слушател. Абсолютно сигурно е, че Гибънз няма да бъде.

— Открих някои неща през последните дни. — Той седна на дивана. — Не много приятни. Това ме тормози.

Тя се намести до него, впила очи в неговите:

— Кажи ми.

— За японските гувернантки. Искаш ли да чуеш защо те изместват от бизнеса? Те са робини.

— Какво разбираш под робини?

— Робини. Както в „Далеч в страната на памука“. Трудно е да се повярва, но е истина. Срецнах цял куп от тях.

Тя прехапа долната си устна и сложи длан на коляното му. Господи, искаше му се да не бе го направила сега. Беше толкова хубава, а няма да е редно при този разговор и всичко останало.

— Искаш да кажеш, че ги принуждават да работят... и ги бият, ако не го правят?

Тоци кимна:

— Двама бяха убити заради опит за бягство. Двама, за които знам.

— Кога ФБР ще спаси тези хора?

Тоци погледна ръката ѝ върху коляното си, после поклати глава.

— ФБР не знае нищо за това. Още не съм казвал на никого.

— Защо, за бога?

— Защото робът, с когото разговарях, каза, че тук има стотици като тях, може би хиляди. Естествено, можем да спасим тези, които намерих, но какво ще стане с другите? Как ще ги открием? Веднъж разбере ли се, че властите ги търсят, ще стане още по-трудно да се намерят.

— Но, Майк, трябва да кажеш на някого.

Слънчевата светлина трепкаше в косата ѝ. Цветът беше неописуем — като червено злато. Изглеждаше толкова тъжна и

угрижена. Искаше да я успокои, да я прегърне, да я докосне. Нямахте да е редно обаче. Ще си помисли, че е животно. Той ще се почувства като животно.

— Трябва да кажеш на някого, Майк — повтори тя.

— Казах на теб.

— Знаеш какво имам предвид.

— Днес следобед ще взема Гибънз от болницата. Искам да го обсъдя първо с него.

— Как е той?

— Добре. Докторът обаче го кара да си вземе един месец почивка. Лорейн иска да го убедя да остане в нейния апартамент, докато се оправи. Знам какво ще каже той за това.

— Има ли напредък в издирването на квадратния японец, който го е пребил?

— Преди малко се обадиха от управлението. Някой явно е пуснал муха за нашия човек.

— Я повтори!

— Пуснал е муха. Това означава, че сме получили анонимна информация за този тип. Неподписано писмо с голям избор от подробности за него. Може да ни занасят, може и да е истина. Още не знам. — Той погледна часовника си. — Казах им, че ще се отбия тази сутрин да го прегледам.

Той отново погледна часовника си. Ставаше късно.

— О... добре, тогава е по-добре да отиваш, предполагам. — Тя свали ръката си от коляното му.

— Да, вероятно.

Тя изглеждаше, като че няма никакво желание да я оставят сама. На него също не му се искаше да я напусне. Той наведе глава. Тя също. Тоци отново погледна часовника си.

— Е, не е необходимо да бързам чак толкова. Имам малко време.

Тя се обърна така, че видя профила ѝ срещу яркото слънце.

— Моля те, не ме смятай за безчувствена или несъстрадателна, но аз... аз... — Тя отново се обърна с лице към него, наклони глава настрани, обгръщайки с ръка тила му, и го привлече към себе си, като притисна бавно устни в неговите.

Той ги засмука, прокара ръка по ребрата ѝ, потърси езика ѝ със своя. Когато попадна на процепа между зъбите ѝ, пулсът му слезе в

члена.

Тя издърпа вратовръзката му и разкопча ризата. Тоци бръкна под пуловера ѝ и откачи кукичката на сутиена, погали с длан едната ѝ гърда, а палецът му обикаляше около зърното.

— О, Майк, извинявай, но просто не мога да чакам — прошепна тя в ухото му.

— Знам как се чувстваш.

Тя издърпа светлолилавия пуловер през главата си и слънчевата светлина се процеди между разпилените ѝ коси като през филтър. Захвана се с колана ѝ, а тя разкопча неговия и започна с едната си ръка да се бори с копчето на панталона, като го галеше през плата.

Рамото му потъна във възглавниците на дивана, докато се извърташе, за да ѝ помогне да му свали панталона. Не можеше да повярва, че го правят. За момент не беше сигурен дали иска това да се случи. Не сега. Не когато има толкова неща в мислите си. Тогава тя зарови глава в гърдите му, което го възбуди още повече. Разбира се, тя беше тази, която започна... Не, може би не трябваше да чакат. Той сам разкопча панталона.

Изрита го и прокара ръка по задника ѝ, после проследи с пръсти ръба на слипа, заигравайки се там, където вътрешната страна на мекото ѝ бедро се съединяваше със слабините. Тя облиза пръстите си и замачка върха на члена му между палеца и показалеца си. Тоци я погали леко със средния си пръст нагоре, надолу, бавно и ритмично. Тя размърда бедрата си, за да почувства по-плътно пръста му, и той усети влагата ѝ. Роксан изстена. Той затвори очи и се предаде на лекомислието.

— О, Майк...

— Рокс...

Звънецът издрънча. Проехтя из празните стаи.

Тоци подскочи с разтуптяно сърце. Лицето му беше мокро. Зад затворените си клепачи видя онези лица в сянката. Не. Не биваше.

Тя погледна гневно домофона.

— Леглото, предполагам.

Тоци погледна часовника си:

— Слушай, Роксан... ще помислиш, че съм ненормален, но какво ще кажеш, ако продължим това нещо по-късно? Когато главата ми се поизбистри.

Входният звънец пак издрънча.

— Естествено... да. Доста ти е на главата. Разбирам. — Изглеждаше разочарована.

Тоци се чувстваше ужасно. Не мислеше, че е разбрала. Не напълно.

Тя стана и се наведе над домофона. Беше само по гащички. Памучни, сини, с малки патета, маршируващи по задника.

— Да? — каза тя.

— Има едно легло за Тоци.

— Да, точно така. — Чукна бутончето, за да отключи входната врата, и се втурна към дивана да се облече. Тоци беше седнал в края на дивана и намъкваше панталона си. Членът му го болеше. Чувстваше го като бавно спадащ балон. Знаеше, че ще изпитва това стягащо чувство през целия ден.

След като облече пуловера си, тя го прегърна отстрани и прошепна в ухото му:

— Върни се вкъщи колкото можеш по-рано. Аз ще оправя леглото.

Тогава се чу тропане на вратата.

— Ей сега идвам — викна Тоци. Целуна я бързо и стана да загази ризата си. — Закопчай си панталона — измърмори под нос. Изгледа я как вдига ципа на джинсите. Надяваше се, че го разбира наистина.

[1] Съкращение от името на британската принцеса Даяна — на английски — Di (Diana). — Б.пр. ↑

[2] Принцеса Дай — на английски Die — умри! — Б.пр. ↑

23.

Гибънз разкопча велкроновите каишки на каучуковата шина около врата си и я разхлаби малко. Цял ден си играеше с нея, но все не му беше удобно. Драматичните разкрития на Тоци също не допринесоха много за самочувствието му. Закопча каишките, но яката пак не беше удобна. Проклетият Тоци! Не оставя човека дори да страда на спокойствие.

— Белята ли си търсиш, или какво, Тоци? Кога ще поумнееш, по дяволите? Защо не си казал на Айвърс?

Гибънз гледаше нагоре към Тоци от мястото, където беше седнал, но проклетата шина правеше вдигането на главата неприятно. Той стана от стола, така че да гледа партньора си в очите, но тогава Тоци реши да седне в края на леглото. Ама че досадник беше този тип.

— Виж сега, знаеш как стоят нещата при Айвърс. Ще изкара тежката артилерия, за да освободи онези момчета от пилчарника, само и само да види физиономията си по новините в шест часа. Случи ли се това, можем да забравим за откриването на останалите. Д'Урсо и приятелите му от якудза ще преместят момчетата толкова бързо, че ще изчезнат като дим. Никога няма да ги намерим.

— Още не вярвам на тази работа с якудза. Твърде много прилича на някоя от обичайните ти измишльотини. — Той се облегна плътно на стената. Вратът го болеше убийствено, обаче не можеше да понася проклетите обезболяващи. Тези боклуци те правят като пиян.

Тоци започна да се оглежда наоколо из стаята и подрусваше коляното си. Беше нервен. Обикновено правеше глупости, когато е нервен.

— Познаваш ли някой си Боб Чен? — попита Тоци. — Той е специален агент към управлението в Хонолулу.

— Струва ми се, че май съм чувал за него.

Гибънз твърдо беше решил да не позволи на Тоци да го подхлъзне в някой от откачените си планове. Този път не. Отсега нататък — както пише в закона.

— Обадих му се днес следобед. Той е неофициален експерт на Бюрото по проблемите с якудза. Каза ми, че са навсякъде из Хавай и Калифорния и са започнали да се установяват по източното крайбрежие.

— Насам има много конкуренция. Защо им трябва да се местят във вече задръстен пазар?

— Защо всички идват тук, Гиб? Заради парите. Лос Анжелос може да е на мода, но истинските пари са в Ню Йорк.

— И Токио не е от най-бедните. — Гибънз размени кръстосаните си крака, но май нищо не помагаше. Като че ли някой току-що му беше забил няколко петсантиметрови тапицерски кабара във врата и раменете.

— В Япония има прекалено много конкуренция. По отношение на числеността, мафията е като Мики Маус клуб в сравнение с якудза. Имат над дузина основни фамилии. Шестдесет хиляди външни членове, четиридесет и няколко хиляди сътрудници. Най-голямата им фамилия е по-голяма от всички фамилии на американската мафия, взети заедно. А Япония има население само на половината от нашето. За да оцелеят, тези типове трябва да завладяват територия.

Тоци беше цар на фактите и цифрите, когато иска нещо. Обаче този път няма да мине.

— Айвърс няма да повярва. Ще каже, че птицекланицата е изолиран случай. Якудза, робство — за него ще е прекалено. — Гибънз се опита да наклони главата си малко назад, за да облекчи болката. Това май помогна.

— Да, но като се замислиш, Гиб, робството е нещо естествено за онзи район. Якудза дълго време са били в робство. Това не е толкова необичайно на Изток, а Америка е девствен пазар за тази стока. Съвсем близко до ума е, че ще се опитат да го пренесат тук. Дори Айвърс може да разбере тази логика.

— Не разчитай на това. Даже ако аз мислех, че това е операция на якудза и мафията, думата ми не означава кой знае колко пред него. — Той извъртя очи към партньора си. — А твоята не струва и колкото едно лайно. Просто му кажи и ги остави да ометат птицекланицата. Вероятно някое от онези момчета ще може да ни помогне да открием другите роби.

— Не, те не знаят нищо. — Тоци изглеждаше разочарован от него. — Още не можем да кажем на Айвърс.

— Тогава кога? Кажи ми кога? — изкрещя той. Да го вземат мътните, това му причини болка. Май няма да е зле да глътне половин таблетка.

— Когато научим повече за бизнеса с робите, ето кога. Колко е голям, кой е този тип Нагаи, кой купува робите...

— А как ще разследваме всичко това, без Айвърс да се запита какво правим, по дяволите?

— Аз ще се заема с търчането. Ти само осъществявай контактите с Айвърс вместо мен.

Гибънз изскърца със зъби. Всемогъщи Исусе Христе! Тоци забиваше кабарите още по-навътре. Опита се да не трепне. Не искаше Тоци да разбере какви болки изпитва в действителност.

— По същия начин загази последния път, задник такъв. Мислеше, че си по-умен от цялото Бюро, и се покри. По същите причини ме ангажираше да ти помагам тогава. Помниш ли?

Тоци направи подкупващата си отбранителна физиономия:

— Нямам нужда от уроци по история, Гиб. Всичко, което искам, е да задържим информацията за известно време, докато можем да излезем с някакви конкретни доказателства, които Айвърс няма начин да пренебрегне. Нещо, което ще му докаже, че това е много голяма операция и е невъзможно да бъде приключена с акция от един изстрел.

Гибънз стисна клепачите си и завъртя съвсем леко глава. Страшно болеше.

— Добре, добре. Ще си потраем известно време, но ако до средата на следващата седмица не излезеш с нещо конкретно, отиваме при Айвърс. Съгласен? — Точно сега не му беше до спорове.

— Какво ти е? Не изглеждаш добре.

Майната ти!

— Добре съм, отлично. — Той се смъкна надолу в креслото и отпусна главата си на високата облегалка. Това като че ли поукроти болката до тъпо наболяване. Тоци го гледаше със същото издължено лице и влажни очи, които бяха типични за Лорейн напоследък. Адски му се искаше да могат и двамата да влязат във форма. За Бога, да не беше осакатял?

— Казах ли ти за писмото? — попита Тоци.

— Какво писмо?

— Някакъв доносник изпратил писмо до управлението, естествено без подпис. Знаел всичко за двете хлапета във фолксвагена. Според писмото онзи, който го е направил, е японец на име Годзо Маширо. Имаше пълното му описание, каква кола кара и няколко места, където се навърта. Айвърс изпрати Мак Фадън и Бренър да го търсят. За този Маширо ми разправяше робът онази нощ в птицекланицата, от него се страхували толкова. Според този роб това е същият човек, който те е пребил.

„Гоцо“ Маширо. Звучи почти като наемен трошач на крака. Проклет кучи син.

— Някой направил ли е справка за него?

— Да. В нашите досиета нямаше нищо, та Айвърс изпрати искане до Японската национална полицейска агенция за информация. Каза ми да не очаквам много, понеже обикновено японците не са особено щедри в обмена на информация, обаче този път телекът задрънча като игрален автомат, ударил джакпот. Оказва се, че Маширо е в списъка на най-търсените там — вече осем години.

— Ами? За какво? — Гибънз предвкусваше отмъщението. Никой никога не го е изритвал толкова лошо по задника.

— Информацията казва, че Маширо е бил ръководител от среден ранг в „Тойота“, ерген, добър работник, но нищо забележително. През октомври осемдесет и първа, повишението го подминало. На следващия ден се явява на работа бесен, със самурайска сабя. Убил шефа си и началника на „Личен състав“, после ранил други осем. Отсякъл ръката на една жена точно над лакътя. Видели го за последен път, когато избягал в гората зад управлението на „Тойота“ в Нагоя. Когато полицията започнала разследване, открили, че прекарал няколко години в... — Тоци бръкна в джоба на якето си и извади малко зелено листче — Теншин Шоден Катори Шинто Рю. Разбра ли го?

Гибънз сви рамене и моментално съжали за това. Пак тези шибани кабари. Японско копеле.

— Това е школа в покрайнините на Токио, където още преподават старите самурайски бойни умения, включително класическите техники със сабя. Школата съществува от петнадесети век.

— Там ли обучават убийците си онези оттатък?

— Не, вече е съвсем духовно, нещо като свещенодействие. Явно обаче, че никой не е обяснил това на Маширо.

— Какво ще кажеш за това? Пребил ме е обучен самурай. По-добре, отколкото да ми надвие някой обикновен малък негодник, предполагам. — Гибънз си представи как ще натика „Ескалибур“ в грлото на копелето, пък тогава да го види какво ще направи.

— Обаче това не е всичко. Маширо е учил няколко бойни изкуства, включително щурите — най-жестокия от нападателните стилове на карате, както разбрах. Когато му се е разхлопала дъската, е бил пети дан, черен пояс.

— О, вече се чувствам по-добре. — Копеле!

— Интересното е, че когато Маширо е изчезнал, не е имал връзки с якудза. Националната полиция смята, че може да се е хванал с тях, докато е търсел убежище, и те са му помагали да се укрива през цялото време.

— Звучи като удобно извинение, че не са го хванали. — Аз ще го хвана.

— Твърдят, че всеки бос от якудза ще се радва да има човек като Маширо в бандата си. Все едно някой капо от мафията тук да привлече Андре Великана^[1] в своя екип.

— Кого?

— Няма значение.

Гибънз за малко пак да свие рамене, но този път се спря навреме.

— Иска ми се да има някакъв начин да изпратя телекс до Националната полицейска агенция на Япония, без Айвърс да разбере, и да ги питам за Фугукай и този тип Маширо. — Тоци се почеса по шията, което моментално предизвика сърбеж на същото място у Гибънз. Дяволите да го вземат.

Заклати главата си, но и това беше болезнено.

— Забрави за това. Международните запитвания трябва да преминават през главните управления. Нямах късмет. Освен ако не си готов да кажеш на Айвърс как си пропъзлял в цветните лехи на д'Урсо и как си отворил онзи фургон.

— Хм. Точно това си мислех. По дяволите. — Продължаваше да се чеше по шията, копелето му.

После Тоци замлъкна. Опитваше се да съчини как да заобиколи системата и да изпрати телекс в Япония, без никой да разбере. Упорит

кучи син. Гибънз продължаваше да мисли за Маширо, припомняйки си сцената в птицекланицата. Той повтори всичко в мисълта си, опитвайки се да открие какво трябваше да направи по друг начин. Трябваше да убие кучия син, ето какво трябваше да направи различно. Да изпрати някой куршум в главата му. Да разплиска мозъка му из целия проклет...

Гибънз се стресна. Вендета, отмъщение, разчистване на сметки. Вече мислеше като Тоци, за бога. Въздъхна и погледна към куфара си на пода. Къде, по дяволите, беше този проклет доктор? Искаше да се махне оттук.

— Господин Гибънз, как се чувствате?

Гибънз познаваше този гръден контраалт прекалено добре. Той изви поглед към вратата. Тя беше там. Двухтонното кокиченце.

— Чувствам се като торба с лайна, Фей. Ти как си?

Фей имаше дълга руса коса като Алиса в страната на чудесата и цици като топки за боулинг. Тя беше първият човек, когото видя, щом излезе от комата, и веднага се замисли от що за плат трябва да е направена униформата на медицинските сестри, че да поема толкова товар, без да се пръсне. Тя налетя като локомотив в стаята, спря моментално, удари юмруци по бедрата си и погледна убийствено седналия на леглото Тоци.

— Пациент ли сте, сър?

— Не.

— Тогава, моля, станете от леглото.

— Вече е разтурено — каза Тоци.

— Болнични правила, сър. Само регистрираните пациенти имат право на легла. Застраховката ни не покрива падналите от леглата посетители. Моля, вземете стол.

След като Тоци стана, тя се обърна към Гибънз и отново пусна начервосаната си усмивка. Петдесет сестри обслужват този етаж, някои от тях наистина могат да ти вземат акъла. Гибънз не можеше да си обясни защо го харесваха все грубоватите.

— Взехте ли си хапчетата след обяда, господин Гибънз?

— Да. — Наложил се да пусне три пъти водата, докато потънат тези проклетии в тоалетната.

— Добре. Ето ви предписаното. — Тя му подаде малко кафяво пластмасово шише. Приспиващите обезболяващи.

— Къде е докторът? Мислех, че той трябва да ме изпрати.

— Доктор Липскомб беше повикан на адрес, но не се тревожете. Вече е подписал документите ви за изписване. — Голямата червена усмивка кръжеше над него като птеродактил.

Той върна усмивката с оголени зъби:

— Ясно.

— Освен това не бива да управлявате автомобил, докато вземате лекарствата, или да работите с тежки машини.

— Ясно. — „Ескалибур“ тежи само около кило.

— Сега да погледнем тук. — Тя запрелиства страниците в бележника си. — В счетоводството имат пълни данни за вноските ви в „Синият кръст“ и „Синият щит“. Добре. Значи всичко, което трябва да направите, е да подпишете тук... И тук, и сте съвсем свободен.

Гибънз пое химикалката от топчестите ѝ пръсти с рубинени нокти, надраска името си срещу двете кръстчета и ѝ върна тефтера.

— Чудесно. Сега искам да си почивате. Лежете колкото може повече, не се притеснявайте и слагайте яката винаги когато ставате или седите. Най-добре е да си стоите само в леглото и да се подпирате хубаво с възглавници. Винаги осигурявайте на горкия си врат колкото може повече опора. Не бихме желали да се видим пак тук, нали? — Тя се разливаше като топящ се плодов сладолед върху горещ сладкиш. — Ей сега ще дойде санитар да ви изпрати. Довиждане.

Тя се завъртя на пръсти като Оливър Харди и пак като локомотив изхвърча през вратата.

— Санитар? За какво?

— За да те свали долу в стол на колела — каза Тоци.

— Това е свързано със застраховките. За да не паднеш и си строшиш врата, докато си още в сградата.

— Майната му. Хайде да тръгваме. — Гибънз се надигна от стола.

— Добре, а... къде отиваме? — Тоци въобще не се помръдна.

— Вкъщи. Къде другаде, по дяволите, да отида?

— О... — Тоци закима в празното пространство. — Добре. Само си мислех...

— Мислеше си какво?

— Ами снощи говорих с Лорейн и тя като че ли се надяваше, че ще отидеш в нейното жилище поне за няколко дни. Разбираш ли, да се

възстановиш. Мога да те откарам там още сега. Имам време.

— Да се възстановявам, а? Така ли ти каза? Имала е предвид да се пенсионирам.

— Не, не точно...

— Знаеш ли, вие двамата ме побърквате. Едно сътресение и няколко натъртени прешлена и изведнъж ставам метал за вторични суровини. Всеки път, когато идваше тук, физиономията ѝ говореше „О, бедното ми старо кученце“. Постоянно подмяташе, че може би трябва да се откажа от работата и да си гледам пенсията. Сега те е хванала да работиш за нейната кауза. Е, ако мислиш, че съм свършил, майната ти и на тебе, Тоци.

— Хей, не ти казвам да се пенсионираш. Обаче мисля, че веднъж трябва да се съобразиш с Лорейн. Тя те обича, тъп задник такъв. Тревожи се за теб. Просто изкарай уикенда там. Зарадвай я.

— С тези шантави тревоги се превръща в бабичка. Обаче, ако мисли, че ще направи старец от мен, по-добре да си помисли пак.

— Добре, съгласен съм, че е малко досадна с това, но е вярно и че се поболя от тревоги с теб. Знае колко ум имаш. Знае, че няма да се пазиш. Просто иска да се пооправиш, това е всичко.

— Аз съм добре и сега и се връщам на работа. Утре.

— Не ставай глупак. Отпусни се за няколко дни.

— Дискусията свърши. Повече не искам да говоря за това. Случаят е приключен. — Гибънз се наведе да вземе куфарчето и усети отново онези кабари.

— Остави това, аз ще го занеса.

— Мога да се оправя.

— Мадона, какъв твърдоглавец!

— Задръж си лигавите сценки, а? Да тръгваме.

— Чакай за минутка. Утре е събота. Къде ще се върнеш на работа?

— Не съм глупак, Тоци. Известно ми е, че не ми работят всичките цилиндри. Няма да се презорвам.

— И какво ще правиш?

Гибънз въздъхна отегчено:

— Ще седя в колата си с бинокъл в ръка и ще наблюдавам къщата на д'Урсо, ето какво ще правя. Ще си сложа яката, ще взема някоя друга възглавница — все едно съм вкъщи на дивана. Според

всичко, което ми каза, смятам, че тук има някаква степен на неотложност и някой трябва да направи поне символично усилие да прегледа дома на този тип, който държи шестдесет роби заключени зад фабриката си. Не мислиш ли така?

— Сто процента съм съгласен. Мисля, че ние сме длъжни да организираме наблюдение в къщата на д'Урсо.

— Не ние, Тоци. Аз.

— Ела ме вземи в осем. Ще купя кафето.

— Ако имаш намерение да откриеш нещо, което да представиш на Айвърс следващата седмица, по-добре си размърдай задника и започни да го търсиш. Забрави, че ще ми правиш компания.

Тоци се ухили.

— Какво по-добро място за начало на търсенето от къщата на д'Урсо? Само натисни клаксона, когато минеш покрай квартирата ми. Слизам веднага.

Гибънз не понасяше, когато Тоци се прави, че не чува. Всъщност нямаше да е лошо да има някаква компания утре, а освен това възможно е да не е способен да шофира цял ден. Тоци може да дойде, стига да не приказва за Лорейн.

— Ще отскоча и за закуските — каза Тоци. — Меденки, нали това харесваш?

Накрая Гибънз издиша, предавайки се:

— Истински гъзоболник си, Тоци. Да си готов в седем. И не обичам проклетите меденки. Вземи щрудел с канела.

— Добре.

— И помни какво се разбрахме. Ако не откриеш нищо ново по въпроса за робите до сряда, казваме го на Айвърс, както е.

Тоци затвори очи и кимна.

Тогава в стаята влезе някакъв дребен мъж с кръгли очила в телени рамки, който тикаше стол на колела.

— Окей, господин Гибънз. Време е да вървим. Скачайте на стола.

Гибънз се завъртя на една пета, скован като Франкенщайн. Погледна надолу към санитаря, а шината на врата повдигаше плътта около челюстите му.

— Изчезвай от пътя ми, преди да съм изхвърлил теб и тази количка през прозореца.

Санитарят замръзна на място с отворена уста и лъщящи очила.

Гибънз го заобиколи, а Тоци тръгна след него, като се хилеше зад дланта си.

— Но, господин Гибънз... — викна слабо след него санитарят.

Гибънз продължи да крачи, размахвайки куфара отстрани.

— Не се престаравай, приятелю. Ще се оправя. Пожелавам ти наистина приятен скапан ден.

[1] Фолклорен герой, нещо като Крали Марко. — Б.пр. ↑

24.

Тоци премести телефона в другия край на леглото и се облегна на стената.

— Лорейн, чуй ме — сложи слушалката на другото си ухо. — Обясних ти. Опитах се да го убедя, но той изобщо не искаше да чуе за това.

Той погледна часовника си. Бяха на телефона вече двадесет минути:

— Но ти ми обеща, Майкъл. Обеща ми, че ще го накараш да дойде тук.

— Казвам ти, че се опитах, но трябва да разбереш, че сега точно е много чувствителен. Не иска да го третират като инвалид и честно казано, не го обвинявам.

— Не го третирам като инвалид. Искам само да си почине, дявол да го вземе. Той трябва да отдели това време — докторът каза така.

— Да, знам всичко това, но Гиб е бил специален агент през целия си живот. Това е човек, който никога не е вършил чиновническа работа. Той работи на улицата — това знае, това прави. Тревожи се, че може да не е способен да го прави още дълго.

— Той ли каза това?

— Не, но го познавам. Това мисли. Не иска да си отиде преждевременно.

— Какво ви е и на двамата? Вие сте от един дол дренки. Упорити и горди, и всичко това за какво? За по-голямата слава на ФБР?

— Не, не, не разбираш. — Тоци отдръпна слушалката от ухото си. Сега и то се беше изпотило. — Той мисли, че искаш да се пенсионира. Ето какво го смущава.

Защо ѝ казваше всичко това? Гибънз трябва да проведе този разговор, не той. Гибънз трябваше да ѝ го каже много отдавна. Част от него считаше, че братовчедка му е абсолютно права. Тогава защо, по дяволите, спореше в защита на Гибънз? Мамка му!

— Отдавна съм се отказала от надеждите, че изобщо ще се пенсионира. Всичко, което искам да направя, е да се възстанови, преди пак да пострада. Чак такава трагедия ли ще бъде, ако този път си стои вкъщи? Кажи ми истината. Ако този вманиачен каратист узнае, че Гибънз се разхожда насам-натам, няма ли да се опита да довърши започнатото?

— Не съм екстрасенс. Не мога да чета мисли, Лорейн.

За момент настъпи напрегната тишина по линията. Тоци чуваше собственото си дишане в слушалката.

— Отговори ми на въпроса, Майкъл. Не се ли съгласихме, че той трябва да си почине, че не бива да работи поне докато докторът не разреши?

— Да, смятам, че трябва да си почива. — Не искаше да каже колко време. Вече бяха спорили за това колко трябва да си почива Гибънз — няколко дни срещу няколко месеца.

— Тогава, щом се разбираме, че той трябва да почива, защо, по дяволите, го взимаш утре да наблюдава с теб?

— Не е нужно да крещиш, Лорейн. Чувам те. — Защо ми бльскаш топките с това? Аз само се опитвам да направя така, че и двамата да сте доволни.

— Защо, Майкъл? Кажи ми защо го взимаш на работа един ден след изписването му от болницата.

Чак не му се вярваше колко прилича на майка си, когато я хванеха бесните. Все едно разговаряше с леля Филомина — друг голям душевадец.

— Преди всичко, Лорейн, следенето на дома на д'Урсо беше негова идея, не моя. Аз се самопоканих да отида с него, за да мога да го наблюдавам заради твоето спокойствие. Разбра ли ме? — Като че ли си нямам друга работа.

— Е, аз не съм спокойна.

— Чуй ме. Всичко, което ще правим, е да седим в колата му и да наблюдаваме къщата на онзи мафиот, и толкова. Ще си носи шината за врата, ще си вземе възглавници. Може да си легне на задната седалка, ако се измори. Ще бъде същото, като да си стои вкъщи на дивана.

— Това са дивотии, Майкъл, и ти го знаеш. Ще бъдете в един богопротивен квартал в Нюарк или някъде другаде и ще си търсите белята.

— Не е вярно. Ще бъдем в едно приятно богато предградие, което е толкова тежкарско, че дори не можеш да видиш хора да разхождат кучетата си. Повярвай ми, нищо няма да му се случи. Гарантирам ти.

— Как можеш да гарантираш нещо? Ти обеща да го доведеш тук, а не го направи.

Да, лельо Фил.

— Къде точно ще бъдете утре? — продължи тя. — Искам да знам.

— Разбираш, че не мога да ти кажа това.

— Дявол да те вземе, Майкъл. Как можеш да се държиш така с мен? Сменявала съм ти посраните гащи, за бога. Защо постъпваш така с мен?

Не знам, лельо Фил. Сигурно съм много лош.

— Теб обвинявам за това, Майкъл. Ако не беше ти, нямаше да му дойдат тези безумни идеи. Той се опитва да се равнява с теб. Това ти е ясно, нали? На неговата възраст той не бива изобщо да се занимава с оперативна работа.

Съветвам те да му го кажеш в очите.

— Лорейн, мисля, че твърде много преувеличаваш нещата.

— Свършвам с приказките, Майкъл. Направих всичко възможно. Това, което мога да кажа, е, че ако утре той пострада, ще търся отговорност от теб. Това е всичко.

Чудесно.

— Не се тревожи, Лорейн. Няма да пострада.

— Ще ми се наистина да вярвам в това. — Тя затвори телефона.

Тоци погледна слушалката и въздъхна:

— Лека нощ, лельо Фил.

Страхотно. Сега и двамата му се сърдеха. Гибънз си мислеше, че той се е съгласил с Лорейн за необходимостта да си вземе малко отпуск за възстановяване и да преразгледа решението си за пенсията. Лорейн пък беше сигурна, че той не дава пет пари за здравето на Гибънз, че всичко, което го интересува, е да си поиграе пак на стражари и апаша със старото приятелче. Опитай се да бъдеш добър, и веднага ставаш лош. Ега ти.

Той се излегна на новото легло и се загледа в тавана. Беше приятно и твърдо, но миришеше на ново. Направо му призляваше от

тази нова миризма. Хвърли едно око на часовника си. Беше само шест и половина. Роксан си бе отишла в офиса след пристигането на леглото. Беше оставила бележка с покана да отиде в нейната квартира тази вечер, за да гледат конкурса „Мис Галактика“. Той се обади, че ще пропусне конкурса, но обеща да я вземе около единадесет и да я изведе някъде да хапнат сандвичи или нещо друго. Още не можеше да повярва, че обича да гледа конкурси за красота.

Той наблюдаваше сенките по стените и протегна краката си, докато чу глезените да изпукат. Още го боляха от седенето в сейдза. Някои можеха да седят така безкрайно. Нийл Чейни може. Онзи тип Маширо сигурно също може и без съмнение — на гол под. Сигурно така прави, когато се упражнява със сабята или други неща. Трябва да е голям катил. Гибънз никога не се дава на когото и да е, но този Маширо явно се е справил набързо с него. Тоци погледна към сгъстяващия се мрак от външната страна на прозореца и се запита какво ли ще трябва да стори, ако се наложи да мери сили с Маширо. Естествено, да застреля това копеле. Обаче Гибънз не е имал възможност да го гръмне. Маширо най-напред му е отнел пистолета. Как можеш да победиш този тип, ако трябва да се биеш сам с него без оръжие? Спомни си за бледото безжизнено лице на Гибънз, докато лежеше в полусъзнание в болницата и мониторът пукаше над леглото. Тогава Тоци го почувства — в дъното на стомаха си, като малък нагъл вирус, проникващ в организма му. Страх. Не беше свикнал с това чувство и не му харесваше, че го има. Пак погледна часовника си, после стана и се пресегна за маратонките на пода. Реши да се поразходи.

Той разпозна самотния чифт джапанки в края на тепиха още с влизането си в „дожо“-то. Там беше Нийл Чейни. Упражняваше се сам с дървения меч — бокен, — застанал на едно място, като се обръщаше във всички посоки и нанасяше посичащи удари с меча. Тоци се сети, че това наподобява друго упражнение от айкидо, което правеха — вдигаш ръцете си нагоре и после ги спускаш от едната страна, като упражнението се повтаряше с обръщане в осем посоки. Беше чувал японското му наименование, но не можеше да си го спомни.

Тоци не разбра дали Нийл забеляза, че стои до вратата, понеже не спря заниманието си. Вместо това той ускори ритъма, като броеше до осем все по-бързо и по-бързо, докато се превърна в една мъглявина

от вертикални удари. Скоростта, с която го правеше, изглеждаше почти неестествена, но Тоци знаеше, че това се дължи на отпуснатата стойка. Поне така му бяха казали.

Когато най-после Нийл спря, Тоци отиде до тепиха, преди да е започнал отново.

— Здравей. Нали не те притеснявам?

Нийл поклати глава и само го погледна, като че очакваше да обясни защо е дошъл. Тоци бе забелязал, че Нийл говори само толкова, колкото се налага, и често оставяше дълги, неловки паузи точно като тази сега. Това му беше особеност. Може би тя бе част от това да бъдеш сенсей. Или просто си беше странен. Трудно е да се каже.

— Видях, че лампите светят — обясни Тоци. — До известна степен се надявах да те намеря тук.

Нийл кимна с някаква смешна полуусмивка на лицето.

— Ами... нали ти казах, че съм в силите по опазване на законността?

Нийл кимна.

— Така... — Тоци не знаеше как да се изрази. — Има едно лице, което разследвам. Той е доста агресивен и много опасен и аз... имам предчувствие, че рано или късно ще се сблъскам с него. Мислех си, а... че може би ще ми покажеш няколко хватки, които бих могъл да използвам срещу него. Никакви секрети, просто малко основно практическо айкидо.

Нийл затвори очи и поклати глава.

— Виж, разбирам, че това сигурно ти звучи доста обидно. Идвам аз — новакът — взел съм само два урока досега — и те карам да правим съкращения. Глупаво е, знам, но наистина се нуждая от помощта ти. — Ако видиш какво направи Маширо с Гибънз, ще разбереш.

Нийл поклати глава.

— Човече, не знаеш срещу какво съм се изправил. Този тип е... самурай, да си го кажем без увъртане. Той е каратист пети дан, черен пояс и професионално обучен саблъор. Вече нарани партньора ми и усещам в червата си, че е въпрос само на време, докато ме намери. Нужно ми е нещо в случай, че застана срещу него. — Хайде, не ме връщай, моля те.

Нийл кимна замислено:

— Колко бързо можеш да бягаш, Майк?

— Хайде, говоря сериозно.

— Аз също. Защото, ако не можеш да избягаш от него, нямаш шансове срещу обучен буши.

— Това какво е?

— „Боец“. Самурай.

— Няма ли нещо, което можеш да ми покажеш?

Лицето на Нийл се вкамени:

— Обиждаш ме, Майк. Обиждаш всички, които се занимават с бойно изкуство. Нужни са години всеотдайно обучение, за да излезеш срещу някой с такива способности, каквито казваш, че има този самурай. Аз съм втори дан, черен пояс. Учил съм айкидо осем години. Не съм сигурен, че аз ще се справя срещу този човек.

Тоци се почеса по извивката на носа. Мамка му! След още една неловка пауза той погледна Нийл в очите.

— Спечквал съм се с доста хора навремето — с пицови, юмруци, ножове, каквото ти хрумне. Налагало се е да се изправям срещу убийци, гангстери, наркотрафиканти, психопати, социопати. Обаче знаеш ли какво? Това е първият път, когато някой ми изкарва ангелите, преди още да съм го срещнал. Не искам моментално да стана черен пояс. Просто не искам да ме е страх, когато се срещна с този тип, защото изплаша ли се, свършено е с мен. Ето какво се надявах, че можеш да направиш за мен. Само ми покажи някои неща, които ще ми дадат вяра, че това може да бъде и равностоен двубой. Хайде, Нийл, умолявам те.

Нийл отпусна бокена на рамото си и се почеса по брадата:

— Айкидо те учи как да останеш спокоен, когато те нападнат. Показва ти как да поддържаш ки, как да насочиш агресивността на нападателя срещу него. Показва ти как да си създаваш ясна представа за всичко около теб и как да предвиждаш намеренията на противника. Мога да те науча на част от това. Обаче не тази нощ.

— Защото са нужни години — каза Тоци. Да, да, знам.

— Точно така. Имаш прекалено много вредни навици, които трябва да пречупиш, преди айкидо да заработи за теб. Правило номер едно: никога не се бий, когато си ядосан. На Запад хората се бият единствено в такива случаи. Трябва да се научиш как да бъдеш спокоен, да се концентрираш — не само при бой, а през цялото време.

Само по начина ти на говорене мога да кажа, че ти си много агресивен и войнствен. Искаш да препарираш кучия син още преди да се е доближил до теб. Айкидо не е това. Трябва да чакаш търпеливо, да оставиш противника си да започне пръв, за да можеш да използват този първи удар срещу него. Това изцяло противоречи на естествените ти инстинкти, нали?

Тоци стисна устни и кимна:

— Но нищо ли не можеш да ми покажеш? Съвсем нищо?

Нийл се взря в него за един безкраен момент:

— Докога можеш да останеш тази вечер?

Не може да бъде! Тоци се ухили:

— Докогато ти пожелаеш — спомни си за обещаното на Роксан, но това беше по-важно. Надяваше се, че тя ще разбере.

— Като начало мога да започна да ти показвам как да се отдръпваш, а това ще е само докосване до повърхността. — Нийл изглеждаше обзет от съмнения.

— Страхотно! Чудесно! Каквото и да е, ще е повече от това, което знам сега. — На Тоци не му харесваше съмнението в гласа на Нийл. Съзнателно се опитваше да не му обръща внимание, за да поддържа надеждите си. Трябва да докаже на Нийл, че наистина се интересува, че иска да се учи. — Не можеш ли да ми покажеш и онази хватка, при която хвърляш гонещия те с бокен нападател?

— Коя от всички?

— Не знам как се нарича. Онази, дето човекът те гони, опитвайки се да те прасне отзад по главата, а ти се обръщаш бързо срещу него. Отстъпваш встрани и докато мечът се спуска надолу, ти някак си хващаш ръцете му и го преметаш по гръб, като му взимаш и меча. Видях те да го правиш първата вечер, когато дойдох.

Нийл, изглежда, не беше сигурен. Той подаде бокена на Тоци.

— Покажи ми какво имаш предвид. — Той се обърна и побягна през тепихите.

Тоци бързо изрита обувките си и ги остави до джапанките, после веднага хукна след него, криволичейки по тепихите, докато го настигна на достатъчно за удар разстояние.

— Спомни ли си я?

— Давай — извика Нийл. — Удряй.

Тичайки, Тоци вдигна дървения меч над главата си, поколеба се за момент и после го засили надолу към главата на Нийл. Ненадейно Нийл спря рязко и се обърна към него. Следващото, което Тоци усети, бе, че е проснат по гръб и гледа нагоре към него. Очите му се разфокусираха за миг.

— Шомен-учи кокю-наге. Тази ли имаш предвид?

— Да... тази. — Ооу, бива си я.

Тоци с мъка се вдигна на крака, като дишаше тежко, но все още усмихнат:

— Е... ще започнем ли?

Нийл сви рамене и кимна отново с малката смешна усмивка.

Тоци пое въздух дълбоко, подготвен да изкара една дълга нощ. Все пак вече се чувстваше по-добре само защото е с някого, който знае толкова много и е готов да го сподели. Ако случайно срещнеше Маширо, когато излезе оттук през нощта, пак щеше да е много, много предпазлив с него, но няма да позволи на злодея да го уплаши. В никакъв случай.

25.

Нагаи се бе подпрял на купчина кашони и се взираше в малкото екранче на Машировия „Сони“-Уотчмън. Досадният водещ, облечен в не добре изгладен смокинг, беше застанал пред редицата финалистки, хилеше се като шут на момичетата, подръпваше папийонката си, стиснал микрофона под мишница, държеше се като петел. Всички момичета се струваха еднакви на Нагаи — плътна стена от дълбоки деколтета, пайети, грозни тупирани коси, тревожно повдигнати вежди и усмивки като реклама на паста за зъби. Водещият продължаваше да се перчи и да се хили сладострастно на момичетата. Напомняше на Нагаи за д'Урсо, кучия му син.

Нагаи вдигна поглед от телевизора към седящия в сейдза Маширо, медитиращ неподвижно в сянката. Погледна часовника си и се намръщи. Хайде, Маширо, побързай. На четвърти канал Джон Карсън почти е завършил. Почеса се зад ухото и отново се загледа в телевизора. Тези шибани самурайски ритуали понякога бяха страшно досадни.

Водещият погледна към пликите в ръката си.

— Започваме, момичета — сега и неговата усмивка беше като реклама. — Третата подгласничка на мис Галактика е... мис Канада!

Нагаи изсумтя към дребните движещи се фигури. Бяха като буболечките в рекламата на „Райд“^[1].

Водещият отвори друг плик:

— Втората подгласничка на титлата „Мис Галактика“ е... мис Еквадор!

Още сълзи и шумотевица. Нагаи хвърли поглед към Маширо. Не беше се помръднал през последния половин час. Защо трябва това да трае цяла вечност? Хайде. Отново се обърна към телевизора.

Водещият застана странично към камерата и с лице към последните две момичета, които стояха рамо до рамо и всяка стискаше ръката на другата. Изглеждаха, като че ще се срещнат със смъртта.

— Малко сте нервни? — попита петелът с глупаво кикотене.

Момичетата кимнаха като маймуни.

Побързай, побързай.

Оркестърът поддържаше напрежението, докато водещият отваряше последния плик в ръката си. Той се усмихна, пое дълбоко въздух пред микрофона, извърна очи към момичетата:

— Първата подгласничка, чието задължение ще бъде да наследи титлата в случай, че всепризнатата мис Галактика не е в състояние да носи короната си, е... мис Египет!

Паника и объркване. Като уплаха от бомба.

— Нашата нова мис Галактика е МИС ХОНКОНГ!!!

Момичетата се прегърнаха и се разреваха. Шум и още по-голямо объркване. Другите момичета сложиха корона на главата на мис Хонконг, пухкава кожена мантия на раменете и рози в ръцете ѝ. Тя плачеше, обикаляше и махаше с ръка.

Нагаи се усмихна доволно. Добър избор, но още се чудеше какво стана с мис Япония. Беше включил програмата късно.

Докато музиката гърмеше и поздравленията се изсипваха върху просълзената мис Хонконг, Нагаи забеляза, че Маширо се размърда оживяването на каменния човек.

— Маширо — извика той на своя самурай. — Имаме неприятности.

Маширо се изправи на крака и затегна краищата на черния си пояс върху горницето на „ги“. Приблужи се до Нагаи и направи поклон с глава.

— Какви неприятности?

— Рейко ми се обади тази вечер.

— От дома на д'Урсо?

— Да, от дома на д'Урсо. — Нагаи потри тила си. — Мисли, че ще го направят скоро.

Маширо кимна:

— Изглеждате обезпокоен. Има ли още нещо?

— Онзи боклук Франчоне има нов пистолет. Каза, че я е заплашил с него. Бил пиан, наричал я Антонели и се правел, че я застрелва. Кучият му син!

— Направил ли ѝ е нещо?

— Казва, че не.

Нагаи обаче не беше сигурен. Д'Урсо умираше да бръкне в гащите ѝ. Мърльото сигурно също я искаше само защото и шефът му я иска. Питаше се дали Рейко би му казала, ако се опитат.

Маширо отиде до футона си и вдигна сабята. Положи оръжието в дланите си и се поклони на своя господар.

— Той е засегнал вашата чест. Да отида ли да го убия?

Нагаи помисли върху това за момент, но накрая поклати глава с отвращение:

— Тя ми каза, че пияният копелдак бръщолевел глупости. В лудостта си говорел как щял да оплиска чисто нови коли с кръвта на Антонели и да я гледа как се стича във водата. Паркингът с новите коли на пристанището — ето за какво е говорил. Сигурно там възнамеряват да застрелят шефа си.

— Кога ще го направят? Каза ли ви?

Нагаи сви рамене:

— Не е споменал. Мръсници. Всичко, което ми каза, е, че сега и Франчоне, и д'Урсо са в къщата и спят.

— Мога ли да отида веднага. Сутринта ще са мъртви в леглата си.

Нагаи пак поклати глава:

— Не може да направим това. Тогава ние ще сме лошите. Не бива да действваме като нинджа. Хамабучи никога няма да ни остави на мира за това.

Маширо се намръщи. Нагаи бе забравил. Самуряят мразеше подлите страхливи нинджи и не му харесваше да го сравняват с тях.

— Но ние трябва да спасим Антонели — възрази Маширо. — Всичките ви мечти плават с платната на неговия пулс. Ако д'Урсо успее, вашите надежди ще потънат. Нека да ги убия, преди да са направили опита си.

Нагаи се дразнеше от изразителните метафори на Маширо.

Звучеше като Хамабучи.

— Не, не можем да ги убием вкъщи. Трябва да ги хванем в момента на действието.

Маширо отпусна сабята до себе си:

— Тогава какво желаете да направя?

Нагаи бръкна в джоба си за цигара. Запалката му примигна в сумрака и той дръпна бавно и дълбоко от дима.

— Бъди на доковете преди разсъмване. Стой встрани от погледите и се приготви за всичко. През това време ще опитам още нещо, което ще накара д'Урсо да се замисли, преди да предприеме големия си ход.

— Защо сте толкова любезен с него? Той не заслужава втора възможност.

Нагаи смукна от цигарата и пукна с устни. Димът се процеди нагоре, откривайки коварна усмивка:

— Може да ме послуша, ако има какво да губи. Нещо, към което кучият син е привързан.

Лека усмивка се появи и върху лицето на Маширо. Досещаше се какво е наумил Нагаи.

— Почини си — каза Нагаи. — Ако ни провърви, нищо няма да се случи. Все пак бъди там за по-сигурно. Може би онзи боклук ще направи някоя глупост и ще ти даде повод да го запознаеш със сабята си.

— Хай.

Усмивката на Маширо се разшири. Той се обърна и вдигна поглед към бронята на прадыдо си, окачена на стената. Приличаше на носещ се в сянката дух.

— В дните, когато моят прародител Ямашита се е биел за своя господар Нагаи — изрече Маширо, — самураят е правел своя повелител могъщ, а могъщите военачалници са правели шогун велик. Такава е била чудесната непобедима тъкан на най-великото общество за всички времена. — Широкият гръден кош на Маширо се надигна, когато пое въздух. — Аз държа на тази традиция. Вашето могъщество ще се лее като река, господарю. Няма да ви разочароващ.

Нагаи пушна цигарата на пода и завъртя подметката си отгоре ѝ:

— Така е... сигурен съм, че мога да разчитам на теб. — Никога не знаеше какво да каже, когато Маширо захващаше тези приказки за традициите. — Значи ще се видим утре, Маширо.

Обърна се да си върви и тогава се сети за уотчмъна:

— Между другото оставих телевизора ти ей там, върху онази купчина кашони.

Маширо се поклони и Нагаи си тръгна. Стъпките му тракаха по бетонния под. Докато ходеше, погледна назад през рамото си и видя, че Маширо отива да прибере телевизора.

Взря се в увисналия над всичко Ямашита. Духът-пазител. Нагаи сви рамене и се насочи към вратата. Кой знае? Може и така да е.

Докато минаваше по тъмните дълги пътеки между натрупаните високо палети със сандъци и кашони, на Нагаи изведнъж му се стори, че е чул нещо — слаб глас, идващ отзад. Той спря и се заслуша, после погледна часовника си. Да, разбира се, кой друг би могъл да бъде? Маширо харесваше „Летърман“. „Пълно е с добри глупаци в това шоу“ — обичаше да казва той.

[1] Марка препарат срещу насекоми. — Б.пр. ↑

26.

Лорейн бързаше надолу по стръмния тротоар, острият вятър я буташе отзад и завихряше косата ѝ в лицето, докато се озърташе за номерата по фасадите на магазините и търсеше 49. Навсякъде около нея имаше хора, тръгнали да свършат обичайните за съботното утро задължения в едно предградие — голямо движение около супермаркета и магазина за домашни потреби. Една тайфа момчета пробягаха покрай нея като зли духове и вкупом се заблъскаха и заръгаха с лакти, за да минат през вратата на малък магазин с разнообразни стоки по-надолу, на чиято витрина бяха окачени десетки пластмасови и гумени маски, каквито децата слагат в деня преди празника Все светии. Тя спря да погледа. Повечето от героите, които изобразяваха, бяха нови за нея, но разпозна няколко — Дракула, Фред Флинтстоун, Скелетор, Смърфовете, Чарли Браун и Люси...

Проклет да е.

Тя фокусира поглед върху собственото си отражение във витрината. Вятърът развяваше кичури коса пред подпухналото ѝ лице. Имаше сенки под очите и изглеждаше толкова изморена, колкото и се чувстваше. Беше обула чифт разтеглени джинси, които трябваше да бъдат изпрани още миналата седмица, а раменете бяха провиснали от изтощение под старата груба вълнена риза на едри черно-бели карета, облечена набързо тази сутрин, когато ѝ хрумна идеята да дойде в Мейпълууд. Тя се взираше в запуснатия си вид на фона на тези противни пластмасови физиономии и се видя като злата вещица на Дивия Запад. Ако беше вещица, то вината е негова. Гибънз я превръщаше в стара кукумявка, кучият му син.

Малко момиченце с къси, рижави плитки излезе от магазина, хванало се за ръката на баща си. То носеше островърха китайска сламена шапка с широка периферия и я притискаше към главата си със свободната ръка, за да не я духне вятърът. Лорейн не виждаше лицето ѝ, само плитките. Момиченцето хленчеше, че вятърът ще го отнесе, а таткото го уверяваше, че няма да позволи това да се случи, само да

върви. Не обърнаха никакво внимание на Лорейн, докато минаваха покрай нея.

Тя прехвърли поглед през улицата и започна да се взира във витрините отсреща в търсене на номера. Огледа бегло читалнята „Крисчън Сайънс“ и магазина за канцеларски материали в съседство и тогава го забеляза — номер 49, върху стъклената врата между магазините в партера на двуетажната сграда от жълти тухли. Бръкна в горния джоб на ризата си и извади оттам листчето хартия с информацията, която беше преписала набързо от телефонния указател: академия „Ийстлейк“, Мейн 49, стая 22.

Лорейн отмести косата от лицето си и притича през потока коли, забързана към стая 22. Тя хапеше устната си, докато тичаше. Дано да си там!

Нахълта през стъклената врата, изкачи стълбите и тръгна по посока на стрелките към академия „Ийстлейк“. Когато стигна до вратата, тя чу музика отвътре. Звучеше като концерт на Вивалди — много игрива и отривиста. Тя почука на вратата, изчака, пак почука, а после се самопокани. Повече няма да позволи на никого да я баламосва.

Чакалнята беше празна. Тръгна към музиката в съседната стая, където Роксан седеше зад бюрото, загледана през прозореца, с крака на радиатора. Музиката идваше от стереоуредба, качена заедно с книгите на висока етажерка.

— Здравсти.

Главата на Роксан рязко се обърна, а очите ѝ бяха широко отворени от уплаха. За момент тя се втрещи в Лорейн. Не беше съвсем приветлив поглед.

— Божичко, изплаши ме. — Роксан стана и спря музиката. Изглеждаше, като че иска да бъде сама.

— Извинявай, че ти се натрапвам така, но както вероятно виждаш, почти съм обезумяла.

— Нещо не е в ред ли, Лорейн? Мога ли да помогна?

В гласа на Роксан имаше студена официалност, някакво строго безпристрастие, каквото вероятно предлагаше на клиентите си. Не беше онази нежна кошута, която срещна в болницата. Нещо я тревожеше.

— Не искам да те притеснявам, Роксан, но ти си последната ми надежда. — Лорейн седна в края на бургундскочервения диван. Не бе спала през по-голяма част от нощта и беше изтощена.

— Какво не е в ред?

— Гибънз. Той е единственото нещо, което никога не е в ред.

— Не те разбирам.

Роксан седна зад бюрото, много изправена и официална, все още твърде студена. Лорейн реши да не обръща внимание на това. Засега трябваше да се оправя със собствените си проблеми.

— Изписаха го от болницата вчера. Вчера! Необходимо е да почива, за бога! Обаче къде мислиш, че се намира в момента? На гюме с Майкъл.

— Гюме?

Лорейн въздъхна. Роксан не знаеше жаргона... все още.

— Така му казват. На разузнаване. Майкъл ми каза снощи по телефона.

— Разговарях с него тази сутрин. Трябваше да го видя снощи, но го задържало нещо важно. Каза, че ще работи тази сутрин, без да ми обяснява подробности.

Значи на това се дължи хладното отношение. Майкъл я е вързал да чака снощи и несъмнено братовчедка му е виновна по роднинска линия. Лорейн въздъхна. Изкушаваше се да каже нещо на Роксан, да сподели малко опит, но какво щеше да помогне това? Все едно че преподавател от колежа обяснява на умно гледащите си ученици, че търсенето на академична кариера може да се окаже грешка, че в нея няма бъдеще. Те вече са решили. Изобщо не слушат.

— Тези двамата са като деца — каза вместо това Лорейн. — Луди глави, сами си търсят смъртта. Проблемът при тях е, че Гибънз не може да признае пред себе си колко е стар в действителност. Мисли, че може да върви редом с Майкъл, а Майкъл не прави нищо, за да го разубеди. Той от своя страна иска да стане като легендата Гибънз — пиперливото старо куче на Бюрото. Така взаимно се подлъгват. Много са особени.

Роксан въздъхна и поклати глава. Ледът се стопяваше.

— Да, наистина са особени. — Тя погледна към етажерката с книги и се усмихна пресилено. — Знаеш ли, познавам братовчед ти само от седмица. Седмица и една сутрин, да бъдем по-точни, а вече ме

кара да се държа като наивна идиотка. Постоянно мисля за него. Смешно е. Не съм се чувствала така заради някой мъж от гимназията насам. И никога не съм мислила, че ще се почувствам отново така. Толкова лекомислена, толкова... Искам да кажа — това просто не е поведение на възрастен. В края на краищата познаваме се само от една седмица... и една сутрин.

Лорейн въздъхна:

— Изглежда, здравата си се заплела.

Роксан само сведе очи към бележника си и сви рамене.

Силно боботене, идващо отвън, изпълни тишината. Малък самолет, предположи Лорейн. Тя поприбра ризата към тялото си. В кабинета на Роксан беше студено.

— Ходих до апартамента ти тази сутрин, но те нямаше вкъщи. Открих те по телефонния указател. Трябваше да те намеря, понеже ми е нужна услуга.

— Каква?

— Искам да ми дадеш адреса на онзи гангстер. Те са там. Искам да вразумя Гибънз, преди отново да е пострадал.

Роксан започна да си играе с пръстена на ръката си — плосък, овален оникс, обграден от сребърни топченца.

— Ами аз...

— Сигурна съм, че знаеш къде е. Гибънз ми каза, че ти си ги насочила най-напред към този тип д'Урсо. — Лорейн я гледеше настойчиво в очите. Няма да позволи да я залъже.

Роксан като че се стресна от решителността ѝ:

— Е, да, вярно е, че казах на Майкъл за пиратския бизнес с детегледачки на госпожа Д'Урсо и че една от бившите ми клиентки, която си пъха носа навсякъде, ми обясни къде живее. Ходих с колата до къщата от чисто любопитство, така че мога да те заведа дотам. Само че... Майк и Гибънз няма да са много очаровани, като ни видят, нали? Нашата намеса... няма ли това да е един вид престъпление? Технически погледнато, искам да кажа. Като затрудняване на правосъдието или нещо подобно.

Лорейн я погледна втрещено:

— Толкова ли си сърдита на Майкъл, че не искаш да го видиш, или чак дотам те е заринал с тези фъшкии за ФБР? Накарал те е да мислиш точно както Гибънз ме караше да мисля през всичките тези

години. Ти отваряш пространство за ФБР. Не можеш да вземеш човека без Бюрото. Това е комплексна сделка, никакви изменения. Мисля, че задължението да живееш с досадна и заядлива свекърва е за предпочитане пред това.

Роксан не спираше да върти пръстена около пръста си.

— Мислиш ли, че ще е разумно да отидем и да ги намерим? Искам да кажа — Гибънз ще те послуша ли наистина, ако му се явиш по този начин? Няма ли само да се вбеси и да стане по-несговорчив?

— Хич не ме интересува какво е мнението му. Уморих се да се приспособявам към чувствата му, да го коткам, да го галя, само и само да го накарам да види нещата от моята позиция. Сега за първи път се тревожа за себе си и това възнамерявам да му кажа. Ако наистина мисли за мен, ще се върне вкъщи и ще почива така както трябва. Лекарят казва, че може да си причини необратими неврологични увреждания, може би дори парализа, ако се напруга. Та ако ми излезе с приказките, че трябва да си свърши работата — дотук. Може да се навира под куршумите, без да ми пука, защото повече не го искам при неговите условия. — Тя пхна ръце под мишниците си. Пръстите ѝ замръзваха. — И така, ще ми дадеш ли адреса или не?

Роксан престана да си играе с пръстена:

— Предполагам, че ако съм в твоето положение, не би ми се искало да ме отблъснат. Може и да ми се случи. — Вдигна поглед към лавицата с книги и въздъхна. — Добре. Ще те заведа там.

— Само ми обясни, не е нужно да идваш.

— Нужно е. Иначе ще бъде двама срещу един — усмихна се с разбиране Роксан.

Лорейн поклати глава и отвърна на усмивката ѝ. Роксан беше чудесна. Още не бе станала съвсем безнадеждна.

— Хайде — каза Роксан и заобиколи бюрото. — Ще вземем моята кола.

Щом видя блясъка на червената коса на Роксан, когато излезе на слънцето, Лорейн си спомни за малкото момиченце с рижавите плитки и сламената шапка.

— Чудесно. Само най-напред трябва да направим едно кратко отклонение.

Тръгвайки след Роксан към приемната, тя грабна една салфетка от кутията на бюрото и издуха носа си. Обединен фронт.

Този път май нямаше да я баламосат.

27.

Гибънз размърда задните си части и притисна гърба си в облегалката на предната дясна седалка, после взе бинокъла и огледа отново имението около къщата на д'Урсо. Беше почти десет и половина, а още нямаше нищо. Той напъха пръст във вратната шина, за да отдалечи проклетото чудо от адамовата си ябълка за минута. Болката, която чувстваше вчера, бе намалела значително, но сега се появи нова. Усещаше се, като че са му окачени две топки за боулинг и каквото и да правеше, не можеше да ги отметне. Питаше се дали сестра Фей — двутонното кокиченце — се чувства постоянно така.

— Как е вратът? — попита Тоци.

— Отлично. — Гибънз стрелна с кисел поглед партньора си. — Защо ме питаш непрекъснато за това?

— Трябва — каза Тоци с очи, заровени в разтворения на волана „Дейли Нюз“. — Обещах на Лорейн да се грижа за теб.

Тоци не вдигна поглед, но на лицето му беше кацнала усмивка, като че е ял лайна.

— Да ти го начукам, Тоци. — Отново оглеждаше къщата с бинокъла.

— За тебе винаги, Гиб.

Гибънз свали бинокъла:

— Няма смисъл. Няма какво да се види тук. Хайде да тръгваме. Ще кажем на Айвърс и ще го оставим да прави каквото си иска. Най-малкото — нещата ще се раздвижат.

Тоци поклати глава:

— Ти каза, че можем да изчакаме до срядата на другата седмица. Обеща!

— И какво от това?

— Ти обеща.

— Взимам си думите обратно тогава. Да тръгваме.

Тоци отново поклати глава:

— Виждаш ли? Лорейн е права за теб. Ти не спазваш обещанията си.

— Да ядеш лайна.

— Защо просто не си изпиеш болкоуспокояващите хапове и да седнеш кротко за малко?

Гибънз не отговори. Беше взел хапчетата за всеки случай, но Тоци само предполагаше, че са в него. Досадник.

— Ако не видим нищо до обяд, си тръгваме. Окей?

— Не е нужно да ми правиш услуги.

Тоци се наведе над вестника, но Гибънз го усещаше, че се хили, копелето му. Достатъчно лошо беше, че разреши на Тоци да кара колата му. Можеше да я управлява и сам, ако пожелае — не е инвалид. Проблем беше само оглеждането наляво и надясно, когато пресича някое кръстовище. Понякога забравяше за врата си и извърташе главата вместо раменете. Болеше ужасно. Затова разрешаваше на Тоци да кара. Не защото не можеше. Само да си даде почивка. Това е. Той свали бинокъла и погледна към Тоци. По-добре ще е да осъзнае това.

— Защо ме гледаш така?

— Как?

— Като сестра Тереза Игнациус — учителката ми в пети клас, ето как.

Гибънз не харесваше да го сравняват с монахиня:

— Не ми е ясно за какво приказваш.

— Имаш истински бясна физиономия на лицето си. Какво съм направил? Оставил съм отпечатъци на волана ти? Какво?

— Млъквай и си чети вестника.

Тоци погледна надолу и обърна страницата:

— Ясно. Знам какво те тормози.

— Ами? Какво?

— Лорейн.

— Да, ти го начукам. — Опита се да завърти леко рамената си. Топките за боулинг изведнъж бяха натежали.

— Да де, добре, начукай ми го. — Тоци обърна нова страница. — Цяла седмица се караш с нея и сега искаш да си изкараш яда на мен. Добре, не възразявам. Започвай, ще бъда боксова круша. Разбирам те.

Гибънз усети как лицето му се вкаменява. Искаше му се да фрасне Тоци по голямата свинска зурла с бинокъла. Копеле!

Естествено, че Лорейн го притеснява. Какво си мисли, по дяволите? Тоци е прекалено млад, това му е проблемът. Спи с всичко, което мърда, и мисли, че това е любов. След десет-петнадесет години ще смени песента. Тогава ще му се прииска да има добра жена — не някоя кукла, а някоя, с която можеш да издържиш заедно повече от десет минути. Ей това му е целият проблем. Не знае какво означава да обичаш жена. Изобщо. Обаче нямаше полза да му го обяснява. Момчето е с дебела глава. Винаги трябва да се учи с бой. Копеле.

Гибънз изпусна дълга въздишка, която завърши с гъгнецо ръмжене дълбоко в гърлото му:

— Хайде. Д'Урсо не е тук. Губиме си времето, да се махаме.

Тоци продължи да гледа във вестника и бавно поклати глава.

— Кой беше онзи, дето ми проповядваше, че трябва да бъдеш търпелив, когато си на гюме? Да седиш неподвижно и да изчакваш, докато ти изтръпне задникът? Да спазваш правилата, независимо от това колко ти е скучно?

— Това място е съвсем тихо — надвика го Гибънз. — Ако не беше така дяволски заинтригуван от вестника, щеше да го забележиш. Исусе, тук сме от осем часа и всичко, което видях, е едно проклето куче да се изпикава на поляната на д'Урсо. В този квартал не видях и един човек. Дори никой не тича тук. Д'Урсо го няма, повярвай ми.

Тоци погледна над вестника към къщата:

— Виждам гараж за три коли със затворени врати. Откъде разбра, че мерцедесът на д'Урсо не е вътре? — Тоци обърна страницата и се зачете във вестника. — Шорт Хилз е много богат квартал. Богатите хора не бягат по улиците. Те ходят в здравни клубове. Богатият човек просто не излиза на разходка из махалата. Богатите хора не се навъртат по къшетата, за да разменят клюки. Богатите не обичат да ги виждат около къщите им. Не ме питай защо — просто са такива. Що се отнася до песа — изненадан съм, че не е бил застрелян на място. Пребиванията са убийствени за една поляна, особено от женски кучета. Единственото нещо, което можеш да направиш, е да изрежеш целия участък с ножче за линолеум, да го замениш с нов чим и да се надяваш, че ще се хване.

— Свърши ли, Тоци? — Гибънз искаше да му смачка носа по най-лошия начин, умник с умник.

— Само обяснявам защо трябва да стоим тук...

— Я чакай. Какво е това? — Гибънз вдигна бинокъла и го фокусира върху двете фигури, които се изкачваха сега по пътя и приближаваха към ъгъла на д'Урсовия двор. Две жени — и двете с джинси и шапки. Той донастрои фокуса, за да види по-добре шапките. Така си и мислеше — големи островърхи сламени шапки. От мястото, където бяха паркирали — високо на хълма, — Гибънз не можеше да види лицата им. Шапките ги закриваха изцяло.

Той подаде бинокъла на Тоци:

— Две японски кучки се изкачват по пътя. Обзалагам се, че са от детегледачките на д'Урсовата жена.

Тоци вдигна бинокъла и погледна:

— Не са японки. Виж как ходят. Това е американска походка.

Гибънз се изсмя:

— На кого ги дрънкаш? Американска походка, краставици.

— А между другото тези шапки са китайски, а не японски.

— О, точно така, забравих. Ти си големият експерт по всичко японско, след като взимаш уроци по карате.

Тоци го погледна с присвити очи:

— Не карате. Айкидо. Знаех си, че никога не трябва да ти го споменавам.

Гибънз се ухили като крокодил:

— Неее. Радвам се, че ми каза, защото кой не би искал да има Брус Лий за партньор? Господи, чувствам се страшно сигурен като лайно само да си седя тук до теб.

— Повече нищо няма да ти казвам, Гибънз. Кълна се в Господа.

Гибънз стисна носа си и затвори очи, опитвайки се да се удържи. Обаче не можа да спре смеха си, щом си представи Тоци в един от онези евтини филми за кунгфу. Шат! Прас! Шляп! Бум! Ще бъде идеален. Този смях породи болки в рамената му, но не му пукаше. Имаше нужда да се посмее на нещо.

Тоци се опита да не му обръща внимание:

— Това са две приятни дами от квартала, излезли на разходка.

— Доколкото си спомням, каза, че богатите не се разхождат. — Не можеше да спре смеха си.

— Досаждаш ми, Гиб.

— А какво стана със сламените шапки, Тоц? Какво ще кажеш за тях? — По скованото изражение върху лицето на Тоци разбра, че му

вдига кръвното. Добре.

— Не знам, Гиб. Чакай да видим. Може току-що да са се върнали от пътуване до Китай. Може това да са просто шапки за работа в градината. Да пазят главите си от слънцето.

— Сега е октомври, умнико. Слънцето не е толкова силно.

Тоци си замълча и се върна към „Дейли Нюз“. Най-сетне Гибънз престана да сумти и да се кикоти и се зае с наблюдението на къщата.

Нагаи беше зад волана. Хидео седеше отпред до него, а Тошио на задната седалка. Ики беше отпред в микробуса заедно с останалите. Последва микробуса, когато излезе от „Саут Ориндж Авеню“ и пое по хълма към Шорт Хилз. Не бяха проговорили и дума, откакто им бе дал инструкциите тази сутрин.

— Хидео — каза внезапно той, нарушавайки тишината, — какво би направил, ако някой изнасили жена ти?

— Ще го убия — каза младежът автоматично.

— Тошио?

— Ще изнасия неговата жена, после ще го убия.

— А какво би направил Ики?

Тошио проговори след малко:

— Ще изнасили мъжа и неговата жена. После ще го убие.

Всички се изсмяха, но бяха напрегнати.

Нагаи не можеше да спре мислите си за Рейко, питаше се какво са направили д'Урсо и хлапакът с нея, питаше се защо тя не му каза нищо снощи. Представяше си какво щеше да му отвърне, ако я бе притиснал за отговор. Щеше да пици, да твърди, че той е виновен, че му е казала как искат да я направят проститутка. Опита се да не мисли за това. Сега имаше по-важни неща, за които да се тревожи. Все пак, ако са докоснали приятелката му, той ще оправи жената на д'Урсо. Каквото и да са сторили на Рейко, той ще вземе око за око. Не само в мафията могат да бъдат жестоки.

Той насочи кадилака по острия завой, следвайки отблизо микробуса. Питаше се колко ли глупаво ще се държи д'Урсо. Дали ще клекне още като вземат жена му, или ще продължи да играе ролята на големия мъж и да ги предизвиква да направят нещо. Това, което д'Урсо не знаеше, бе, че той е готов да стори всичко необходимо. От значение

беше единствено да запази Антонели жив и Хамабучи да е доволен. Ако трябва да убие този негодник и да затрие цялото му семейство за целта, ще го направи. Д'Урсо ще научи по неприятния начин как якудза правят бизнес.

Микробусът сви наляво и започна да се изкачва по стръмния наклон. Нагаи го последва и трансмисията на стария кадилак прещрака, включвайки на по-ниска предавка, а моторът зави. Къщата на д'Урсо се намираше на следващата пресечка вдясно, в края на карето.

— Знаете ли какво трябва да правите? — попита той двамата младежи.

— Хай.

— Хай.

— Добре.

Щеше да се радва, ако Маширо беше тук, но се чувстваше сигурен и с Лари, Моу и Кърли. Биваше ги. Д'Урсо и Франчоне не бяха вкъщи, така че не би трябвало да има неприятности. Ако възникнеха — Хидео, Тошио и Ики щяха да се справят. Никакъв проблем. Те са печени.

Когато микробусът взе следващия завой, Нагаи стисна зъби и хвана здраво волана, питайки се какво ще каже на Рейко, когато я види.

— Дявол да го вземе — каза внезапно Тоци.

Гибънз извъртя очи към него:

— Какво?

— Чакай малко. — Тоци бе поставил пръста си върху нещо във вестника.

— Какво е това?

Тоци постави вестника върху таблото и посочи написаното.

— Тук казват, че местният профсъюз на докерите е обявил вчера стачка без предупреждение срещу „Вносителите на азиатски автомобили“.

— „Вносителите на азиатски автомобили“ е гаражът, където намерих дихателния маркуч и кутията от японска кока-кола.

— Да, знам. Чуй това: „Говорител на «Азиатски автомобили» нарече стачката «необоснована и неочаквана», добавяйки, че

компанията му ще съди профсъюза за пропуснатите печалби, ако не се върнат на работа незабавно. Товарен кораб с нови автомобили «Тойота» от Япония е на пристан в съоръженията на компанията в пристанище Нюарк от ранното утро на петък и очаква да бъде разтоварен. Асоциацията на търговците на «Тойота» в Голям Ню Йорк приканва «Азиатски автомобили» да разреши бързо спора със съюза, за да се избегне намаляването на продажбите поради липса на стока. Говорител на профсъюза предсказа, че стачката «ще бъде дълга», ако исканията им не бъдат удовлетворени.“ Дрън, дрън. Фамилията на Антонели е забъркана с този докерски профсъюз от четиридесетте години насам.

Гибънз кимна:

— Доколкото си спомням, преди около десетина години някой от фамилията на Антонели се споменава в една далавера със закупуване на контролни акции на казино във Вегас с пари, прелети от пенсионния фонд на докерите. Мислиш ли, че д'Урсо има нещо общо с това?

— Сигурно, защо не. Може би се опитва да притисне приятелчето си Нагаи.

— Как?

— Сещаш ли се за онова момче Такаюки? Онзи, с когото разговарях във фургона зад птицекланицата. Той ми разказа как внасят робите в багажниците на нови коли, как взимат точно толкова храна и вода, колкото да стигнат, докато се разтоварят колите и ги извадят оттам след смрачаване. Каза ми как при неговото пътуване е трябвало да стоят гладни няколко дни, преди да бъдат разтоварени. Ако в онези тойоти на кораба има затворени хора, те вероятно са вече без храна и вода. Не е нужно много време, за да умрат от обезводняване, нали? Може би са застрашени от смърт. Сигурно са стотици.

— А от развалена стока не можеш да изкараш печалба. Кой ще плати за мъртъв роб?

Тоци се намръщи:

— Толкова си сладкодумен, че ще падна.

— Хей, това е мафията, дебела главо. Ако д'Урсо иска да изкопчи нещо от онзи тип Нагаи, това е начинът да го направи. Да го сграбчи за шишарките и да стиска, докато онзи клекне.

Тоци се пресегна към ключа на стартера и запали мотора.

— По-добре да намерим телефон и да съобщим за това. Ще накараме Айвърс да вдигне бреговата охрана. Да се качат на борда на кораба и да отворят някой друг багажник...

— Задръж малко.

Гибънз гледаше с бинокъла към къщата. Двете кучки със сламените шапки още се въртяха около ъгъла, но сега две коли току-що спираха пред къщата.

Микробус, боядисан в светлосин металик, а зад него голям стар черен кадилак. Кадилак с опашни перки. Исусе, кадилаците нямат перки от... колко ли... двадесет и пет, тридесет години.

— Това е модел шестдесета. Оттук го познавам — каза Тоци, като забеляза колата. — Моят старец имаше съвсем същия.

— Спести ми пътуването по „Алеята на спомените“ — измърмори Гибънз, все още взирайки се през бинокъла.

Четирима мъже слязоха от микробуса, двама от кадилака. Дявол да го вземе, ако не приличаха на японци. Трима от тях прекосиха поляната и заобиколиха отзад. Трима отидоха до предния вход и натиснаха звънеца. Една японка с много дълга, права и черна коса отвори вратата и заръкомаха възбудено, като сочеше зад себе си навътре. Последва много кимане, после тримата, които бяха заобиколили отзад, се върнаха, влачейки дребна изрусена жена през поляната.

— Това е жената на д'Урсо — каза Тоци. — Какво става?

— Прилича ми на ответен ход.

Тримата японци, които бяха пред входа, внезапно пресякоха през живия плет от храсти и дървета, разделящ поляната от тротоара, и изненадаха двете жени с остриите шапки, които просто бяха попаднали на неподходящо място в неподходящо време. Японците извиха ръцете им зад гърбовете и ги забутаха към микробуса, където вече бяха вкарали съпругата на д'Урсо.

— Защо се затрудняват с тях? Те просто са излезли на разходка.

— Никой не се разхожда в този квартал — каза мрачно Тоци.

Гибънз пак вдигна бинокъла към очите си. Единият японец сочеше енергично към двете жени, а съпругата на д'Урсо само клатеше глава в знак на отрицание. Двете жени се дърпаха да се отскубнат, но това беше безполезно. Бореха се толкова здраво, че шапките паднаха от

главите им. Червенокосата изглеждаше познато. Обаче когато огледа по-добре брюнетката, коремът му се продъни.

— О, Исусе...

Тоци грабна бинокъла от ръката му и погледна:

— Това са Роксан и Лорейн. Каква е тази работа, майка му стара?

Гибънз не го слушаше. Той се напругаше да види какво става в далечината, докато фигурите изчезваха в микробуса. Мислеше за Лорейн със смешната шапка, тихо викаща за помощ. Адски го беше яд на нея и седеше като парализиран от ужасните мисли и вероятности, преминаващи през съзнанието му толкова бързо, че единственото, което се открояваше, бе страхът и тревогата от един свят без Лорейн. Тикна ръка в сакото си за пистолета, но движението бе прекалено бързо и болката, която проряза рамото, моментално изкара сълзи в очите му. Дявол да го вземе! Лорейн има нужда от него, а той е безполезен! Беше едно скапано украшение.

Прикован към седалката от болка, Гибънз примигна да спре сълзите и видя как японците се качват в микробуса и потеглят покрай тротоара, завиват надясно и издуват надолу по наклона. Старият черен кадилак с перките следваше плътно отзад като акула.

Гибънз изви глава към Тоци:

— Тръгвай, дявол да го вземе! Бързо! Тръгвай! — Той не забеляза, че Тоци вече беше включил на скорост, че кракът му беше на газта, че горскозеленият „ЛТД“ бе оставил дълга следа от гуми край бордюра. Сега дори не усещаше болката. Единственото, което изпитваше, бе масивно чувство на ужас, канещо се да го прегازی, да го смачка, да разруши всичко. Наред с това и срам от съзнанието, че може да се окаже неспособен да стори каквото и да е, за да предотврати осъществяването на най-лошия му кошмар.

О, Исусе... Лорейн. Те отвлякоха Лорейн!

28.

Антонели седеше в края на задната седалка откъм отворената врата на лимузината и сочеше с костеливия си пръст към д'Урсо. Лицето на стареца бе почервеняло — толкова бе побеснял. Дори скалпът му бе червен под рядката бяла коса.

— Това, което искам да знам, е какво си намислил, та вдигаш стачка на своя глава. Каж ми, Джон. Искам да знам.

Д'Урсо сви рамене и улови в погледа си Винсент, застанал настрани между предниците на лимузината и мерцедеса. Големият Винсент изглеждаше нервен. Продължаваше да се обръща назад към телената ограда, към изгнилия кей над водата и изоставената лодка, обърната наопаки до оградата.

Д'Урсо хвърли поглед към бодливата тел, навита на спирала в горната част на двуметровата ограда. Какво си мислеше Винсент, по дяволите? Че някой главорез ще изскочи изпод лодката с автомат и ще започне да стреля през оградата? Скапан глупак. Обаче му харесваше да гледа за разнообразие как Винсент се поти. Едрият мъж се озърташе наоколо към дългите редици от малки японски коли и поглеждаше нервно към Боби, който се подпираше върху решетката на мерцедеса, скръстил ръце на гърдите си, и се опитваше да не изпуска стареца от очи, което и трябваше да прави. Винсент се чудеше накъде да погледне. Знаеше само, че е сгафил и е допуснал старецът да попадне в трудно положение. Ако имаше запланувано нападение, то можеше да дойде от всички посоки. Д'Урсо се радваше да го види разтревожен.

— Слушаш ли ме, Джон? Искам да знам какво си имал предвид, като си направил това. Обясни ми. Отношенията ни с хората на Хамабучи ли се опитваш да разрушиш? Това ли е?

Грапавият глас на стареца вече звучеше като предсмъртно хъркане. Кожата около очите и по бузите му беше толкова изпъната, че можеше да видиш скулите под нея. Старецът практически вече беше мъртъв.

— Успокойте се, господин Антонели — намеси се Винсент, вероятно разтревожен, че Антонели ще получи сърдечен удар.

Старецът протегна два костеливи пръста към горилата си и го погледна настойчиво. Стой там!

Д'Урсо присви устните си, за да не забележи старецът леката усмивка. Щеше да бъде почти лесно. Непрекъснато го проиграваше в мисълта си и винаги се получаваше съвсем както го искаше. Почесва се по бузата, за да даде знак на Боби. Боби изважда онзи пищов — „Линда“ — и започва да дупчи горилата. През това време той вече е извадил собствения си пистолет от кобура на глезена и се заема да наниже още няколко парчета олово във Винсент за по-сигурно. После се обръща към трогателния старец, който, даже и да носи пищов, не би имал сила да дръпне спусъка, и го застрелва от упор в главата. Бързо и елегантно.

— Дявол да го вземе, Джон, ти дори не ми обръщаш внимание! Отговори ми, за бога! Защо си вдигнал стачка, без да дойдеш първо при мен?

— Ами, господин Антонели, да си призная честно истината, поръчах стачката на своя глава, защото счетох, че е необходима. Обаче знаех, че няма да ме разберете, и затова се наех и го направих сам.

Старецът беше пламнал целият. Устните му бяха хлътнали, устата здраво стисната като на бабичка.

— Не мога да повярвам...

— Не, не, чакайте — прекъсна го той. — Първо искам да ме изслушате. Тези японци ни разиграват почти от самото начало. Казвал съм ви го, но вие просто не ми обръщайте внимание. Хамабучи се мисли за най-големия тарикат, но греши. Намерил съм нови доставчици, по-евтини роби...

— Намерил си фъшкии. Казал съм, че ще работим с Хама...

— Изслушайте ме за момент. Знаем как да направя пари от тази операция, много пари. Купуваш евтино и увеличаваш количеството. И доставяме повече момичета. Изкарваме хубавите да въртят игрички...

— Знаеш много добре какво казах за проституцията.

— Да, знам, че не одобрявате, но не сте прав. Вече няколко месеца въртят едно заведение с мацки на крайбрежието. Много е доходно. Нека да ви обясня.

Джон погледна към Винсент, докато старецът се мъчеше да изфъфли нещо. Гавазинът изглеждаше силно изнервен. Ръцете му бяха отстрани, готови да бръкнат под якето за пицова. Време беше. С типове като Винсент не бива да си играеш. Д'Урсо небрежно вдигна ръка и се почеса по бузата.

Боби извъртя очи към Винсент, увери се, че не го гледа, после рязко измъкна автоматичния пистолет изпод якето и започна да стреля. Близката пукотевица от автоматичния огън накара ушите на д'Урсо да заглъхнат. Горещите бели проблясъци от цевта привлякоха очите му към „Линда“ в ръцете на шурей му. Винсент бе успял да извади своя пистолет, но тогава Боби пусна нов ред в гърдите му и той падна назад с разкривени като на кретен ръце, а пицовът полетя във въздуха над главата му. Д'Урсо чу как пистолетът на Винсент се удря в телената ограда със звук на дрънчаща пружина като силно подадена бейзболна топка, спряла в мрежата зад забиващия играч.

Старецът се взираше втренчено в мъртвата горила, просната на земята между двете коли. Той вдигна очи към д'Урсо и изсъска:

— Мръсник!

Нагаи погледна към Хидео и Тошио. Те мълчаха. Хидео държеше пистолета в скута си. Нагаи потърси микробуса в огледалото. Ики се движеше наблизко, поддържайки постоянна дистанция. При тях бяха жените. Всичко, което трябваше да направят сега, бе да намерят д'Урсо, преди да е убил Антонели. Маширо е там, но Нагаи все пак се притесняваше. Маширо си го бива, но не може да спира куршуми. Трябваше да помисли за това снощи.

Той прелетя на жълто под сажденочерната желязна конструкция на „Пуласки Скайуей“ и се насочи към изхода за „Дормъс авеню“. Кадилакът затрополи по дупки на пътя. Нагаи чу дрънчене в колата, каквото досега никога не бе долавял. Проклетият път беше като бойно поле. Той отново погледна в огледалото за обратно виждане. Микробусът още беше зад него. В горния край на предното стъкло се виждаха нисколетящи самолети, приближаващи се към летището. Почти бяха стигнали. Пет минути. Пет минути, д'Урсо. Стой кротко само още пет минути. Нагаи стъпи на газта и задържа педала на пода. Майната им на дупките.

Старецът се мръщеше и фъфлеше нещо на италиански. Д'Урсо изобщо не можеше да разбере какво казва, но кой се интересуваше вече какво иска да каже? Боби стоеше изправен и стискаше здраво линдата, прицелена в Антонели. Изглеждаше много сериозен. Д'Урсо насочи пистолета си в лицето на Антонели и се усмихна.

— Хей, хей, хей! Млъкни и ме слушай, Антонели.

Старецът продължаваше да фъфли, седнал до отворената врата на колата, размахваше ръце и сочеше към Винсент като някой току-що превъртял стар глупак.

— Виж, Антонели, това е краят. Като шеф ти загуби. Трябва да си отидеш.

Антонели потърка брадичката си отдолу с обратната страна на дланта и се изплю на земята — старото сицилианско проклятие: „Кръв да плюеш дано!“ Исусе, този човек беше истинско изкопаемо.

— Слушай ме, Антонели. Ще ти предложи една сделка. Ти ще умреш — не е там пазарлъкът. Въпросът е дали да го направя безболезнено или не. Сега признай пред мен, че си сенилен дърт пръдльо, че обърка фамилията до такава степен, че даже не знам откъде да започна описанието на проблемите ни и че това, от което тази фамилия сега наистина се нуждае, е някой способен, по-млад, агресивен, мотивиран от печалбата човек. С други думи, искам да те чуя как казваш, че аз заслужавам да бъда новият бос.

— Върви да се шибаш!

Д'Урсо вдигна пистолета. Хайде, искам да го чуя:

— Защото, ако не кажеш това, ще започна от колената ти. После ще прострелям лактите ти. След това ще продължа с гърлото, а там ще боли като...

Ревът на приближаващи мотори го заглуши. Д'Урсо погледна през рамото си, за да види как един микробус лети в тяхна посока. Направи със скърцане тесен кръг и ги заобиколи така, че да застане със задницата към тях. Непосредствено след микробуса се движеше батмобилът — старият черен кадилак на Нагаи. Проклятие!

Той погледна към Боби, който изглеждаше силно объркан, сякаш го беше страх да отклони вниманието си от стареца. Събуди се, глупако! Над покрива на мерцедеса д'Урсо видя задните врати на микробуса да се отварят. Три кучки бяха завързани вътре гръб в гръб. Там отзад имаше и трима бандити от якудза с дръпнати очи. Държеха

пистолети, насочени към кучките, докато ги риташа и буташа, за да се приближат до вратите и да се завъртат. Тогава д'Урсо разбра защо караха жените да се обърнат — за да види дребната блондинка, която бе от вътрешната страна. Проклетата му съпруга — ето коя беше. Исусе Христе всемогъщи!

Вратите на кадилака се отвориха и други двама главорези се покриха зад тях с насочени пистолети. Нагаи показа главата си над покрива откъм шофьорската страна:

— Нямах изход, д'Урсо — извика той. — Хвърлете пистолетите насам — и ти, и Боби!

— Да ти го начукам, Нагаи!

— Сляп ли си? Държим жена ти и приятелките й.

Нагаи викна нещо на японски към хората си в микробуса и те изправиха трите жени на крака. Д'Урсо изобщо не можеше да си представи кои бяха другите две. Мишел нямаше никакви приятелки. Какво се опитваше да изиграе Нагаи?

— Хвърлете пистолетите или започваме да стреляме!

Какво си мисли, че е това? Филмът „Бонанза“?

Нагаи кресна нещо друго на японски и един от главорезите в микробуса издърпа по-старата жена, онази с дългата тъмна коса. Сграбчи я за косата и тикна автоматичния пистолет до ухото й така, че всички да видят.

— Тя е първата — извика Нагаи. — После червенокосата. След това жена ти. Искаш ли да видиш дали се шегувам, а?

Д'Урсо хвърли поглед към Боби, който още изглеждаше объркан:

— Тия са хванали Мишел, човече.

Боби имаше вид, като че ще се разплаче. Този глупак прекалено много се тревожеше за проклетата си сестра. Не му обръщаше внимание.

— Джон! — изпищя Мишел. — Боби! Послушайте го, моля ви!

Затваряй си устата. Дявол да го вземе!

— Какво става тук, по дяволите?

Д'Урсо се обърна към грачещия глас. Старецът се изправяше, подпирайки се на вратата на лимузината.

— Господин Антонели — извика Нагаи, — той ви е докарал тук, за да ви убие.

— Мишел! — изрева Боби. Звучеше също като Силвестър Сталоун в края на първия филм за Роки, когато вика приятелката си. Изведнъж започна да стреля като луд с онзи идиотски пистолет по якудзите.

Д'Урсо клекна долу и се доближи до мерцедеса, за да се прикрие.

— Внимавай за проклетата си сестра — извика той, но Боби не можа да го чуе. После отвсякъде се разнесоха единични изстрели в отговор на стрелбата на Боби. Куршумите на якудзите дрънчаха по другата страна на колата му. „Майната му“ — каза си той и бързо се изправи на крака. Само един мерцедес не е достатъчна защита от тези манааци. Той изтича с приведена глава и се хвърли към Антонели, натиквайки го заедно със себе си в лимузината. Бързо затвори вратата и надникна навън точно навреме, за да види как лудият огън на Боби разтърсва една от отворените врати на микробуса.

— Хей, Боби! Внимавай за сестра си, малоумник такъв!

Стрелбата спря за секунда и той дочу острите писъци на Мишел, която крещеше на брат си да спре. В този момент д'Урсо почти изскочи от кожата си, като усети костеливата ръка на стареца върху гърба си да сграбчва гънките на сакото му, опитвайки се да се надигне. Потръпна при докосването на стария негодник и отблъсна с удар ръката му. Антонели падна обратно на пода и от него започна да се чува странен гъргорещ звук.

В този момент като че ли изстрелите затихнаха, с изключение на бесните тройни серии от пистолета на Боби. Когато д'Урсо се изправи пак до прозореца, той видя защо якудзите бяха спрели стрелбата. Зад побъркания му шурей беше приклепнал онзи тип, който приличаше на голям гнусен броненосец, с шлем на главата, стиснал с две ръце злокобната си сабя. Исусе! Това беше проклетият Маширо!

Мишел изпищя:

— Боби, пази се!

Вече беше твърде късно. Сабята изскочи през корема на Боби. Набоде го като жалък ордъовър. Пистолетът на Боби изгърмя още веднъж и простреля гумата на мерцедеса до него. Маширо подпря краката си върху задника на Боби и измъкна сабята от тялото му. Боби се завъртя като тирбушон и падна по гръб. На сивата му риза имаше

тъмен кървав кръг, а глупавата къдрица висеше над облещените мъртви очи.

— Не прави така, д'Урсо, предупреждавам те — изкрещя Нагаи. Той вече беше там, от другата страна на мерцедеса. — Убиеш ли Антонели, ние ще убием теб.

Нагаи заобиколи зад багажника на мерцедеса с насочен към задното стъкло на лимузината пистолет.

Д'Урсо прехапа долната си устна. За какъв, по дяволите, се смята този тип, та стои така там? За супермен? Какво си мисли, че само той има пистолет? Тъпо копеле. Д'Урсо прехвърли 38-калибровия пищов в лявата си ръка, изтри изпотената длан в панталона и после пак го върна в дясната.

— Не бъди глупав, д'Урсо. Излизай навън. Нищо няма да спечелиш.

Д'Урсо дръпна ръчката на вратата и изчака малко, за да накара Нагаи да си помисли, че се предава.

— Поне имам кураж да убия моя бос — извика той и отвори вратата с ритник. — Не мога да кажа същото за теб.

Д'Урсо натисна два пъти бързо спусъка. Нагаи се хвърли зад мерцедеса, а гигантският броненосец изскочи на пътя на куршумите. Идиотът просто застана там, закривайки шефа си. Ега ти благородството! Д'Урсо прехапа устната си и изстреля последните четири куршума в Маширо. Проклетият идиот просто стоеше там и скърцаше със зъби. Маширо трябва да беше улучен поне от три куршума — главата му подскочаше с всеки един. Той стоеше изправен със замръзнало на грозното му лице злобно изражение. Измина половин минута, докато глупавият японец най-после залитна назад и се препъна в тялото на Боби.

— Джон!

Мишел крещеше и плачеше. Тя още беше завързана за другите две жени, а зад тях видя клекнали поне двама якудзи. Тогава д'Урсо забеляза в далечината, оттатък микробуса, един тъмнозелен седан да връхлита с пълна скорост в паркинга. Седанът спря със скърцане на гуми, шофьорът слезе и отиде при багажника да вземе нещо. Той затвори багажника и заобиколи откъм страната на пътника.

— О, господи, Джон! Помощ!

Д'Урсо погледна над облегалката към стартера. Ключове нямаше. Мамка му! Пропълзя през стареца, който още лежеше на пода и хриптеше задъхано. Излезе през другата врата. Куршуми рикошираха от предния капак на лимузината, докато тичаше приведен към тялото на Винсент. Промъкна се под бронята и пребърка джобовете на мъртвеца за ключовете. Има късмет и веднага намери ключовете на горилата в джобовете на якето му. Златен талисман-подкова висеше на верижката. Много шибан късмет, Винсент.

— Джон! Господи! Джон!

Той изтича обратно в лимузината, като се молеше тези якудзи да стрелят така зле, както говорят английски. Вмъкна се зад волана и мушна ключа в стартера. Още със завъртането на големия мотор той го изфорсира.

— Джон! Помогни ни! Джон! О, боже!

Върви по дяволите, Мишел.

Той включи на скорост с ревящ мотор. Трансмисията придърпа, лимузината се опита да забуксува и после рязко излетя. Управляваше на сляпо, като държеше главата си ниско. Направи обратен завои в края на един ред корони.

— Джон! Джон!

Надникна над таблото и натисна газта до пода, шмугвайки се по пътеката между два дълги реда корони. Размина се със зеления седан, засилил се по съседното междуредие в обратната посока към кашата, с която той не искаше да има нищо общо.

— Джон!!! Джон, върни се!!! — крещеше Мишел д'Урсо към отдалечаващата се лимузина. — Мамка ти, Джон! Чуваш ли ме? Ти си минетчия, Джон!!!

Затваряй си мръсната човка, Мишел.

Д'Урсо се замисли за зеления седан — кой ли беше това? Погледна в страничното огледало от дясната страна и видя лицето на Нагаи, косата му се вееше. Какво по... Той се обърна. Нагаи се беше хванал за дръжката на задната врата, краката му опрени в ламарината, увиснал там като някакъв шантав спайдърмен. Кучи син!

Д'Урсо праметна ръката си през облегалката, както караше, насочи пистолета към стъклото на задната врата и натисна спусъка. Щрак. Празен. Мамка му!

Завъртя волана наляво-надясно и разлюля лимузината, карайки я да се движи като рибешка опашка. Обаче непоколебимото лице на Нагаи още стоеше в огледалото.

— Да те вземат дяволите, Нагаи! Дяволите да те вземат!

Д'Урсо стисна волана и продължи да кара.

29.

Гибънз натисна рязко спирачките и спря колата отдясно до черния мерцедес на д'Урсо, използвайки го за преграда между тях и онези в микробуса. Той държеше под око мерцедеса с „Ескалибур“ в ръка, да не би случайно някой да се е скрил в него, докато Тоци се измъкваше и заемаше позиция до задницата на д'Урсовата кола с къса ловджийска пушка в ръка.

— ФБР — извика Тоци към групата в микробуса. — Хвърлете оръжията си.

Гибънз се напрягаше да види дали Лорейн е още вътре. Съзираше фигури в тъмния фургон, но не можа да я различи. Обаче разпозна жената на д'Урсо и приятелката на Тоци. Лорейн трябва да е зад тях. Гърлото му беше пресъхнало, опитваше се да преглътне. Добре, че тя беше зад тях. По-малка е възможността да бъде засегната от случаен куршум — съвсем реална възможност с дванадесетмилиметрова ловджийска пушка в немирните ръчички на Тоци. О, Исусе.

— Не стреляйте! — изпищя изрусената. — Ние сме вътре!

Някой започна да вика на японски, после единичен изстрел внезапно пръсна задното стъкло на мерцедеса. Дойде иззад стария кадилак, спрян до микробуса.

Гибънз видя познатото изражение върху лицето на Тоци — стиснатата челюст, обезумелия поглед. Олеле, започва се.

— Добре, глупако. Да бъде, както искаш.

Тоци насочи пушката и избълва оръдеен изстрел, който отнесе предното дясно стъкло на кадилака и направи купето да изглежда като ренде за сирене. Гърмежът отекна над паркинга. Нямаше ответен огън. Това ги респектира.

— Тръгвам след лимузината — викна Гибънз към Тоци.

— Забрави за лимузината — отвърна Тоци и му хвърли загрижен поглед, казващ „а не се напрягай толкова“.

Майната ти, Тоци.

— Да внимаваш с това нещо — каза той и кимна към пушката. — Да не застреляш Лорейн.

— Не се притеснявай за това.

Нов изстрел иззад кадилака натроши още стъкла. Тоци незабавно отговори със същото и добави още дупки в колата, която се разклати на ресорите си. Гибънз се поколеба и погледна в микробуса. Нагласи огледалото, като го фокусира към лимузината, която завиваше по съседната пътека с някакъв откачалник, увиснал, изглежда, през прозореца. По дяволите. Той се снижи зад волана, включи на скорост и потегли, изсвистявайки около края на редицата тойоти, после набра скорост по правата. Погледна към партньора си, стиснал пушката. Тоци по-добре да внимава с тази проклетия. Ако Лорейн пострада, ще го заболи задникът.

Лимузината беше далеч напред. Изведнъж Гибънз забеляза, че белите светлини за заден ход се включват. Беше попаднала в задънено пространство. От двете страни имаше плътни редици тойоти чак до оградата. Гибънз се озъби в усмивка. Лимузината беше заклещена.

Той отново чу пушката зад себе си — два бързи изстрела. Сърцето му спря. Лорейн! Обърна глава, за да види дали не е пострадала, и остри болки прободоха основата на врата му. Дявол да го вземе! Несъзнателно той стъпи на газта. Болката пулсираше. После вниманието му бе върнато във фокус от невероятно тряскане. Отпред дългата лъскава лимузина забиваше задницата си в дясната редица от малки коли. Гумите пушеха напред и назад, докато се опитваше отчаяно да пробие отвор в редицата. Само че тойотите не се помръдваха лесно, а едно малко дяволче реши да заклеци бронята си с тази на лимузината. Онзи, дето висеше през прозореца, сега беше по корем на предния капак, вкопчил се в чистачките като за живота си.

Гибънз стъпи здраво на газта и полетя към лимузината. Спря рязко, изчака и после отново се стрелна, за да направи хода си точно навреме. Лимузината изрева, изпуши с гуми и бутна упоритата тойота назад в редицата. Гибънз бързо спря до лимузината с предница, забита плътно до решетката ѝ, и с опрени брони.

— ФБР — изкрещя той през прозореца и блъсна ръчната спирачка.

Лимузината изръмжа и скочи напред, като разтърси зеления ЛТД и натроши своите и неговите фарове. Колата на Гибънз силно се

разлюля нагоре-надолу и шината на врата му се оказа недостатъчна да омекоти това действие. Гибънз изскърца със зъби от болка, стъпи на спирачката с двата крака и подпря колената си, за да не поддадат. От болезненото скърцане на метал той предположи, че броните са се заклешили. Чувстваше се, сякаш се опитва да задържи диво животно, голямо диво животно.

През двете предни стъкла той виждаше Джон д'Урсо зад волана, с лице към него. Японецът върху капака се опитваше да се закрепил на колене. Пословичната идеално вчесана стоманеносива коса на д'Урсо сега не беше толкова идеална. Лъскавата му копринена връзка бе изкривена. Подобните на паяжини пукнатини в предното стъкло на неговата кола разделяха на фрагменти пълното лице със зли, обезумели очи. Пара и сини изгорели газове замъглиха пространството между двете стъкла.

Гибънз прехвърли „Ескалибур“ в лявата си ръка и го насочи навън през прозореца. В дъното на гърлото си усещаше вкуса на горещ антифриз.

— Ти! Сложи ръцете си на тила! — извика той. — Д'Урсо, загаси мотора и постави ръцете си на волана така, че да ги виждам. И двамата сте арестувани.

Обаче никой от тях не би могъл да чуе Гибънз през оглушителното бучене и пронизителното пицене на прегретия мотор на лимузината. Започна да вика отново, но нямаше полза. Вратът пулсираше от болка.

— Откажи се, д'Урсо — изкрещя японецът. Беше насочил пистолет към стъклото.

— Махни се от погледа ми, Нагаи!

Нагаи стреля с оръжието от упор през стъклото. Нямаше начин да не улучи.

И тогава Гибънз видя през спуканото стъкло как първо една длан, после цяла ръка с пистолет се подават от задната седалка.

— Лягай долу! — извика той, докато залягаше зад таблото.

Експлозията на три бързи изстрела надви над шума от пощурялата лимузина. Нов изстрел последва след част от секундата. После още един. Гибънз изчака, докато чу, че моторът затихва почти до празен ход. Лимузината престана да се бори, усети го по педала на спирачката. Когато погледна нагоре, видя, че сега предното стъкло

беше напукано в объркана кристална плетеница, нарушена от четири разсеяни дупки. Нагаи беше проснат върху капака. Не мърдаше. Кръв се стичаше от устата и, носа му и се събираше на капки върху лъскавия черен метал. Още кръв се изцеждаше от две малки рани в гърдите му. Гибънз погледна към дупките в стъклото. Трябваше да бъдат пет.

Той свали крака си от педала, за да види дали ръчната спирачка ще задържи работещата без газ лимузина. Зеленият ЛТД подскочи назад. Нямахше да устои.

— Изгаси мотора и изхвърли пистолета — нареди той. — ФБР!

Миг по-късно лимузината спря да натиска. Гибънз изгаси своя мотор и внезапната тишина обви главата му като памук. Тогава отново видя ръката да се подава от задния страничен прозорец и да оставя револвера на покрива. Ръката плъзна пистолета напред, той премина по покрива, спусна се по предното стъкло, прескочи гнездото на чистачките и се спря между краката на Нагаи. Беше малък пистолет, автоматичен. Вероятно калибър 22.

После задната врата на лимузината се отвори, удари се в сребрилата тойота до нея и ръцете се появиха разперени над вратата. Стари, кокалести, луничави ръце.

Гибънз отвори вратата си, блъскайки я в изпомачкана яркочервена корола. Той продължаваше да държи пистолета си насочен към онази врата, докато се катереше с голямо усилие по изпомачканите коли и се опитваше всячески да не обръща внимание на кабарите, които го пробождаха. Щом скочи от заклещените брони, той разкопча шината от врата си и я захвърли. Изведнъж почувства студ по влажната кожа. Поприбра леко брадичката си и много внимателно приведе глава. Така болката не беше толкова непоносима. Той направи крачка към отворената врата, като внимаваше да държи тялото си изправено и още повече внимаваше да държи пистолета насочен към тъмно оцветеното стъкло под ръцете. Когато надникна над вратата, той откри Кармине Антонели седнал на ръба на седалката с висящи навън крака. Гибънз изпусна дълга въздишка.

— Ставай — каза Гибънз.

Старецът се подчини със спокойно изражение на лицето, а Гибънз го претърси и започна да му декламира правата.

— Не си правете труда. Слушал съм ги и друг път — изграчи Антонели с уморен глас.

Все пак Гибънз довърши рецитацията. Искаше му се да бе взел едни белезници със себе си, но после огледа по-добре немощния старец. Не можеше да избяга и да иска. Гибънз отвори шофьорската врата и надникна към предната седалка. Слънцето се процеждаше през обляното с кръв предно стъкло като през витраж. Тялото на д'Урсо бе отпуснато, катурнато на една страна. Сивата плюшена тапицерия беше напоена с кръв от раната на гърдите му. Задната част на главата му я нямаше. Малки пръски от мозъка му бяха полепнали по всичко.

— Убил си ги и двамата.

Старият бос погледна встрани и не отговори.

— Защо и двамата?

Антонели го погледна в очите:

— Самозащита. Става ли? Япончето искаше да убие Джон — той кимна към трупа на д'Урсо. — Трябва да защищавам хората си.

Гибънз се поизправи и намести главата си така, че болката да е поносима.

— А защо уби и твоето момче?

Антонели се изплю на земята:

— Той беше малък негодник. Предаде ме.

Гибънз се ухили доволно:

— Спести ми монолога на Крал Лир.

— И ти не си много млад.

— Да, знам. Хайде да тръгваме. — Той го хвана за лакътя, но Антонели не се помръдна. Взираше се вътре в лимузината.

— Не можех да го оставя на вас, момчета. Щяхте само да го пратите в затвора. Това какво е? Нищо. Джон опозори фамилията. Това, което стори, изисква правосъдие, но нашия вид правосъдие.

— Да, правилно. Много благородно от твоя страна. Би трябвало да направят филм за живота ти. Хайде, размърдай се. — Гибънз го издърпа от колата и не му остави друга възможност, освен да ходи. Антонели крачеше много бавно, облегат на ръката му.

— Трябва ми телефон — изграчи той през хриповете си. — Заведи ме до телефон.

— Ще отмениш стачката?

— Не ти влиза в скапаната работа. Заведи ме до някой телефон.

— Не се притеснявай, ще проведеш разговора си.

Тогава над паркинга проехтяха още два залпа от пушката. Гибънз затегна захвата си около ръката на Антонели и се изпъна, за да види какво става около сребристосиния микробус. Да го вземат дяволите този Тоци. Неговата специална полицейска „Итака 37“ издумка осем пъти, а Тоци имаше още патрони в джоба си. Дванадесет милиметра с пневматично зареждане. Не е подходящо оръжие за Тоци. Гибънз не знаеше какво оръжие е подходящо за Тоци — много лесно се хваща за спусъка, кучият му син. Този откачалник никога не пазеше случайно попадналите около него. Ако нещо ѝ се случи, ще го убия. Ще убия някого.

— Хей, по-леко с ръката — оплака се старият бос. — Причиняваш ми болка.

Гибънз не му обърна внимание. В далечината видя хора да се спасяват с бягане през паркинга. Тоци май най-последно ги е подплашил с оръдието.

— Забави малко — изграчи Антонели. — Не мога да ходя толкова бързо.

На Гибънз не му беше приятно, че трябва да ходи с крачката на стареца. Правеше го да изглежда стар. Той не беше стар. Само малко контузен. Вратът му започваше да боли наистина много.

Пушката изтрещя отново и накара няколко чайки, летящи над тях, да се разкрят от страх. Едната от вратите на микробуса падна от пантите и издрънча върху настилката.

— Дявол да те вземе, Тоци! — изкрещя той. — Внимавай!

— Какво се е случило? — попита старецът.

— Затваряй си устата!

Болката режеше в раменете му, сякаш имаше забита по една брадва във всяко. Вече не можеше да ходи много по-бързо от Антонели. За първи път в живота си той се чувстваше стар. Внезапно тревога сви корема му — тревога, разкаяние и страх. Съвсем самотен старец без Лорейн. Краката му искаха да се движат по-бързо, но болката го подкосяваше. Трябва да стигне до микробуса. Трябва да я види, трябва да се увери, че е добре, трябва да си оправи отношенията с нея, да ѝ се извини. Трябва да я задържи. Лорейн.

Гърлото на Гибънз бе свито. Не можеше да преглътне. Все пак опита се да извика.

— А я уллучиш, Тоци, а те убих! Кълна се в Христос, че ще го направя!

— К'во?

— Млъквай и върви!

Те продължаваха да ходят. Старецът се тътреше със скоростта на охлюв.

— Хайде! Размърдай се, да те вземат дяволите!

Само че старецът не можеше.

— Побързай!

Той се опита да дърпа след себе си Антонели, но не успя да го направи.

— Хайде, хайде! Върви!

Тогава Гибънз спря и почти изгуби контрол върху сълзите, които задържаше досега. Разбра, че самият той се бе подпрял на Антонели. Като старец.

30.

Тоци надникна над багажника на мерцедеса. Пушката в ръката му беше готова за стрелба. Разнебитеният кадилак приличаше на мъртва акула. Микробусът изглеждаше сравнително незасегнат, жените още седяха гръб към гръб в сянката вътре. Той чуваше пляска на вълните по каменистия бряг на залива. Сега беше тихо, но Тоци изпитваше съмнения.

— Отидоха си. Моля те, ела да ни развържеш. — Това бе гласът на Роксан.

Не звучеше прекалено отчаяно, слава богу, но се замисли дали някой якудза не е все още с тях в сумрачната задница на микробуса, насочил пистолет към нея, принуждавайки я да му каже, че брегът е чист. Макар че може би това беше малко налудничаво, като се има предвид езиковата бариера. Както и да е, ако вътре има някой, скрит зад фустите им, той ще стои кротко и ще чака. Заложниците са при него. Защо да прибързва и да губи елемента на изненадата? Той изтри изпотения приклад на пушката. Искаше да отиде при нея, да види дали тя и Лорейн са добре, но не посмя — не без подкрепа. Къде, по дяволите, беше Гибънз? Не му се нравеше да бъде сам на откритото.

Озърна се, докъдето можеше да види наоколо, за признаци на движение зад десетките коли. Разгледа трите тела, проснати върху настилката от другата страна на мерцедеса: някакъв едър човек наполовина под колата, хлапакът Франчоне и още един обърнат по гръб с крака върху гърдите на Франчоне. Този трябва да беше Маширо. Облечен бе в самурайска броня от феодална Япония. От мястото, където беше застанал, виждаше бляска на падналата до труповете сабя. Невероятно!

Една чайка кацна на асфалта до телата и наклони глава първо на едната страна, после на другата — разглеждаше хлапака. Птицата клъвна няколко пъти по предната част на ризата му и после отлетя.

Тоци се изправи бавно в очакване на изстрел от всички посоки. Той заобиколи задницата на мерцедеса, бързо пресече откритото бойно

поле и отиде направо към задната част на кадилака, за да се прикрие. Насочи пушката към кабината на микробуса. Шофьорската врата бе отворена. Заобиколи бавно, докато се увери, че кабината е празна. Застана на колене и погледна под микробуса, предполагайки, че някой може да чака от другата страна. Не се виждаха крака. Той се поуспокои малко и се изправи, облегнал пушката на едната си ръка. Заостреното крило на кадилака беше точно срещу него. Не устоя и го поглади с длан, спомняйки си за кадилака на баща си, когато той беше дете. Все пак побърза да хване пушката с две ръце. Наоколо имаше твърде много прикрития и не беше време за носталгия. Огледа паркинга. Какво, по дяволите, става с Гибънз?

Тоци обиколи към задницата на микробуса и погледна с присвити очи към сянката.

— Е, и това ако не е „Самотният боец“! — Той разпозна саркастичния тон на Роксан. Тя седеше по турски, със завързани отзад ръце и се опитваше да изплюе непослушно кичурче коса от ъгъла на устата си.

— Майкъл, къде беше? Помогни ни, за бога. — Позна мъмренето на Лорейн, съвсем като едно време, когато се грижеше за него като малък. Тя бе седнала по същия начин и се дърпаше в напразни опити да се освободи.

— Кой сте вие? Полицай ли сте или друго нещо? — Той позна дори нервното чуруликане на Мишел д'Урсо. Тя правеше физиономии всеки път, когато биваше раздрусана от усилията на Лорейн.

— Успокойте се, успокойте се — каза той уморено и се качи в микробуса. При това добро отношение май ще е по-добре да ги остави, както са.

— Хайде, Майк. Тези китки ще ме съсипят.

— Да, и моите.

— Да, мен също.

Защо не са им запушили и устите?

— Спокойно, тук съм. — Той докосна Роксан по бузата, после се пресегна и сложи ръка на рамото на братовчедка си. — Всички добре ли сте?

— Не, не сме добре — озъби се Роксан. — Освободи ни от тези неща.

Китките им бяха завързани зад гърбовете, с преплетени ръце, за да стоят заедно. Якудзите бяха използвали самозалепваща се пластмасова лента вместо белезници. Дай им на японците да измислят високи технологии. Не са ли могли просто да използват въже като средностатистическия криминален елемент? Майка му стара!

Той остави пушката и се опита да размотае ръцете на Роксан, но бяха прекалено стегнати. Мамка му!

— Някоя да има нож, ножичка или нещо подобно?

Мишел д'Урсо завъртя очи:

— Сериозно ли говорите?

— Не ставай смешен, Майкъл!

— Не е весело, Майк.

— Чакайте, чакайте.

Той бръкна в джобовете на панталона си за ключодържателя, на който имаше нокторезачка. Захвана се с „белезниците“ на Роксан, предъвквайки с нокторезачката жилавата лента. Доста труд отне, но накрая успя.

— Благодаря — каза тя и замасажира китките си, все още сърдита.

— Пак заповядай.

Не му харесваше как го гледа, сякаш не друг, а той бе направил нещо нередно. Зае се с ръцете на Лорейн.

— Къде е Гибънз? — попита Лорейн още щом я освободи. — Добре ли е?

Тоци се намръщи. Ей това е благодарност.

— Тук е някъде. — Исусе!

— Хей, ами аз? — изхленчи Мишел.

— Вие стойте там — каза той. — Арестувана сте.

— Какво?!

Той не обърна внимание. Бръкна в кобура под мишницата си и извади пистолета.

— Лорейн, вземи това. — Той го подаде на братовчедка си. Тя хвана пистолета, като че беше радиоактивен. — Гибънз показвал ли ти е някога как се сваля предпазител? Това нещо. — Той го прещрака няколко пъти, за да й покаже.

— А... не знам, Майкъл.

— Вземи го, Лорейн — нареди той. — Стойте тук и трите, докато се върна. Ако се завърти някой да ви безпокои, използвай го. Чу ли ме? Използвай го. Просто вдигни малко шум.

Той погледна към големия пистолет в слабите ѝ треперещи ръце. Ще вдигне шум и още как. Един „Магнум 357“ вдига много шум. Питаше се дали не прави грешка. Майната му, нямаше друг избор. Беше самичък там, Гибънз може би има неприятности. Трябваше и да повика помощ, да приберат онези якудзи, дето избягаха.

Той вдигна пушката и се изправи. Роксан триеше китките си и още го гледаше с начумерено и обвиняващо лице. Когато разговаряха с нея сутринта, му се стори, че е много сърдита за снощи. Явно правилно е разбрал. Господи! Нямаше нужда от тези глупости сега. Той изскочи навън от микробуса, избягвайки погледа ѝ.

— Стойте кротко, банда. Ще се върна.

Тоци закри очите си от слънцето и огледа паркинга. Забеляза Гибънз доста надалече в другия край заедно с някакъв дребен, мършав тип. Хич не си даваха зор да дойдат тук. Какво е това, по дяволите? Старчески дом? Тогава му мина през мисълта, че Гибънз може да е ранен. Все пак ходеше. И да е ранен, вероятно не е много тежко. Тоци огледа големия паркинг. Нужна им беше помощ. Трябваше да намери телефон. Забеляза един бетонен бункер в другия край на паркинга, но се намираще поне на сто и петдесет метра разстояние. Караулката на входа беше още по-далече. Не му харесваше идеята да ги остави трите сами, с „Магнум“ или без него. Тогава забеляза простреляния мерцедес на д'Урсо. Телефон в колата. Може да има телефон в колата.

Той изтича към черния мерцедес, уверен, че д'Урсо е от онези типове, дето си слагат телефони в колите. Когато се приближи до трупите, спря да ги огледа. Самураят бе по гръб, черният шлем килнат над по-голямата част от лицето му. Погледна трупа на Франчоне и не можа да избегне чувството на задоволство, че е мъртъв. Това момче си беше проблем чисто и просто. Ако бе останал да се навърта, щеше да стане още по-лош. По-добре, че е мъртъв. Тоци се загледа в съсирената кръв, която бе напоила модерната му риза, и се замисли кой ли му е направил честта. От съдебната медицина ще изчислят. Той протегна врат да хвърли по-добър поглед към едрия човек до мерцедеса, може би ще го разпознае...

Внезапно усети как метал се удря в метал и пушката изхвърча от ръката му. Видя я как се отдалечава с дрънчене по асфалта и изчезва под черния кадилак. После видя острието да блести точно пред лицето му като готвеща се да нападне кобра. Той отскочи назад извън обсега му. Трупът се беше подпрял на лакът, мърдаше — самураят. Сабята бе в ръката му. Инстинктивно Тоци бръкна в празния кобур. Мамка му! Той хвърли поглед към микробуса. Маширо вече беше на крака. Кръв се стичаше надолу по потното му лице под шлема. По цялата предница на плетената му броня имаше много кръв. Вонеше на нещо гнило. Изражението на лицето му беше страшно. Очите му бяха като черни цепки. Изведнъж Тоци си спомни за онази скоропоговорка от детските му години: „Големият черен бръмбар бълваше черна кръв.“ Кажи го три пъти бързо. Майка му стара!

Зад себе си чуваше Роксан и Лорейн да вдигат врява във фургона. Явно обсъждаха какво да направят. Лорейн не знаеше как се използва пистолет. А Роксан? Едва ли. Макар че, ако Лорейн започне да стреля, може би ще отклони вниманието на този малоумник. Може даже да има късмет и да улучи кучия син. Разбира се, може и него да улучи. Не. Не стреляй, Лорейн. Не, недей.

Маширо стисна сабята с две ръце и я вдигна над главата си подобно на бейзболна бухалка. Той се промъкваше бавно към Тоци с прегънати колене в широко разкрячена стойка. Дишането му беше хрипливо. Тоци отстъпваше назад и се опитваше да не поглежда към лъскавото острие. Смътно си спомняше Нийл Чейни да казва нещо по време на нощния им урок по айкидо за поддържане на подходящо разстояние от противника и да се наблюдава целият човек, без да се съсредоточаваш в някоя отделна част от него.

Спомни си и за нещо друго, което Нийл бе казал относно бойните изкуства изобщо. Винаги, когато е възможно, отбягвай боя. Ако трябва, избягай. По-добре, отколкото да използваш уменията си.

Какви умения?

Тоци се потеше. Гърлото му бе изсъхнало, очите му пареха.

Помисли си да избяга, доста сигурен, че ще се измъкне. Маширо има къси крака и освен това е ранен. Изгубил е кръв, не би могъл да е много здрав в краката. Но после си спомни за Роксан и Лорейн в микробуса и за още завързаната Мишел д'Урсо. Не можеше да ги остави тук с този психопат. Не можеше просто да избяга. Ще се

наложи да ангажира вниманието на Маширо поне докато дойде Гибънз, докато Гибънз простреля този изверг в главата и да се свърши работата. Хайде, Гиб. По-живо.

Тоци отстъпи, за да увеличи разстоянието помежду им, но Маширо неочаквано го догони, запазвайки същата дистанция. Движеше се удивително бързо с тази особена полуклекнала походка — като нападащ скорпион. По дяволите! Дотук с теорията за несвършените крака.

Маширо започна да мърмори злобно на японски. Тоци се досещаше какво казва — същото, което той би казал, ако имаше няколко парчета олово в себе си и е побеснял за отмъщение. Стомахът му започна да се свива, докато продължаваше бавно да се движи назад, запазвайки разстоянието помежду им, и се питаше какво ли ще прави, когато този тип в крайна сметка предприеме атаката си. Бюрото не предлагаше кой знае какво по въпроса за защитата от саби, когато го обучаваха в Куантико. Единствените му познания бяха свързани с малкото, което бе правил в уроците по айкидо с дървения учебен меч — бокена. Е, ползваш онова, с което разполагаш, нали така? Само му се искаше да има малко повече вяра в показаното му от Нийл. Не беше време за съмнения.

Тоци продължаваше да отстъпва и обмисляше други варианти — мислеше да го заблуди с фалшиви втурвания вляво и дясно, надявайки се, че самураят ще покаже някоя слабост, от която да се възползва — наранено коляно, нещо друго, което би могъл...

Внезапно Маширо нападна, втурвайки се стремглаво към него с високо вдигната сабя. Тоци нямаше време да мисли. Той действаше. Постъпи точно както правеше снощи всеки път, когато Нийл го нападнаше по този начин с дървения меч — отмести се. Не с отстъпване назад, а с крачка напред към атаката, заставайки близо до Маширо, така че сабята да не бъде заплаха, с лице към нападателя. Когато Маширо профучаваше край него, Тоци се завъртя в обратна посока и отстъпи бързо назад, щом Маширо се обърна и нанесе хоризонтален посичащ удар на височината на кръста. Маширо изкрещя яростно нещо, но единственият звук, който Тоци наистина чу, бе свистенето на острието, посичащо въздуха като мълния.

Получи се! Дявол да го вземе, получи се! Тоци избърса потта от челото и незабавно поправи стойката си. Насили се да застане

отпуснат пред самурая, с изправени рамене и изпъчени гърди, предлагайки на противника „голяма цел“, както се изразяваше Нийл.

Маширо пак се втурна към него, хванал сабята, сякаш възнамерява да му разцепи главата, и отново Тоци избяга от нея с крачка напред към атаката, измъквайки се после от обсега зад противника. Пак се получи! Тоци беше на седмото небе. Това е страхотно! Наистина имаше нещо в това айкидо. Чувстваше се виновен заради съмненията си.

Сега мърморенето на Маширо стана малко по-силно. Той го гарнираше с кратки, резки викове, като раздражено куче, лаещо по непознат. Внезапно, наред излайването, той нападна още веднъж, пак с високо вдигната сабя над главата, като че ли имаше намерение да разсече Тоци от горе до долу. Стой спокойно, стой спокойно — повтаряше си Тоци. Насили се да чака, чака, чака — докато Маширо насочи центъра на тежестта си така, че да не може да промени атаката. Тогава той се извъртя встрани, почти отривайки рамене в тези на побеснелия японец, а лъскавото острие изсвистя през пространството, където бе Тоци преди миг, удари се в земята и се заби в черната настилка. Маширо яростно изкрещя и издърпа сабята, после се обърна и зае позиция за нов опит.

Майка му стара! Тоци усети, че този път би могъл да направи нещо. Ако беше по-бърз, би могъл да го нападне от страни, докато сабята стоеше забита в асфалта, и да отдели Маширо от оръжието му. Или пък да го удари в бъбреците. Или да го сграбчи отзад и да му направи суплес. Съзнаваше, че Нийл ги учеше да се съпротивляват на естествения подтик да се бият емоционално, и да не се връщат към навиците от уличния бой. Спомняше си всичко онова за опасността да изгубиш едната точка и да станеш неуравновесен. Но това беше смешно. Той познаваше уличния бой, не знаеше айкидо. Както и да е, сега трябва просто да създава работа на Маширо, докато дойде Гибънз. Той хвърли поглед през рамото си. Проклетият Гибънз все още беше на петдесет метра и хич не си даваше зор да дойде тук със старото си приятелче, който и да е той, по дяволите.

Слънцето се отразяваше в черния шлем на самурая. Малките медни плочки върху бронираните му гърди блещукаха. Сега Маширо крещеше непрекъснато срещу Тоци. Дишаше тежко, а струйките пот

разчленяваха като мраморни жилки кървавите петна по лицето му. Миришеше ужасно.

Хайде, човече, направи го пак. Същият ход. Хайде, грозен изверг. Направи ми услуга.

Нечовешки гърлен рев изригна от самурая, когато се втурна отново с високо вдигната над главата сабя.

Тоци се усмихна. Да го вземат дяволите! Той го правеше пак! Същото движение!

Той застана стабилно, принуждавайки краката си да стоят спокойно до подходящия момент в очакване сабята да се задвижи в дъга надолу, издебваше мига и предвкушаше своята контраатака.

Тоци чакаше и чакаше, после се помести, извъртайки се встрани, и застана рамо до рамо с Маширо, докато острието разсичаше пространството на предишното му място. Сега! Той застана зад Маширо и бръкна под лактите му, като си представяше как ръцете му се мушкат под мишниците на самурая, как пръстите му се сплитат зад потния врат под шлема. Почувства как натиска бързо и силно надолу, принуждавайки го да пусне сабята.

Обаче мисълта му бе там преди ръцете и не стана така, както предвиждаше.

Докато Тоци протягаше ръце и се подготвяше за атака, Маширо изведнъж се завъртя в кръг и удари, порязвайки го точно над лакътя с близката до дръжката част на сабята. Шокът, че е посечен, накара всичко да почернее за част от секундата. Тогава Тоци чу една от жените да изпищява и инстинктивно стисна раната с другата ръка, отдръпвайки се бързо назад, преди да е дошъл смъртоносният удар.

Маширо ръмжеше и се смееше. Тоци погледна към ръката си. Якето и ризата бяха тънко срязани, кръв се процеждаше през пръстите му. Това проклето чудо беше остро като бръснач. Тоци изведнъж се почувства виновен. Това бе наказанието му, че е пренебрегнал указанията на Нийл — по логиката на католическите училища.

— Застреляй го! Застреляй го!

Самураят насочи вниманието си към пискация от микробуса глас.

— Застреляй го!

Роксан крещеше на Лорейн, която стискаше револвера с две ръце, примижала и трепереща, и се опитваше да се прицели в Маширо.

Той вече крачеше предпазливо към тях, накланяше се вляво и дясно, докато приближаваше микробуса със скорпионската си походка. Грухтенето му беше предизвикателно и заплашващо. Приближаваше се като паяк към муха. И за него бе очевидно, че Лорейн никога не е стреляла с пистолет.

— Хей, задник! — изкрещя Тоци. — Ела да ме довършиш! Хайде, копеле такова, не ме оставяй. Свърши си работата, безчестен кучи син!

Маширо не му обърна внимание, съсредоточен в криволичетия си танц към жените.

Роксан се побърка там горе. Мамка му! Остави ги на мира, дебелоглаво копеле. Тоци се затича с всичка сила. Тичаше направо зад Маширо и го изрита по седалището на панталона.

Маширо изригна като вулкан, обърна се и започна да сече бясно със сабята.

Тоци отскочи назад извън досега му, стиснал раната, опитвайки се да не се поддава на собствения си гняв.

— Мене, задник! Разправи се първо с мен!

Маширо се втурна с несръчна спъната походка. Тоци се обърна бързо и побягна с всичка сила от самурая. Чу неземан рев зад себе си и забави ход, за да погледне през рамото си. Маширо стоеше, заел позиция, вдигнал сабята като бейзболен играч в очакване Тоци да отговори на предизвикателството му. Тоци погледна към микробуса, после се обърна и застана с лице към него. Няма да го изплаши.

Маширо бързо се втурна и атакува. Тоци приклепна и острието избръмча над главата му. Маширо се препъна от силата на собствения си замах, а Тоци пак го ритна по задника и побягна в обратната посока.

— Хайде, чудовище! Хвани ме!

Той погледна напред към микробуса и долови ужаса в лицето на Роксан. Тичайки, надникна през рамото си. Маширо заби сабята си във фара на една кафява корола и пак нададе онзи задгробен вик — бойния вик на самураите. Той се втурна бясно. Гонеше Тоци с все сила, следваше го, докато той бягаше предизвикателно в зигзаг по алеята и се обръщаше в противоположната посока, избягвайки му отново. Тоци се питаше кой ли пръв ще остане без въздух. Виждаше пред себе си задницата на черния кадилак, както и Роксан, и Лорейн, застанали до задните врати на микробуса в съседство. Чувстваше се слаб и

немошен, едвам си поемаше дъх, но тежките стъпки на Маширо сега бяха непосредствено зад него. Вече не можеше да мисли, просто действаше. Адреналинът задвижи краката му, когато присъствието зад него стана осезаемо. Погледна бързо назад и видя заплашителния блясък на острието. Продължаваше да тича с цялата си енергия. Давай, давай, не спирай! Тогава внезапно си спомни нещо от снощи. Сабята вече се движеше към главата му, чувстваше я как се приближава. Никакво време за мислене. Само за действие. Така и направи.

Тоци спря рязко и се обърна с лице към Маширо, както Нийл му бе показал. Когато сабята се сниши само на сантиметри от лицето му, той сграбчи ръцете на Маширо върху дръжката, подпря лакътя на самурая, натисна веднъж надолу, за да наруши равновесието му, после още веднъж с намерение да изпълни хвърлянето. Маширо се преметна мигновено. Тоци премигна и се стресна, спомняйки си внезапно, че трябваше да вземе и сабята. Проклетата сабя още беше в Маширо. Обаче, когато вдигна поглед, той видя тялото на самурая увиснало във въздуха, с главата надолу, тресящо се жестоко. Тоци продължи да мига. Беше объркан. Имаше нещо нередно. Сабята се изплъзна от пръстите на Маширо и издрънча на настилката. Тоци се чувстваше зашеметен. Не можеше да разбере какво, по дяволите... После кръвта се стече от хромирания връх на крилото на кадилака и той лъсна на слънцето, щръкнал от гърдите на Маширо. Чак тогава Тоци разбра, че самураят се е нанизал на него. Като японски бръмбар, забит с карфица.

— Мадонна миа!

Тоци се обърна към дрезгавия глас и с изненада видя, че старият дядка, увиснал на ръката на Гибънз, е Кармине Антонели.

— Я тихо! — скара се Гибънз на стария дон и после погледна към Тоци, който държеше раната си. — Лошо ли си ранен?

Тоци дишаше запъхтяно и кашляше.

— Не знам. Мисля, че не.

— Вдигни ръката над главата си. Да стои по-високо от сърцето — каза Антонели. — Това ще намали кървенето.

Гибънз го зяпна:

— Сега пък доктор ли си?

— Само се опитвам да помогна — сви рамене Антонели.

— Само се опитай да млъкнеш.

Антонели пак сви рамене и се загледа встрани.

Гибънз хвърли едно око на ръката:

— Прав е. Вдигни си ръката. Между другото, връщам си обратно думите за онова, което учиш. Айкидо ли беше? Хубава хватка. Поразен съм.

Тоци направи физиономия и посочи с глава към висящия самурай.

— Не знам — измърмори той, — мисля, че свърши работа, но май не беше както трябва...

— Господи, ти си бил жестоко копеле. Никога не си ми казвал това за себе си. — Роксан мина зад гърба му и свали ръката му да я огледа.

Без да го пита, тя му свали якето, отпра скъсания ръкав на ризата и направи турникет от него. Очите ѝ бяха нежни и загрижени. Докосването на ръцете ѝ го караше да се чувства още по-зашеметен. Може би вече не беше сърдита.

— Няма ли да кажеш „благодаря“ за избавлението? — попита той.

— Нямам такова намерение.

— Не? — По дяволите.

Тя се усмихна лукаво и показа онова невероятно пространство между зъбите си:

— Но ако това ще те накара да се почувстваш по-добре...

— Не, не, не... няма нужда — ухили се Тоци. — Само ми кажи едно нещо. Как, по дяволите, се забъркахте с...

Тоци изведнъж усети, че Лорейн е застанала до него. Стоеше като зомби с безжизнено отпуснати ръце и разчорлена коса. Тя гледаше раната му, докато Роксан я превързваше, и сълзи напиреха в очите ѝ.

— Ето — каза тя и пъкна рязко пистолета му в кобура.

— Какво ти е, Лорейн? Ранена ли си? — Тоци знаеше какво ѝ е, но не знаеше какво да ѝ каже. Той погледна към Гибънз. Не се прави на глупак, кажи нещо.

Очите на Лорейн блеснаха като смъртоносна мълния, когато погледна свирепо към Гибънз.

— Не, не съм ранена. — Гласът беше леден. Никога не я беше чувал да звучи толкова злобно.

Тоци погледна към Гибънз, който просто беше зяпнал Лорейн. Гибънз изпусна дълга въздишка, но не каза нищо. Какво чакаше, по

дяволите?

Тя се обърна рязко и си тръгна с тежка стъпка. Тоци очакваше Гибънз да каже нещо, да я спре, да отиде при нея, но задникът не направи нищо. Обичаше ги и двамата наистина, но може би малко повече нея. О, хайде, Гиб. Знам, че е трудно, но не бъди идиот. Не постъпвай така с нея.

Антонели започна да кашля и да хрипти, а Гибънз го погледна, сякаш бе сторил нещо нередно. Лорейн вече беше на съседната алея и продължаваше да върви. Гибънз продължаваше да гледа стареца. Продължаваше да не поглежда към Лорейн. Какво, по дяволите, ти става, човече?

Внезапен хладен вятър полъхна откъм залива и избута встрани носещите се в слънчевото небе чайки. Тоци въздъхна и поклати глава. Роксан вече не се усмихваше. Тя знаеше какво става. Той изпусна дълга възмутена въздишка и се загледа в мъртвия самурай, побит върху опасната перка на стария черен кадилак, който беше съвсем като онзи, дето баща му имаше някога. Слънцето беше ярко и горещо за това време на годината. Струйка яркочервена кръв се бе извила като змия по черния асфалт от събраната под сянката на хромираната броня тъмна локва. Тоци подсмръкна и избърса потта от челото си. Големият черен бръмбар бълваше черна кръв.

31.

Айвърс пак изглеждаше, като че ли има запек. Устните му бяха тънки и свити, а челото — сбръчкано. Седеше зад голямото махагоново бюро, облечен в ужасния си лайненокафяв костюм, и правеше физиономии срещу писмата върху бюрото, опитвайки се да запази някакъв вид, който да напомня, че е главният специален агент на това управление. Гибънз почти му съчувстваше. Сигурно е било ужасно да се обясни всичко на директора.

Тоци беше на другия стол срещу Айвърс — с двата крака на пода, ръцете на облегалките. Изглеждаше спокоен и съсредоточен, лицето му — отпуснато. Беше обявил, че се учи да поддържа „едната точка“, каквото и да означаваше това. Някъде под пъпа му, беше казал. Ама че откачалник! Тази дивотия айкидото го побърква. Вече се превръща в шантав зенист. Исусе!

Столтът на Айвърс изскърца и той отново започна да се цупи и да пухти, издухвайки въздуха през носа си достатъчно шумно, че да го чуе и секретарката му отвън. Големият лош вълчо пак започваше.

— Много сте оригинални вие двамата. — Той вдигна едно от писмата на бюрото му. — Това е от „Амнести Интернешънъл“. Ще получите благодарствени писма от тях за извършеното от вас по освобождаването на робите.

— Айвърс поклати глава. — Агенти на ФБР получават похвали от „Амнести Интернешънъл“. Сигурно е за първи път.

Айвърс вдигна друго писмо:

— Японският посланик е поканил двама ви на обяд. Искат да ви дадат медали или някакви подобни фъшкии за вашите — той погледна надолу към писмото, — вашите „героични усилия, които сте положили, за да спасите сами японски граждани, станали жертва на международен престъпен сговор“. — Той ги погледна над очилата си. — Прекрасно.

Гибънз получи киселини в стомаха при мисълта за сурова риба:

— Зарежи ги, не ям суши.

— Опитвал ли си? — каза Тоци. — Не е лошо.

Айвърс ги гледаше свирепо:

— Всички ви обичат. Целият свят мисли, че вие сте просто чудесни. Благодарение на непрекъснатите съобщения по новините през уикенда и президентът се е поинтересувал за вас. Накрая се наложи директорът да удря токове в Овалния кабинет тази сутрин и да отговаря на сума въпроси, на които не е могъл да даде задоволителни отговори. Веднага след това той ми вдигна врява на мен и ми натика топките в менгемето. Искал да знае какво става тук, по дяволите. Международна търговия с роби в Съединените щати и той не е чул нищо за това? Двама специални агенти от управлението в Ню Йорк си играят на Батман и Робин срещу коалиция на якудза и мафията, а той да не знае бъкел за това. Всичко, което аз научих, е от прочетеното във вестниците, понеже вие, приятелчета, очевидно считате, че представянето на редовни доклади е под достойнството ви. Само че не мога да му кажа точно така, нали? Не, аз също трябваше да потропам с токовете. Наложил се да го направя.

Гибънз се почеса по носа. Не му се слушаха тези фъшкии:

— Извинете за неприятностите. — Задник!

— Знайте, всеки друг може да ви мисли за герои, но не и аз. Аз мисля, че сте нехранимайковци. Пакостливи, непокорни нехранимайковци. Вие сте подигравка с всичко, на което държи Бюрото.

На Гибънз му причерня:

— Слушай, приятелче, занимавах се с оперативна работа и ме тъпчеха с олово, когато ти още ходеше с къси панталонки в началното училище. Не ми казвай на мене на какво държи Бюрото. То държи да залавяш лошите типове и да ги изправяш пред правосъдието, а не да сътворяваш хартийки в канцеларията и да си вардиш задника през цялото време, докато прогризваш като червей пътя си нагоре към следващото повишение.

Айвърс удари с длан по бюрото:

— Прекаляваш, Гибънз.

Гибънз почукваше по бюрото му. Умираще да каже на този тип какво мисли за него:

— Триста и дванадесет души бяха затворени в този кораб, петдесет и девет вече бяха изпаднали в шок поради обезводняване,

когато бреговата охрана започна да отваря багажниците. Госпожа д'Урсо беше толкова потресена от сцената, че Тоци успя да я накара да ни каже къде съпругът ѝ държи списъците си, в резултат на което още хиляда и двеста роби бяха открити и освободени през този уикенд. Кармине Антонели беше арестуван по обвинение, което вероятно ще издържи, за разлика от друг път. Джон д'Урсо не успя да убие боса си, което пък — можеш да се обзаложиш — щеше да даде началото на такава война между бандите, каквато този град не е виждал от времето на Лъки Лучано. На всичкото отгоре якудза вече нямат база в Ню Йорк. Всичко това резултат на кадърното ти ръководство ли е, Айвърс? Не се е случвало през скапания ти живот. Знаеш само да лижеш задника на директора и да пишеш доклади. Как се постигат резултати, знаем ние.

— По-спокойно, Гиб — каза Тоци.

— Да, постигаме резултати — изкрещя Айвърс, — но не по правилата. Не по нашите правила. Укрили сте важна информация от Бюрото и сте водили разследването по ваш си начин.

— Всичко се стовари толкова бързо — намеси се Тоци. — Нямахте кой знае колко време за писане на доклади. Предприехме единствения разумен начин на действие.

— Престани с глупостите, Тоци. Поставили сте в опасност стотици хора, докато действате, както си знаете. Въобще не е било разумно. Било е пълна глупост.

Гибънз силно се изкушаваше да му го каже още там и тогава, но още не беше съвсем сигурен. Вместо това той погледна покрай Айвърс навън през прозореца.

— О, върви да се чукаш, а? — измърмори той.

Айвърс мушна пръста си в лицето на Гибънз:

— Слушай, единствената причина да бъдеш толкова арогантен, Гибънз, е, че си си вирнал носа покрай цялата тази дандания. Знаеш, че точно сега не можем да ви пипнем с пръст. Не дай си боже някой да се скара на двамата герои. Отсега си представям редакционните коментари, ако го направим. Това си е чиста проба изнудване. И не е за първи път да ми свивате този номер.

Дотук. Гибънз седна напред, на ръба на стола си, и тикна своя пръст в лицето на Айвърс:

— Е, ако съм толкова досаден трън в задника ти, може би е по-добре да напусна. Какво ще кажеш за това? Аз ще напусна, а ти можеш

да продължаваш да изпортваш нещата, както си знаеш. Съгласен ли си, Айвърс? Това ще те направи ли щастлив?

Айвърс беше кипнал:

— Това би ме направило много щастлив!

— Чудесно.

Гибънз стана и преобърна стола, докато се изправяше. Излезе през вратата и я затръшна след себе си.

Тоци погледна към вратата шокиран. Гибънз — с лъснатите черни обувки, с бялата риза, изправен като стрела — да говори така на главния? Никога не е предполагал, че ще го доживее. Той погледна Айвърс:

— А... май ще е по-добре да продължим разговора по-късно, когато всички се поуспокоим.

— О, не се притеснявай за това, Тоци. С положителност ще продължим по-късно. Можеш да разчиташ на това. — Тонът на Айвърс беше саркастичен и многозначителен. Той се зарови в папките, правейки се изведнъж на много зает, което явно беше знак за Тоци да изчезва. Този наистина беше задник.

Тоци напусна кабинета на Айвърс и отиде направо в стаичката на Гибънз, където намери партньора си седнал с крака върху бюрото и пръсти, кръстосани пред устата, сякаш се молеше. Очакваше да го завари кипнал. Всъщност той изглеждаше повече тъжен, отколкото побеснял.

— Хей, Гиб, това за напускането не е на сериозно, нали? — Тоци придърпа стол и седна.

Гибънз извърна очи към Тоци, примига и въздъхна. Тоци не хареса подтекста на това, че не отговори.

— Айвърс е задник. Привикването с фъшкиите му е просто част от професията. Знаеш го.

— Да... знам го.

Гибънз беше толкова потиснат, че почти шепнеше. Не беше типично за него. Обикновено щеше да псува Айвърс отгоре и отдолу. Какво му ставаше, по дяволите?

— Слушай, нека Айвърс се поуспокои малко, после ще се върна и ще поговоря с него. По-късно, следобед ще влезем двамата заедно, ще му изслушаме помията, ще се направим на добрички и ще се

свърши. Какво толкова, остави го просто да се почувства, че той е големият. Това е всичко, което иска...

— Как е приятелката ти, Тоц?

— Какво?

— Роксан. Как е тя?

— Добре е. Но какво общо има тя с всичко това?

Гибънз кимна зад свитите си длани.

— Тя е добро момиче. Не бъди глупак. Дръж се добре с нея.

— За какво приказваш?

— Просто ме послушай. Дръж се добре с нея. Никога не я наранявай, ще съжаляваш.

Тоци въздъхна. Вече му беше ясно за какво става дума.

— Скъпата ми братовчедка Лорейн. Пак те рита по задника да се пенсионираш, нали?

Гибънз нададе дълга въздишка:

— Не съм разговарял с нея, откакто си тръгна от паркинга онзи ден. Не вдига телефона. — Той вдигна една химикалка от бюрото и почукна с нея няколко пъти. — Права е да ми се сърди. Не я обвинявам.

— Значи ще напуснеш Бюрото, за да ѝ направиш удоволствие? Хайде, Гиб. Това не е нормално.

— Знаеш ли, докато лежах в болницата, доста сериозно се замислих за женитба. Мислих много. Нужна ни е малко стабилност, нещо по-постоянно. Вече не сме млади, особено аз. Какво ще стане, ако се разболея тежко, на легло, както бях? Кой ще се грижи за мен? Кой ще се грижи за Лорейн, ако с нея стане така? Ти ли?

— Ставаш сантиментален, Гиб. Или това, или одъртяваш.

— Давай, майтапи се, Тоци. Можеш да се смееш, понеже си още млад. — Отново затропа с химикалката. Това започваше да дразни Тоци.

— Какво означава това? Че искаш да се пенсионираш? Да се установиш в някое курортно селце с братовчедка ми? Това ли си наумил?

Той погледна Тоци в очите:

— Не желая да я изгубя.

— Искаш да кажеш, че ти е дала ултиматум? Ако не напуснеш Бюрото, тя изчезва от живота ти завинаги?

Гибънз затвори очи и поклати угрижено глава:

— Не, казах ти. Изобщо не съм разговарял с нея за това. Аз мисля така.

Сърцето на Тоци биеше учестено. Не искаше да изгуби партньора си.

— По-добре отиди на лекар. Определено не си на себе си.

Гибънз свали краката си на пода и хвърли химикалката на бюрото. Тоци очакваше непристойната забележка, но тя не дойде. Какво се е случило с него, по дяволите?

— Просто ми отговори без увъртане, Гиб. Само ми кажи. Напускаш ли, или не? Трябва да знам.

Гибънз се усмихна като крокодил, като прероден крокодил, крокодил, познал новия разум, крокодил, който е видял просветлението... крокодил без жестока ухапка.

— По-късно — каза той, заобикаляйки бюрото. — Трябва да отида до кенефа.

Излезе и остави Тоци сам в стаичката. Челото на Тоци беше набръчкано. В дъното на стомаха му имаше чувство на празнота, но не защото почти беше време за обяд. Той вдигна химикалката от бюрото на Гибънз и започна да почуква с нея.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.